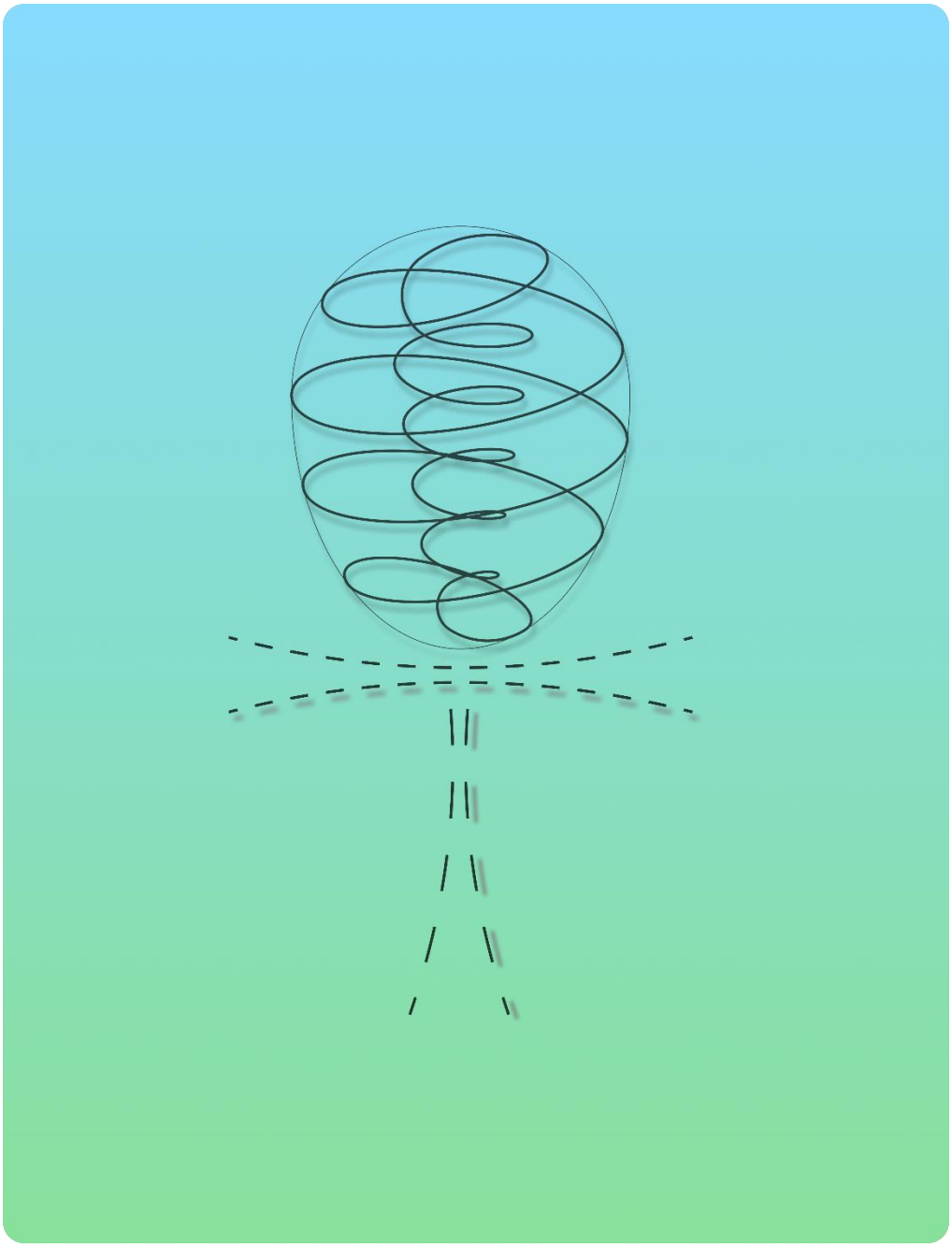
Grondbeginselen van Implosie

Wie is Viktor Schauberger en wat is Implosie

Niels Taam

Inleiding

Er wordt wel gezegd dat grote leraren, zelf fervente studenten van de Natuur, hun tijd vooruit leefden. Op het eerste gezicht lijkt dit waar te zijn, maar bij nader inzien wordt het duidelijk dat ze precies op het juiste moment leefden, anders hadden ze niet de visie of de richting kunnen geven die nodig was voor de opwaartse evolutie en vooruitgang van het bestaan. In de meeste gevallen wordt een wegwijzer lang vergeten en niet opgemerkt als hij achteraan ligt, en om van enig nut te zijn moet hij noodzakelijkerwijs vooruit springen om de nieuwe weg aan te geven.

Veel van zulke menselijke wegwijzers hebben de vooruitgang van de mensheid aangegeven, maar zijn pas lang na hun eigen dood erkend voor hun grote bijdrage. Historisch gezien zijn de levens die deze individuen hebben geleid vol confrontaties, moeilijkheden, twijfel en de eenzaamheid van de padvinder. Als pioniers slaan ze niet alleen nieuwe wegen in, maar ondervinden ze ook grote tegenslag in hun confrontaties met de krachtige oppositie van degenen wier belangen en overtuigingen rigide verankerd zijn in de huidige gang van zaken.

Als er ooit een ware exponent was van dit lot, dan was het wel Viktor Schauberger. Het leven van Viktor volgde een pad vol bochten en onvoorziene wendingen dat vergelijkbaar was met dat van zijn verlichte voorgangers, want ook in zijn leven werd hij geconfronteerd met spot, laster en bedrog tijdens een lange confrontatie met de gevestigde orde van de academische wereld en de vastgeroeste bureaucratie in zijn verschillende vormen. De ontdekkingen van Viktor spraken de gevestigde theorie vaak 180° tegen en vormden door hun vlekkeloze werking en praktische implementatie een ernstige bedreiging voor de geloofwaardigheid en reputatie van zowel wetenschapper als bureaucraat en niettemin voor de schatkist van de kapitalist.

Familie Schauberger

Hoewel de familie Schauberger naar verluid 1000 jaar lang onder de bisschopsstaf heeft gediend, had ieder lid net zo weinig tijd voor religieuze doctrines als voor wetenschappelijke dogma's. Ze vertrouwden op hun eigen ogen en hun aangeboren intuïtieve vermogens. Ze wisten van de innerlijk genezende kracht van water en begrepen zo hoe ze een opvallende verhoging van de opbrengst van aangrenzende akkers en weilanden konden bereiken met de speciale vorm van hun irrigatiekanalen, die alleen 's nachts werden bediend.

De grootste zorg van de familie Schauberger was het behoud van het bos en zo houden zij eeuwenlang trouw aan hen familiemotto: 'Fidus in Silvis Silentibus' - wees trouw aan de stille bossen. De familietraditie bestond dan ook uit een lange reeks boswachters. De volgende boswachter in lijn van de familie Schauberger werd, als vijfde van negen kinderen, geboren op 30 Juni 1885 in Holzschlag, Oostenrijk en werd Viktor genoemd.

Jonge Jaren

Viktor was blij en trots om de familietraditie voort te zetten en schreef dat het vanaf zijn vroegste jeugd altijd zijn wens was om boswachter te worden zoals zijn vader, grootvader, overgrootvader en betovergrootvader. Als kleine jongen was het zijn droom de natuur te doorgronden en zo de waarheid te vinden. Een zoektocht die intuïtief begon in het bos, waarbij hij uren naar het voorbij stromende water in de bergbeken kon kijken. De jonge Viktor ging regelmatig op de bemoste oever liggen en liet het water geleidelijk bezit nemen van zijn gedachten. Hij merkte dat hij dan uit z'n lichaam trad en daarbij in 'duizenden waterkolken meegezogen' werd. Hierover vertelt Viktor:

> “Al van jongs af aan was het mijn diepste wens om de natuur te begrijpen en zo dichter bij de waarheid te komen die ik op school of in de kerk niet kon vinden. Ik werd steeds weer naar het bos getrokken waar ik urenlang naar het stromende water kon kijken zonder moe te worden. In die tijd wist ik nog niet dat het water de drager van het leven is, de bron van wat wij bewustzijn noemen. Totaal vergeetachtig liet ik het water langs mijn zoekende ogen stromen en pas jaren later werd ik me ervan bewust dat dit stromende water ons bewustzijn magnetisch aantrekt en een stukje meeneemt, met een kracht die zo sterk is dat je even het bewustzijn verliest en onwillekeurig in een diepe slaap valt.
>
> Langzamerhand begon ik zo met deze krachten in het water te spelen en gaf ik dit zogenaamde vrije bewustzijn op en liet het een tijdje aan het water over. Beetje bij beetje werd dit spel een zeer serieuze zaak, omdat ik zag en ervoer dat het mogelijk is om mijn eigen bewustzijn los te laten van mijn lichaam en het aan het water over te laten. Toen mijn eigen bewustzijn uiteindelijk naar mij terugkeerde, onthulde de diepst verzonken ziel van het water mij vaak de meest buitengewone dingen.”

Door zo één te zijn met het water, ontdekt hij haar mysterieuze eigenschappen, want, eenmaal terug in zijn lichaam, kon hij zich nog precies herinneren wat hij had meegemaakt. Zo ontwikkelde Viktor een gave voor nauwkeurige en intuïtieve observatie die zo groot was dat hij natuurlijke energieën en andere verschijnselen in de natuur als een helderziende kon waarnemen.

> “Het resultaat van dit spel was een onderzoeker die zijn bewustzijn als het ware op ontdekkingsreis kon sturen. Op deze manier kwam ik achter dingen waar de rest van de mensheid nog nooit van had gehoord en die ze misten, omdat ze niet weten dat mensen in staat zijn om hun vrije bewustzijn overal heen te sturen - zelfs waar het zoekende oog niet kan kijken.
>
> Dit spel gaf me uiteindelijk banden met de mysteries van het water, die de geheimen van de natuur bevatten, en die ik langzaam begon te herkennen en te begrijpen. Na verloop van tijd werd het me duidelijk dat wij mensen gewend zijn om alles achterstevoren en verkeerd te zien. De grootste verrassing was echter dat wij mensen ons meest waardevolle deel als nutteloos laten wegvloeien en dat we van alle grote intellectualiteit die intuïtief door ons heen stroomt alleen het afval vasthouden.”

Met dit als achtergrond en zeer tegen de zin van zijn vader, maar met de steun van zijn moeder, weigerde hij op 18-jarige leeftijd botweg om in de voetsporen van zijn twee oudere broers te treden en naar de universiteit te gaan, omdat hij had gezien hoe dit het denken van zijn broers had beïnvloed. Naast zijn oprechte wens om boswachter te worden, was de belangrijkste reden voor zijn weigering dat hij niet wilde dat zijn natuurlijke manier van denken gecorrumpeerd zou worden door mensen die hij als totaal vervreemd van de natuur beschouwde.

Hij wilde niet gedwongen worden om de dingen door andermans ogen te zien, maar door zijn eigen en koos tenslotte voor een eenvoudige, praktijkgerichte bosbouwschool. Later zwoer hij Moeder Natuur als zijn enige lerares te erkennen en ieder moment dat hij de kans kreeg, bracht hij door in de hoge afgelegen Boheemse bosgebieden, waar hij zijn natuurstudie over de subtiele energetische processen die zich afspelen in het laboratorium van de natuur, waar ze nog ongestoord door mensenhand plaatsvonden, overpeinsde en observeerde.

Eigenaardige Boswachter

Naar verloop van tijd ontwikkelde Viktor Schauberger zeer diepgaande en radicale theorieën, over water, de energieën die erin besloten liggen en haar gewenste bewegingsvorm, die later in de praktijk werden bevestigd, onder meer via zijn befaamde houtbaan. Toen men op zoek ging naar efficiënte manieren om hout van hoog in de bergen naar het dal te transporteren, werden de ideeën van Viktor aanvankelijk genegeerd, maar tenslotte kreeg de boswachter een kans. Op nauwkeurige aanwijzingen werd begonnen met de bouw van de waterglijbaan voor houttransport, en werd de eerste route, die meanderend de hoogtelijnen van het dal volgde, aangelegd.

In tegenstelling tot de conventionele manier van denken, liet Viktor de baan eivormig maken in plaats van rechthoekig. Hij wist iets dat de ingenieur niet wist, namelijk dat het water zich in deze natuurlijke vorm het beste zou voelen en dat de draagkracht ervan op deze manier optimaal zou zijn. De draagkracht heeft immers te maken met de dichtheid van water, zo ontdekte hij en daarbij bleek de temperatuur bepalend voor die dichtheid, zoals zijn vader hem al vaker had verteld toen hij vertelde hoe hij vroeg er honderdduizenden kuub beukenhout in beken en rivieren naar het dal vervoerde. Altijd in het voorjaar, 's nachts en bij volle maan.

'Zonbeschenen water wordt lui en rolt zich op om te gaan slapen', had zijn vader vaak gezegd. 'Maar 's nachts, en vooral bij volle maan, wordt het water fris en levendig, en is het in staat het zwaarste hout te dragen'. In navolging van wat zijn vader hem op jonge leeftijd al vertelde, liet Viktor in de houtbaan om de paar honderd meter ventielen inbouwen, die het vermoeide, opgewarmde water afvoerden en fris beekwater inlieten.

De draagkracht van het water, die bepalend is voor het feit of de boomstam drijft of zinkt, was volgens Viktor namelijk afhankelijk van de temperatuur. De hoogste dichtheid van water wordt bereikt op een temperatuur van +4° Celsius. Zodra de temperatuur daarvan afwijkt, neemt de draagkracht af. Beschouwd u water in dit geval als een vangnet. Het vangnet is het krachtigst op +4°C. Wanneer van die temperatuur wordt afgeweken, wordt het vangnet als het ware uitgerekt en wanneer er dan iets op zou vallen, valt het er doorheen omdat de structuur losser wordt.

U begrijpt hieruit wel dat het Viktor zijn bedoeling was om in de houtbaan een situatie te creëren die toewerkt naar een temperatuur van +4°C, waarbij de dichtheid en draagkracht van water optimaal is, zodat zelfs het vervoeren van de zwaarste boomstammen succesvol zou kunnen plaatsvinden. Toen de houtbaan gereed was, voerden ingenieurs ingewikkelde berekeningen uit en kwamen tot de conclusie dat de dam, door zijn ingenieuze eivormige constructie, twaalf keer zo sterk was als vereist.

Na enkele pogingen en aanpassingen, slaagde Viktor erin de grootste stammen met het minste gemak van boven tot beneden te transporteren. Dit verbaasde niet alleen iedere aanwezige ingenieur of wetenschapper, maar het tartte ook de eeuwenoude 'wet van Archimedes', die stelt dat zware beukenstammen niet blijven drijven op een dun laagje water. Viktor toonde aan dat het omgekeerde waar was en verklaarde aan de aanwezige hoe het water zichzelf door de gebogen vorm van het reservoir afremt.

> "Als het goed is ontstaat er door de geleidingsvinnen een langgerekte kolk in het water, ongeveer zoals bij de gedraaide strengen van een touw. Dit maakt het water stevig en draagkrachtig. Daardoor gaat het water in het midden sneller stromen en zuigt de boomstammen naar het midden van de baan. Dat is ook de reden waarom een natuurlijke beek zijn oevers niet aanvreet."

Ondanks zijn succes met de houtbaan, voelde Viktor zich niet prettig wetende dat zijn uitvinding weleens zou kunnen bijdragen aan een toename van de houtproductie en daarmee het kappen van de bossen. Hij besloot zich vanaf dat punt slechts te richten op manieren die ten goede kwamen aan de natuur. In de lijn van boswachters, was Viktor de laatste in zijn familie en was werkzaam als boswachter in de ongerepte bossen van Oostenrijk tot 1924.

Watertovenaar

Naar aanleiding van zijn ervaringen als boswachter en het succes van de houtbaan, werd al gauw duidelijk dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen de vele variaties waarin water voorkomt. Deze variaties werden volgens Viktor bepaald aan de hand van inherente energieën die water draagt en deze energieën zijn opgebouwd uit Hemelse en Aardse substanties.

Dat wil zeggen, stoffen die van boven 'uit de Hemel' neerdalen en van onder 'uit de Aarde' opstijgen. De neerdalende stof was volgens Viktor zuurstof, terwijl de opstijgende stof koolstof is. Deze zogenaamd tegengesteld georiënteerde stoffen, hadden volgens Viktor ook een aan elkaar tegengestelde lading. De ene positief, de ander negatief. Het zijn daarmee ook elkaars tegenpolen.

Viktor Schauberger beschouwde het leven als een voortplanting, en niet slechts in de zin van vooruit komen, maar letterlijk in de zin van voortplanten. Wij weten dat bij een voortplantingsproces een mannelijke en vrouwelijke kracht aanwezig moeten zijn en zo kwam het dat Viktor aan 'zuurstof' een mannelijk en bevruchtend karakter toeschreef en aan 'koolstof' een vrouwelijk en vruchtzettend karakter.

De verhouding aan mannelijke of vrouwelijke stoffen in water, bepaald als het ware het geslacht. Zo ontdekte Viktor dat regenwater en oppervlaktewater, dat rijk is aan zuurstof wezenlijk verschilt van bijvoorbeeld grondwater en bronwater, dat daarentegen juist rijk is aan koolzuurhoudende stoffen. Deze verhouding bepaald vervolgens de kwaliteiten en eigenschappen van het water en de uitwerking daarvan op het organisme, of het landschap waardoor het stroomt.

Zo zei Viktor bijvoorbeeld dat 'bronwater pas uit de aarde opstijgt als het haar volledige watercyclus heeft doorlopen en een hoge waarde aan fijnstoffelijke energieën bevat die een magnetische kracht uitstralen, in tegenstelling tot regen- of oppervlaktewater wat juist positief geladen is in het licht de zon'. Naar aanleiding hiervan benadrukte Viktor een duidelijk verschil tussen juveniel 'onrijp' en volwassen 'rijp' water. Juveniel water heeft de eigenschap van een kind, dat alles in zijn of haar omgeving aangrijpt en opneemt. In het organisch lichaam betekent dit dat het daar stoffen onttrekt en op die manier een afbrekende functie vervult.

Rijp water daarentegen is verzadigd met hoogwaardige stoffen die het heeft opgenomen in haar reis door de aarde richting het oppervlak en geeft deze krachten juist af aan het organisme dat dit bronwater consumeert. Met deze gedachte in het achterhoofd, begon Viktor te denken aan de bouw van een soort miniatuuraarde, waarin de weg die het water aflegt in de aarde werd nagebootst, ten behoeve van de productie van hoogwaardig drinkwater.

In een eivormig vat werd juveniel water gegoten en blootgesteld aan alle essentiële elementen, onder dezelfde omstandigheden als in de aarde. Met behulp van schommelingen in de temperatuur en organische bewegingen werden de elementen op een natuurlijke, instabiele manier in het water gebonden en steeg het rijpe water op dezelfde manier omhoog als rijp water van nature richting de opening van een hoogwaterbron stroomt.

Nadat, in de tijd van Viktor, verschillende mensen na het drinken van dit bronwater van hen verkoudheid genezen werden, begonnen andere zieken toe te stromen. Zelfs artsen werden tot de successen

aangetrokken en in veel gevallen, die volgens de toenmalige school voor ongeneselijk en acuut gevaarlijk doorgingen, bracht hij genezing. Algauw verwierf hij de naam van 'watertovenaar' en zijn bekendheid, onder zowel zijn volgelingen als vijanden, nam gestaag toe.

Implosie

De conclusie die Viktor uit zijn successen trok was dat de natuur werkzaam is volgens het principe van verlangen, van wederzijdse aantrekking tussen tegengestelde polen waardoor de ideale omstandigheden ontstaan voor bevruchting en daarmee de geboorte van nieuw leven. Dit verlangen leidt aanvankelijk tot een aantrekkingskracht, die als van nature wordt geremd door het polariseren van stoffen en de bijkomstige afstoting. Denkt u hierbij aan een ademhalingsproces, u ademt in om vervolgens uit te ademen en zo voorts. Aantrekking en uitstoting, of inzuiging en uitdrukking.

Viktor was van mening dat wanneer tussen deze twee processen het juiste evenwicht bestaat, een derde proces tot uiting komt, namelijk de onafgebroken beweging van het leven zelf. Het is dit dynamische proces dat Viktor toeschreef als de voorwaarde voor iedere vorm van vooruitgang, voortplanting of wat kan worden genoemd een voorwaarts en opwaarts gerichte evolutie. 'Het inzuigen, transformeren en weer uitademen van zijn omgeving', was volgens Viktor dan ook de essentie van ieder levend wezen. Viktor noemde dit vitale levensproces **Implosie**.

Techniek

Vanuit zijn levensmotto dat 'de mens de natuur eerst moet begrijpen, voordat ze haar kan kopiëren' kwam het dat Viktor na zijn grondige studie van natuurlijke voortplantingsprocessen in staat was het Implosie principe te verwerken in een implosie-techniek. Toen uit de eerste resultaten bleek dat de opbrengst groter dan was de aanvankelijke aanvoer en er daadwerkelijk sprake was van een overrendement, zei Viktor volmondig: 'ik overdrijf niet als ik zeg dat deze techniek werkelijk ongedroomde perspectieven biedt!'

Deze woorden had hij in de tijd van de Tweede Wereldoorlog wellicht beter niet kunnen uitspreken. Door zijn onovertroffen kennis op het gebied van levende energieën, werd hij namelijk gedwongen om als gevangene in dienst te treden van de Nationaalsocialistische Arbeidspartij. Als poging om de oorlog te winnen, was Duitsland namelijk druk bezig met allerlei verborgen wapenprojecten, waar onder meer Viktor in gedwongen werd om aan mee te werken. Viktor liet echter nooit het achterste van z'n tong zien, in de eerste plaats om z'n Moeder niet teleur te stellen en daarbovenop om ervoor te zorgen dat hij niet vervangbaar was.

Nieuwe richting

Na het einde van de oorlog werd Viktor ongeveer zes maanden onder bewaking geplaatst, vreesde hij voor z'n leven, maar wist uiteindelijk weer op vrije voeten te komen. In die tijd heerste er een grote hongersnood en wilde Viktor de kennis die hij had opgedaan ter beschikking stellen voor de stimulering van bodemvruchtbaarheid. Onderzoeken in de landbouw toonden aan dat het gebruik van koperen gereedschappen leidde tot grotere en vooral gezondere opbrengsten, ten opzichte van percelen die met staal werden bewerkt.

Met betrekking tot meststoffen stelde Viktor voor om composthopen van bovengronds naar ondergronds te verplaatsen. Dit idee was hoofdzakelijk afkomstig uit observatie van het bos, waarbij gevallen

bladeren en takken onder de bescherming van de boomkroon in een schaduwrijke omgeving verteren, opgenomen worden in de bodem en zich daar opnieuw opbouwen. Viktor stelde daarom voor om compostmaterialen te vermalen in ondergrondse eivormige vaten. Door deze organische compost te vermalen en vermengen met water, wordt het opnieuw vloeibaar en neemt het vergelijkbare eigenschappen aan als volwassen water. Wanneer de boer dit over z'n akker verspreidt, heeft dit dezelfde uitwerking als bronwater op een organisme en stimuleert de vruchtbaarheid.

Van vader op zoon

Hoewel de landbouw activiteiten veelbelovend waren, werden boeren door de kunstmest lobby angstig gemaakt dat een té grote productie de prijzen zou drukken en zodoende geweigerd op grotere schaal. Dit in combinatie met de ongecontroleerde en roofzuchtige boskap activiteiten, leidde tot een steeds verder toenemende klimatologische crisis. Als gevolg hiervan richten Viktor samen met zijn zoon Walter in 1949 een organisatie op met als doel de bescherming en regeneratie van het bos.

Het bos moesten wij volgens Viktor beschouwen als een organisme dat de stofwisseling tussen de aarde en de hemel reguleert en daarmee voorziet in productie van hoogwaardig water en een gezonde grondwaterspiegel, die cruciaal is voor de bodemvruchtbaarheid. Geen bos, geen water – geen water, geen leven! De organisatie kreeg de naam het 'Grüne Front'. Het motto van de milieubeweging was 'maak de aarde weer vruchtbaar'. Dit alles vond plaats ver voordat milieubescherming een onderwerp werd in het algemene bewustzijn van de mensen.

In 1950 kwam Walter via het Groene Front in contact met Richard St. Barbe-Baker (1889-1982), de oprichter van de vereniging 'Men of the Trees' in Engeland. Barbe-Baker spande zich in om overkap en overexploitatie van de bossen tegen te gaan en was werkelijk waar één van 's werelds meest waardevolle boswachters. Baker was verantwoordelijk voor de aanplant van meer bomen dan wie dan ook in de geschiedenis en samen met de familie Schauberger was hij destijds een van de weinige ecologen die de publieke aandacht vestigde op de wereldwijde dimensies van ontbossing en het oprukken van woestijnen.

In 1951 volgde hierop een bezoek aan Engeland door Walter en in 1952 een serie lezingen in Oostenrijk, die samen met Barbe-Baker werden gegeven. Het hoofdonderwerp was natuurlijk: Bos en Water. Het bleef niet alleen bij een samenwerking met de 'Mannen van het Bos', ook de Duitse vereniging voor bosbescherming sloot zich aan bij het genootschap. Waarbij eveneens in het jaar 1954 lezingen zijn georganiseerd, ditmaal in de plaats Kaiserslautern in Duitsland. Na de jarenlange inspanningen om de natuurlijke observaties te delen, bleef de strijd met de gevestigde dogma's van de wetenschap, en het wetenschappelijke etablissement dat zich daarachter verschuild, voortduren.

Eindelijk erkenning?

Uiteindelijk was het Duitse Ministerie van Watermanagement, en professor Franz Pöpel van de Technische Universiteit van Stuttgart, in 1952 eindelijk bereidt om de onconventionele theorieën van Viktor op de proef te stellen. Viktor beweerde namelijk al jarenlang dat onder invloed van bepaalde buisconfiguraties, gekopieerd uit de meanderende rivierlopen en het gewei van de koedoe antilope, een synthese optreedt van aanwezige stoffen, waardoor in plaats van een middelpuntvliedende kracht, die weerstand oproept, juist een middelpuntzoekende kracht ontstaat, waardoor de weerstand afneemt en de versnelling van het doorstromende medium toeneemt.

Hij benadrukte daarbij dat de kwaliteit van het eindproduct sterk beïnvloed wordt door de vorm waardoor het beweegt en zei dat 'indien het doorstromende medium vrij van weerstand kan bewegen, zichzelf versnelt door zich als het ware in elkaar te schroeven, waardoor een steeds krachtiger wordende zuigkracht vrijkomt, die verantwoordelijk is voor de versnelling en een uiteindelijke atomaire synthese'. Dit is volgens Viktor de voorwaarde voor natuurlijke bevruchting en de oorsprong van geboorte en dus het ontstaan van vernieuwd leven. Als dergelijke processen worden nagebootst in waterleidingen, is dat wat men uit de kraan tapt letterlijk 'levensbevorderend'.

Toen uit de experimenten aan de Technische Universiteit bleek dat de weerstand in rechte buizen inderdaad kwadratisch toenam met de snelheid en in de zogenaamde spiraalbuis van Viktor een tegengesteld resultaat opleverde, namelijk een afname van weerstand tijdens een toename van snelheid, en dat de weerstand zelfs negatief werd en er in de buis een vacuüm ontstond, werd daar kunstmatig het bevruchtende proces nagebootst dat plaatsvindt in een natuurlijke rivier. Het kon sindsdien voor eens en altijd gezegd worden dat de beweging langs de gedraaide kromming van een draaikolk gebruikt kon worden voor het opwekken van energie!

Dat de Technische Universiteit daar niet op had gerekend en dat dit zou betekenen dat een van de meest heilige wetten in de wetenschap – de wet van behoud van energie - onjuist zou moeten worden verklaard, kon men maar moeilijk verkroppen. Dit bleek dan ook wel uit de acties die volgen naar aanleiding van dit onderzoek. Die acties kwamen er namelijk niet. Hoewel de kosten voor de opwekking van energie slechts 1/1000^{e} zouden bedragen van de reeds bestede inspanning voor kernenergie, werd dit feit niet omarmd als zege maar genegeerd en verdoezeld. De eenling werd wederom veroordeeld tot eeuwig zwijgen, net zoals vele andere uitvinders zijn behandeld.

Industriële Weerstand

De ontdekkingen van Viktor Schauberger betekenen het 180° wegdraaien van de huidige omstandigheden en situaties en dat betekent een omschakeling van een leven in industriële afhankelijkheid naar onafhankelijkheid. Van een bestaan in verkapte slavernij, een strijd om grondstoffen en hebzucht naar geld, naar een bestaan in vrije invulling van tijd, overvloed en vrijwillige bijdragen. Daar waar dit utopische beeld voor menigeen een droomwereld zal realiseren, betekent dit voor de kapitalist en machtswellustige het einde van zijn of haar bestaan.

De grootste, meest vervuilende, stinkende, rottende en kankerverwekkende industrieën zullen verdwijnen om nooit meer terug te keren. Het milieu zal herstellen en daarmee ook het innerlijk metabolisme van ieder organisme. Deze opschoning zal tegelijkertijd het einde inluiden van de farmaceutische industrie, die in feite niets anders doet dan brandjes blussen met aanmaakblokjes, omdat ziekte in een gezond klimaat geen bestaansrecht heeft.

Laatste Adem

Toen de gezondheid van Viktor in 1958 verslechterde en hij, in het besef dat hij niet lang meer te leven zou hebben, hardnekkig werkte aan het perfectioneren van de implosiemotor, verschenen er twee Amerikanen die aanboden zijn ideeën op grote schaal te realiseren. Een rijke industrieel wilde zijn apparaten massaal gaan produceren en eerder vanuit wanhoop dan hoop werd Viktor overgehaald zijn levensdoel nog een laatste kans te geven. Na veel twijfelen werd hij overtuigd om met zijn zoon Walter naar Amerika te vliegen om daar te realiseren wat hem in Europa herhaaldelijk was geweigerd.

In de ochtendgesprekken die volgden tijdens en na het ontbijt probeerde Viktor alles uit te leggen over zijn implosietheorieën en hoe deze praktisch konden worden toegepast. ‘s Middags ging de aandacht van de Amerikanen uit naar Walter, die weliswaar zinspeelde op een goede kennis van natuurkunde, maar vooral uitweidde over zijn activiteiten in verband met het Grüne Front en de grootschalige activiteiten met betrekking tot herbebossing. Op deze manier kregen de Amerikanen Gerchsheimer en Dodd, die de reis en het bezoek van Viktor en Walter hadden georganiseerd, geleidelijk een concreter beeld van wat beide te bieden hadden, maar bleek al gauw dat Walter op dat moment zelf nog onvoldoende op de hoogte was van zijn vaders theorieën en de praktische uitvoering ervan.

Niet lang na aankomst, verslechterde de gezondheid van Viktor in de droge lucht en brandende zon van Texas dusdanig dat hij nog nauwelijks in staat was van enig nut te zijn. Al vanaf het eerste begin stonden Viktor en Walter erop dat Viktor niet langer zou blijven dan drie maanden en toen Viktor na drie maanden gevraagd werd om langer te blijven, weigerde hij. De Amerikanen bleven aandringen, nu zij doorkregen dat Viktor klaarblijkelijk aan z’n laatste loodjes begonnen was en nu het moment was de ‘geheimen’ te ontfutselen. Op dat moment verscheen er een nieuwe marionet op toneel, ditmaal het Amerikaanse kopstuk van nucleair onderzoek van het Nationaal Nucleair Laboratorium.

Vanwege een diepgaandere atomaire kennis drong het bij deze specialist al gauw door dat door middel van implosie een vele malen krachtiger bom kon worden geproduceerd dan tot voorheen mogelijk was. Dat was niet de bedoeling van het bezoek, het doel was onderzoek naar de productie van een product dat schone, duurzame en vrijwel gratis energie zou opleveren. De argwaan die Viktor vanaf het begin af aan voelde werd bevestigd. Hij vreesde terecht dat de Amerikanen zijn kennis wilden misbruiken om een nog krachtiger waterstofbom te bouwen. Teneinde, samen met zijn zoon, te hebben besloten vanaf dat moment te zwijgen en terug naar Oostenrijk te willen keren, kwamen de Amerikanen met een Engelstalig beïndigingscontract.

Viktor sprak geen Engels en Walter beneden gemiddeld, dus werd er gevraagd om een vertaling. Daar was volgens de Amerikanen geen tijd voor en dat was bovendien niet nodig, want als Viktor het contract zou tekenen kon hij samen met zijn zoon terugkeren naar zijn moederland. Inmiddels van alle goede hoop verloren en in angst dat hij zijn thuisland en geliefde bos niet meer zou zien, tekende hij het contract als gebroken man. Eenmaal terug in Oostenrijk werd een kopie van het contract vertaald en bleek dat met het ondertekenen van het contract alle intellectuele eigendommen, prototypen, werkmodellen, documenten, tekeningen en patenten die te maken hadden met implosie waren overgedragen naar de onderneming van Gerchsheimer en Dodd. Verder werd Viktor verboden door te gaan met zijn onderzoek en ontwikkeling naar implosie.

Het was dan ook geen wonder dat Viktor slechts een paar dagen na aankomst stierf op 25 september 1958, weliswaar ten gevolge van alle ellende die hem is aangedaan. ‘Ze hebben alles van me afgenomen! Ik bezit mezelf niet eens’, waren enkele van de treurige laatste woorden van een man die zich zijn hele leven heeft ingezet om dienstbaar te zijn naar de natuur en daarmee naar ieder schepsel dat daaruit is voortgekomen. In plaats van te zeggen dat Viktor op 25 september 1958 het leven verruilde voor de dood, kan beter gezegd worden dat hij het leven met de dood heeft verandert. Hij, als geen ander, wist namelijk wat de betekenis van de dood inhield voor de verandering van het leven.

1 voor 12

De nalatenschap van Viktor Schauberger blijft ongeëvenaard, net als zijn doorzettingsvermogen en intuïtieve visie van natuurlijke energieën en natuurbeheer. Teneinde alle kennis en prestaties die hij achterliet, waren water en de vitale interactie ervan met het bos zijn voornaamste zorg. Hij zag water als een levende entiteit en noemde dit het Bloed van Moeder Aarde, dat geboren wordt in de schoot van het bos. Echter, door een verkeerde, onwetende behandeling wordt het water ziek en brengt het deze toestand over op alle andere organismen die bestaan uit water. Het verschijnen van de enorme toename van ziekte, kanker in het bijzonder, zou geen verrassing zijn geweest voor Viktor. Als gevolg van de ondoordachte activiteiten van de mensheid, voorzag hij het al in 1933 en zei:

> "Voor iemand die 100 jaar in de toekomst leeft, komt het heden niet als een verrassing. Deze beschaving is het werk van de mens, die eigenmachtig en onwetend is van de ware werking van de natuur, die een wereld heeft geschapen zonder betekenis en die hem nu dreigt te vernietigen, want door zijn gedrag en zijn activiteiten, heeft hij, zij die haar lerares zou moeten zijn, de inherente eenheid van de natuur verstoord."

Sommige zeggen wel dat het leven de kunst is om te zien wat je niet verwacht. Voor Viktor werd het gaandeweg alsmaar duidelijker dat de mensheid eraan gewend is geraakt alles ondersteboven te zien. Deze verkwistende neiging hebben wij volgens hem voornamelijk te danken aan boeken die oorspronkelijk het product waren van een intuïtieve inzage, maar vervolgens slechts de archieven werden van overgebleven begrip. Boeken behielden zelden enig verband met hun oorspronkelijke spiritualiteit, wat achterbleef was een platte tekst.

Het steeds dieper wegzakken in een moeras van verdorvenheid is daarom volgens Viktor onvermijdelijk, aangezien er zoveel bedrog heerst in de van de natuur vervreemde individualistisch ingestelde mens en de samenleving als geheel. Deze achteruitgang is volgens hem te wijten aan het feit dat de mensheid de valse dictaten van de ‘grote’ filosofen volgde, die vervolgens het intuïtie inruilde voor het intellect en hun platte boekenkennis speculatief vertaalden in een logica die over het algemeen wiskunde wordt genoemd. ‘In plaats van een schepper op aarde te worden, werd de mensheid een vulgaire speculant,

meer en meer vervreemd van waarheid en werkelijkheid. Bijgevolg verloren we alle verbinding met de natuur en werden we vogelvrij in de waarste zin van het woord', aldus Viktor.

Gewend geraakt aan het antropocentristische idee dat de mensheid het middelpunt van het bestaan is, wordt alles direct met zichzelf in verband gebracht. Daarbij ziet men over het hoofd dat de echte waarheid een glibberig iets is waarover het voortdurend herformulerende verstand bijna ongemerkt een oordeel velt. In het algemeen is alles wat dan achterblijft datgene wat met veel moeite en inspanning in onze hersenen is gedrild, op scholen in instituten, en waar we ons aan vastklampen, via ingekapselde normen, waarden en dienovereenkomstig gesloten wetten en dogma's.

De activiteit die vanuit de intuïtief gesteriliseerde maar intellectueel verrijkte begrippen voortkomen was volgens Viktor onvermijdelijk een handel in uitwerpselen die tot in de hemel stinkt, omdat de fundamenten ervan vanaf het allereerste begin al vergaan en verrot waren. Het is volgens hem dan ook geen wonder dat overal alles achteruitgaat, denkt u daarvoor eens aan het decimerende leven in de oceanen en rivieren, het verdwijnen van bosrijke gebieden en daarmee leefomgevingen, en ook de voortdurende strijd van de boer die achterblijft met onvruchtbare grond en de steeds vaker door plagen en ziekten geteisterde mens die naarstig op zoek is naar haar voormalige geluk in gezondheid.

Dit alles roept de vraag op: heeft de wetenschap, het leidende licht in al onze veelgeprezen technologische ontwikkelingen, een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling of is zij eerder de aanstichter voor de achteruitgang door middel van grove fouten? Eén ding is zeker: als wetenschappers werkelijk de innerlijke werking van de natuur hadden begrepen, als de wetenschap zelf volgens de wetten van de natuur had gewerkt, dan zouden we een overvloed moeten hebben aan alles wat we nodig hebben, energie, voedsel, water. Een eenvoudige observatie leidt echter tot de onvermijdelijke conclusie dat de wetenschap veel minder succesvol is geweest dan ze beweert.

Vernieuwing

In een voortdurend veranderende wereld is het van belang dat de mens een al even dynamische houding aanneemt tot de natuurlijke vernieuwingsprocessen, waar zij haar bestaan aan te danken heeft. Hoewel wij hier dagelijks mee te maken hebben, lijken deze natuurlijke vernieuwingsprocessen, over het algemeen aangeduid als 'evolutie', in het menselijk bewustzijn alles behalve alledaags. Volgens Viktor heeft dit tot een situatie geleidt waarin de mens zijn of haar plaats in de wereld is kwijtgeraakt.

Niet alleen dat, ook de reden van ons bestaan is langzaam maar zeker weggevaagd. In veel mensen heerst daarom een zeker innerlijk onbehagen, een verward richtingsgevoel. Om deze onzekerheid de kop te bieden, zagen de sluwe onder ons hun kans schoon om de mens 'wegwijs' te maken. Religies werden opgericht en priesters opgeleid. Met wat verdraaiingen in authentieke geschriften hier en daar enkele handgebaren over wat wel én niet mag, werd de onstuimige mensenmassa langzaam maar zeker omgevormd tot gehoorzame dienaars. Tegenwoordig is het niet veel anders.

Hoewel het prevaleren van religies in sommige delen van de wereld afneemt, neemt de opmars van priesters die hun gewaad inruilen voor een witte labjas of een zwart pak met stropdas toe. De onderdanige houding van de gelovige richting de priester wordt voortgezet door de burger, waarvan wordt geacht dat deze orders opvolgt vanuit de politieke klasse en zijn of haar wereldbeeld laat vormgeven door de academische wetenschap. Wat de nog altijd gedesillusioneerde mens door deze schijnveiligheid niet langer lijkt in te zien, is dat hem of haar iets wordt voorgehouden waardoor hij of zij bepaald gedrag uitvoert en dat alles in de illusie zelf achter die keuze te staan. Niets is minder waar.

In plaats van het leven te creëren, te vieren en te verheffen, is de mens gecentreerd geraakt op zichzelf en zijn onverzadigbare behoeften. Dat niet alleen ten koste van zijn of haar eigen gelukzaligheid, maar ook dat van zijn of haar medemens en medeleven. Door het landschap kronkelende rivieren die zijn rechtgetrokken tot kanaal. Eeuwenoude bossen die zijn kaalgekapt. Vruchtbare aardoppervlakken die worden vergiftigd, uitgedroogd en onvruchtbaar achterblijven. Ronkende motoren en stinkende uitlaatgassen die de atmosfeer belasten. Het zijn stuk voor stuk littekens die de mens aanbrengt op het organisme dat hem of haar in de eerste plaats een plek gaf om op te leven.

Alwetende Natuur

Het voormalige geluk kan alleen hervonden worden in de waarheid en de waarheid huist alleen in de alwetende Natuur, daarmee wordt dan bedoeld de Schepping in haar oorspronkelijke, onaangetaste vorm. Onder de term natuur wordt daarom dus slechts datgene verstaan dat het 'natuurlijke' voortbrengt en daarin betekent het natuurlijke zoals de Natuur het oorspronkelijk heeft bedoeld. Dus zoals het voorkomt, en niet zoals men het ervan maakt.

De enige manier om iets natuurlijks te verkrijgen is daarom ofwel rechtstreeks uit de natuur of via een natuurlijk proces dat daarop gebasseerd is en waarvan het product op 'oorspronkelijke' wijze wordt verkregen. Daarvoor moet men om te kunnen creëren eerst leren de Natuur te begrijpen om haar daarna natuurgetrouw, en op oorspronkelijke wijze te kunnen kopiëren. Deze manier van leven in harmonie met de Natuur, dat is wat Viktor Schauberger ons naliet en waarnaar hij zijn leven wijdde.

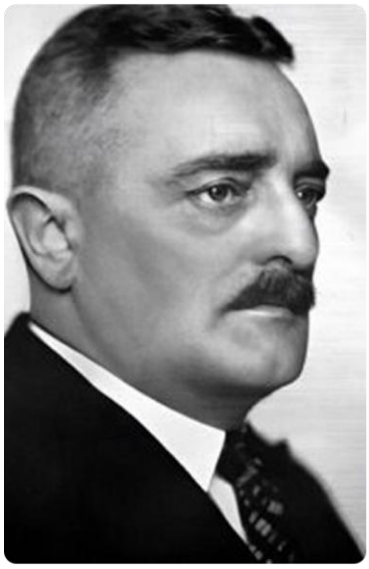
In navolging van Viktor zal de mens, in z'n wens om vooruitgang te bereiken, eenzelfde weg moeten volgen of de doorgegeven kennis en kunde van Viktor Schauberger ter harte moeten nemen, want, om in de woorden van Heinrich Cornelius Agrippa von Nettesheim (1486-1535) te spreken, 'de wetenschappen van de mens zullen slechts zoveel aan goedheid en waarheid bevatten als ze van hun uitvinders of beoefenaars kunnen overnemen of verkrijgen.'

En, wie de autoriteit van de Almachtige inroept, moest volgens Agrippa von Nettesheim naar een passende uitdrukkingswijze streven, niet naar welbespraaktheid. 'Want de waarheid woont in het Hart, niet op de tong. Zolang we maar de waarheid zeggen, maakt het niet uit hoe we ons uitdrukken. Alleen de leugen heeft welbespraaktheid en schoonklinkende woorden nodig om in de geesten van de mensen te dringen', aldus Agrippa von Nettesheim.

De wereld van de geleerden luistert hier niet naar, niet in de tijd van Agrippa von Nettesheim en niet in de tijd van Viktor Schauberger, maar verguist en vervolgt hen. Uit angst, waardoor anders? De angst dat de gevestigde mening, dat alles waarachter de arts en wetenschappers zich verschuild, een dwaling zou blijken te zijn. Tijdloos echoot de roep echter door de wereld: het oude te doorzien en af te breken om daardoor het nieuwe te kunnen opbouwen.

Want uiteindelijk gaat het toch om niets anders dan het verwerkelijken van het grote geheim van de hele schepping, dus ook in ons leven: het eeuwige leven, mogelijk gemaakt door de hogere Alchemie. 'Solve et coagula', laat los en voeg opnieuw aaneen. Ontwikkelen en sterven, inwikkelen en geboren worden. Dood en de ondergang, herrijzing en vernieuwing... een eindeloze cyclus.

Mogen de woorden van Viktor Schauberger de universele roep, die sinds mensenheugenis uitgaat tot de dwalende zoeker, opnieuw verlevendiging brengen in de ziel. Mogen zij voor de zoeker een wegwijzer zijn en voor de pelgrim op het pad een aangename bevestiging van hét pad.

Viktor Schauberger

“De mens moet de Natuur eerst begrijpen en haar dan Kopiëren”, Viktor Schauberger.

“Ware gelukzaligheid bestaat niet in de kennis van het goede maar in een goed leven. Het gaat er niet om de dingen met het verstand te begrijpen, maar om volgens dit begrip te leven. Niet de intellectuele vermogens, maar goede wil verbindt de mensen met God, en de wetenschappen die op de buitenwereld zijn gericht, hebben hooguit een zuiverende werking op ons die bevorderlijk kan zijn om de gelukzaligheid te bereiken, maar ze brengen ons daar niet vanzelf. Daarvoor is altijd een verandering van leefwijze nodig die op het goede, die op de waarheid is gericht”, Agrippa von Nettesheim.

“Wie zich laat inspireren door een ander model dan de natuur, werkt tevergeefs”, Leonardo Da Vinci.

Inhoudsopgave

Literatuur 1

Voorwoord 3

Voortplanting 6

1.1 Polariteit

1.2 Onze Vader en Moeder

1.3 Temperatuur

1.4 Anomaliepunt

1.5 Temperatuurgradiënt

1.6 Voortplanting

1.7 Fysiek Eerstgeborene

1.8 Bi-polariteit

1.9 Drijfkracht

1.10 Vormkracht

1.11 Koude oxidatie

1.12 Symbiotica

Beweging 25

2.1 Oorspronkelijke Beweging

2.2 Lang- en dwarswerveling

2.3 Biologisch vacuüm

2.4 Bio-magnetisme

2.5 Aantrekking

2.6 Fysisch en mechanisch

2.7 Dubbelspiraal

2.7.1 Actieve-spiraalbeweging

2.7.2 Reactieve-spiraalbeweging

2.8 Ontsluiering

2.9 Godsmolen

2.10 Energetisering

2.11 Water- en luchtkolk

2.12 Vloeiende beweging

Vorm 55

3.1 Vorm als weerstand

3.2 Geometrie

3.3 Vruchtbarende vorm

3.4 Eigenaardige beweging

3.5 Toontoren

Sciëntisme 71

4.1 Wereldbeeld

4.2 Wet van Levity

4.3 Gravitatie

4.4 Behoud van energie

4.5 Inzuigen of indrukken

4.6 Tandwieltijdperk

4.7 Magnetolyse versus elektrolyse

4.8 Natuurwet van anti-behoud van energie

4.9 Implosie is de Weg

4.10 De keuze: vereniging of vernietiging

Inwijden 94

5.1 Intellectuele verwarring

5.2 Wat u toekomt

Nawoord 100

Begrippenlijst 102

Literatuur

1933:	Onze Zinloze Arbeid	- Viktor Schauberger
1973:	Levend Water	- Olof Alexandersson
1996:	Levende Energieën	- Callum Coats
1999:	De Watertovenaar	- Callum Coats
1999:	De Natuur Als Lerares	- Callum Coats
2000:	De Vruchtbare Aarde	- Callum Coats
2000:	De Energie Evolutie	- Callum Coats

Viktor Schauberger begon pas op 44-jarige leeftijd serieus over zijn ideeën en ontdekkingen te schrijven, toen hij in professor Philipp Forchheimer (1852-1933) een vooraanstaande sponsor vond. Forchheimer, een wereldberoemde hydroloog, werd door de Oostenrijkse regering gevraagd om verslag uit te brengen over Viktor zijn controversiële ideeën. Hij was zo onder de indruk, dat hij Viktor vroeg een artikel te schrijven dat in 1930 werd gepubliceerd in Die Wasserwirtschaft, een Oostenrijks tijdschrift over hydrologie. Door hun daaropvolgende nauwe samenwerking werden de twee mannen niet alleen geleidelijk goede vrienden, maar Forchheimer raakte al meer onder de indruk van de nauwkeurigheid van de theorieën van Viktor en in het bijzonder van de tot dan toe totaal genegeerde functie van temperatuur als een essentiële factor in hydraulica en hydrologie.

Forchheimer bekeerde zich zo volledig tot de ontdekkingen, dat hij uiteindelijk aan Viktor toevertrouwde dat hij blij was dat hij met pensioen was gegaan, omdat hij anders misschien op vernederende wijze aan zijn studenten had moeten toegeven dat het meeste van wat hij hen had geleerd onjuist was. Aan deze nauwe vriendschap kwam een plotseling einde door de vroegtijdige dood van Forchheimer. In afzondering van de vitale en voortdurende steun kwam er tegelijkertijd ook een abrupt einde aan verdere publicaties. Het was de wanhoop dat Viktor dreef tot het schrijven van zijn enige boek, met als titel: ‘Onze Zinloze Arbeid - de oorzaak van de wereldcrisis’. Het boek droeg de ondertitel: ‘vooruitgang door transformatie van het atoom - niet door vernietiging’.

Na de dood van Forchheimer vond Viktor een andere bondgenoot in professor Werner Zimmermann, die Viktor in 1935-1936 aanmoedigde om te schrijven over de schade die werd toegebracht aan de grote rivieren, de Rijn en de Donau, in een klein nieuw gedachtentijdschrift genaamd Tau. Dit alles trok de aandacht van Olof Alexandersson, wie zich ook goed kon vinden in de gedachtegang van Viktor en door zijn grote interesse een goede vriendschap opbouwde met hem en zo dichtbij de ontdekkingen stond die Viktor deed. Aan de hand van zijn eigen ervaringen en de gedeelde kennis, schreef Olof in 1973 de eerste populaire inleiding tot de grensverleggende gedachten van Viktor onder de naam: ‘Levend Water’.

Na het overlijden van Viktor publiceerden twee tijdschriften tal van geschriften uit zijn verzameling. Zo ontstond ‘Mensch und Technik – naturgemass’ (Mensheid en techniek - in samenspraak met de natuur), dat geheel is gewijd aan het toen recent ontdekte transcript van een notitieboek dat in 1941 werd samengesteld door een Zwitser, Arnold Hohl. Hierin staan niet alleen de details van zijn bezoeken aan Viktor Schauberger in 1936 en 1937, maar ook woordelijke verslagen van Viktor zijn eigentijdse geschriften, brieven, notities en commentaren, door Hohl schriftelijk vastgelegd.

Daarnaast werd als tweede het driemaandelijkse tijdschrift genaamd ‘Implosion’ gepubliceerd, dat oorspronkelijk vanaf ongeveer 1961 werd gepubliceerd door Aloys Kokaly. Kokaly's associatie met Viktor begon in 1940, toen hij in Duitsland bepaalde onderdelen vervaardigde voor Viktor z’n zogenaamde 'vliegmachines'. Deze werden volgens Walter naar Oostenrijk gesmokkeld waar ze niet konden worden verkregen of vervaardigd. Deze vrij nauwe samenwerking duurde voort tot het overlijden van Viktor in 1958. Kort daarna richtte Kokaly samen met Walter de Vereniging voor de Bevordering van Biotechnologie op, speciaal voor het onderzoek en de evaluatie van Viktor zijn theorieën en ontdekkingen en om via het tijdschrift Implosion een platform te bieden voor de verschillende geschriften van Viktor Schauberger, waarvan Kokaly veel originelen had.

Een ander groot deel van de originelen geschriften van Viktor werd Callum Coats toegang tot verleend, na eveneens een nauwe samenwerking met Walter. Coats heeft deze artikelen vakkundig samengeweven tot een fascinerend tapijt dat een uitgebreid en zeer leesbaar verslag geeft van Viktor zijn levenswerk. Coats noemde deze reeks: eco-technologie. In deze reeks komt duidelijk het wezenlijke verschil naar voren tussen technologie, welke drijfveren initieert die stoffen vernietigt en daartegenover een eco-technologie welke een concentratie van groeibevorderende stoffen op gang brengt. In totaal bestaat de eco-technologie reeks uit vier-delen, gerangschikt per thema.

Het eerste deel ‘De Watertovenaar’ is daarin gewijd aan Viktor zijn ideeën over water en rivieren. Het tweede deel ‘De Natuur Als Lerares’ gaat over de bredere implicaties van zijn ideeën over water en energie. Daarop volgt het derde deel ‘De Vruchtbare Aarde’ welke de manier beschrijft waarop bomen energie omzetten alsmede de bemestingsprocessen van de bodem. Tenslotte is daar het vierde deel ‘De Energie Evolutie’ waarin Viktor zijn apparaten voor het zuiveren en energetiseren van water en lucht wordt omschreven, alsmede de manier waarop dit kan zorgen voor enorme hoeveelheden hoogwaardige, schone en vrijwel gratis te verkrijgen energie.

Tezamen met het boekdeel ‘Levende Energieën’ geeft de serie eco-technologie een compleet overzicht van de visie en ingenieuze wijze waarop Viktor waarnam, dacht en deed. Het is de inspiratiebron voor iedereen die wil dat onze kostbare aarde wordt gered van uitsterven door kortzichtigheid en hebzucht, door de manier waarop duidelijk wordt omschreven hoe een nieuw partnerschap kan ontstaan met de overvloedige natuur. In dit boek zult u diverse citaten van Viktor zelf aantreffen, deze treft u hoofdzakelijk aan tussen aanhalingstekens, tenzij anders vermeld, welke afkomstig zijn uit de bovengenoemde bronnen.

Voorwoord

De Oostenrijkse bossen hadden duidelijk iets magisch over zich, alsof de bodem er een eigen taal op na hield, alsof de kronkelende rivier en wuivende boomtoppen ons iets wilden zeggen met hun sublieme bewegingen, alsof ze praten in een aan ons vreemde taal. Een dergelijk levendige omgeving bleek zeer geschikt om met datgene te vergroeien wat de geest van de natuur u kunt zeggen. De geest die ons tot hoger inzicht leidt doordat die ons de kennis verschaft en deze kennis op een hoger niveau geboren laat worden in ons bewustzijn, heeft voor ons als mensen tot gevolg dat die onze eigen samenhang met het geheel voor ons verbergt via het idee van polariteiten. Via de taal waarin het Ene zich uitdrukt.

We kunnen met enige zekerheid zeggen dat de jonge Viktor Schauberger midden in de toenmalige natuur allerlei interessante gedachten over de in zijn geval dringende vragen kon uitwisselen, die hem als kind al in staat stelde om dat wat de natuur rechtstreeks in de beleving laat zien te ervaren. Allerlei dingen die later in hem tot rijping zijn gekomen en waar we via het leven van Viktor kennis mee kunnen maken. Wanneer we dit leven van Viktor van iets dichterbij bekijken, dan vinden we bij hem, echter nog helemaal met het karakter van een echte natuurvorser, nog vrij en verlost van religieuze en wetenschappelijke dogma's, hoe in zijn ziel een diepe kennis van de natuur oprijst, die hem het allesomvattende thema van Leven openbaart die later tot het principe van Implosie leidt.

Een diepe kennis van de natuur, die niet vergelijkbaar is met datgene wat ons tegenwoordig aan uiterlijke kennis van de natuur door middel van experimenten en door het verstand en intellect is gegeven, maar wat vanuit het innerlijk geboren wordt en uit de eenheid en verbinding ermee vrijkomt. Afkomstig uit de diepere lagen van het intuïtie, die als een innerlijk Alchemist in woorden van Viktor de 'omgeving inzuigt, transformeert en uitademt'. Zijn eenwording met de drager van het leven alszijnde het wezen van water heeft het hem mogelijk gemaakt binnen de natuur achter datgene te schouwen wat alleen de uitwendige zintuigen en het uiterlijke verstand kan worden herkent als polariteit.

En Viktor was, terwijl hij zo opgroeide, steeds verder en verder gekomen in een, voor anderen om hem heen, zeer eigenaardige natuurbeschouwing. Hoe zou het ook anders kunnen zijn.. alles wat zich openbaarde in zijn geest, was immers innig verbonden met de hem eigen krachten en vermogens, met de manier waarop hij dingen benaderde en hoe ze tot hem spraken. Daarom hechtte hij ook zijn leven lang bijzondere waarde aan het feit dat hij zo innig met de natuur vergroeid was en zag haar als zijn enige ware Lerares.

We kunnen daarom wel begrijpen dat hij, toen hij later in aanraking kwam met academies, universitaire instellingen en wetenschappelijke compartimenten, zich helemaal niet kon vinden in de manier waarop op een geleerde manier naar de natuur werd gekeken als één grote machine met afzonderlijke delen. Hij kreeg daar algauw een hartgrondige hekel aan, omdat hij vrij resoluut vaststelde dat er een brede kloof gaapt tussen het rechtstreeks vanuit de natuur intuïtief kenbaar gemaakte en de anderzijds intellectueel ontwikkelde puur verstandelijke begrippen en ideeën die zich daar zo ver van hebben verwijderd.

Viktor wilde zich overal verdiepen tot de fundamenten van de kennis van de natuur zelf, om door eigen kracht tot de hoogste sferen van kennis op te klimmen. Hij wil als fervent student niet, zoals zijn tijdgenoten, gewoon aannemen wat de toen als autoriteiten beschouwde, oude onderzoekers, lang geleden beweerd hebben. Hij wil rechtstreeks in het boek der natuur lezen! Als student moest hij als het ware door het examen van de natuur gaan. Deze natuur betekent de wereld en al wat deze omvat en wat de natuur hem intuïtief ingeeft en aanleert, dat hij pas later aan zijn intellect moet toevertrouwen.

Wat door de oude autoriteiten is overgeleverd, bezit voor hem geen enkele waarde, omdat hij vond dat men alleen tot de juiste zienswijze kan komen wanneer hij het opstijgen van de kennis van de natuur tot

het hoogste inzicht zelf beleeft. ‘Een tussenweg is er niet’, zei hij hierover stellig. Indirect spoort Viktor Schauberger hiermee aan om zelf op een vergelijkbare manier aan kennis uit de mond van de natuur te komen en te leren begrijpen en aanvaarden om slechts vanuit dat inzicht te handelen. Gedurende het leven van Viktor zien wij dan ook vrijwel in alle opzichten dat hij zijn rug toekeert richting de valse dictaten van de academische wetenschap en de verwerpelijke manier van handelen die daarmee gepaard gaat. Viktor koos een ander pad met de bedoeling te leren kennen van de manier waarop, om met Goethe te spreken, ‘natuur in het scheppen leeft’.

Dit andere pad, of u mag ook zeggen deze andere school, heeft hij, om het mild uit te drukken, zeer zeker grondig doorlopen. In navolging van de 15e eeuwse natuurvorser genaamd Theophrastus von Hohenheim (1493-1541), beter bekend als Paracelsus, hield Viktor de gedachte voor ogen dat ‘de omvangrijke natuur weliswaar een geheel is, maar velerlei talen spreekt, en juist door te leren herkennen hoe een en hetzelfde in de meest uiteenlopende vormen verandert, men tot het wezen van de innerlijke eenheid kan doordringen’.

Viktor zijn hele wezen was doordrongen van deze eenheid die hij terugvond in de vele verschillende manieren waarop de natuur zich via allerlei vormen uitdrukt en kon om die reden zo fel zijn in z’n belijdenis van deze natuurwetenschap richting z’n medemens die hen relatie tot die natuur, tot die inherente eenheid van hen eigen natuur, volgens hem verwaarloosde. De weg die de natuur volgt om voortdurend tot een nieuw hoogtepunt te komen, is het voor het menselijk bevattingsvermogen in eerste instantie verborgen. De mens die als wezen van dit hoogtepunt wordt geboren zegt niet ‘ik voel me alszijnde de hele natuur’, maar komt ter wereld met het idee van de natuur los te staan en zegt eerder ‘ik voel me alszijnde de afzonderlijke mens’.

Wat in werkelijkheid een daad van de hele wereld is, dat ervaart zichzelf als een afzonderlijk, eenzaam, op zichzelf staand wezen. Anders gezegd, dat wat in een hogere werkelijkheid eenheid is, is wat voor de menselijke ervaring in een veelheid uiteenvalt. Maar juist hiervoor dient de hogere kennis: om de eenheid te laten zien in al wat voor de mens in het directe beleven als veelheid verschijnt. Geest en materie scheppen niet de natuur, zij komen voort uit haar. De natuur is het leven zelf. Een terugkeer naar die natuur, is niets anders dan een nederige poging om terug te keren tot de essentie van ons bestaan die bestaat uit de oorspronkelijke manier waarop het leven zich afspeelt, vernieuwd en evolueert. Dat is wat Viktor niet slechts onderschreef, maar uit ervaring eigen maakte.

Een oud gezegde luidt 'zij gingen naar binnen in hen kerken, moskeeën en tempels om tegen hun god te praten, wij gaan naar buiten in de Natuur, waar God tegen ons spreekt'. Als de ware exponent van deze uitspraak en de natuurgetrouwe ontdekkingsreiziger die hij was, ontwikkelde zich bij Viktor Schauberger een kennis die in de oudheid werd aangeduid als Gnosis, die in de hoogste en mooiste zin werkelijk Alziend te noemen is en die hij alleen door zijn vergroeidzijn met de natuur heeft kunnen laten vrijkomen.

Viktor noemde de natuur het boek, waarin de verschillende maar onafscheidelijke dingen zich pagina voor pagina aan hem ontvouwden. Hieromtrent zei Paracelsus enkele eeuwen eerder ‘kijk naar buiten in de natuur’ en vroeg z’n medemens ‘wat ziet u daar?’. Hij antwoordde zelf door te zeggen ‘u ziet een mineraal (zwavel), een metaal (kwik) en een zout. Deze kunt u beschouwen als afzonderlijke letters en de mens is niets anders dan een woord (het woord van God) dat uit deze letters is samengesteld’.

Als men de mens wil lezen, leren kennen en bovenal begrijpen, moet men de afzonderlijke letters in het grote boek van de natuur bij elkaar zoeken, in hun natuurlijke verband. Dat leidt niet tot een wetenschappelijk bij-elkaar-rapen maar een natuurwetenschappelijk samen-schouwen. Nog maar al te vaak wordt de geesteswetenschap als het hoogst haalbare beschouwd vanuit een esoterisch oogpunt en de materialistische wetenschap vanuit een exoterisch oogpunt. Maar, zoals u zult zien vanuit het oogpunt vanuit waar Viktor het geheel bekijkt, zijn beide nog steeds eenzijdige studierichtingen.

Het gaat in zijn geval dan ook niet over een puur geestelijke of puur materialistische wetenschap, maar eerder om een synthese van de hogere aspecten die bij beide te vinden zijn. Een soort wetenschap van de ziel, als verbinder van geest en materie. Alleen via zo'n wetenschapsvorm kunt u komen tot de som die groter is dan de samenstellende delen. Tot een begrip van dat wat in het Leven het grotere aspect omvat dan het wederkerige proces van geboorte en dood.

Omdat dat wat uit het Grote boek van de Natuur sprak in Viktor zijn ziel opsteeg, kwam hij ertoe te zeggen dat men eigenlijk van alle andere dingen waar de moderne wetenschap en religie zich mee bezighield, niets kon leren, maar dat men om tot een vernieuwing te komen, weer zijn of haar toenadering richting de natuur moet zoeken. En zo kwam het dat hij daar waar hij in de praktijk bracht wat hij uit het grote boek der natuur had opgemaakt, op het protest stuitte van het wetenschappelijke etablissement, en beleefde wat diegenen moeten beleven die het ergst met nijd en tegenstand geconfronteerd worden. Maar wat men hem het minst kon vergeven, was het feit dat hij door zijn diepe inzichten in de natuur succes had in gevallen waar anderen niet aan succes konden denken of waar ze alles wat in hun macht lag, hadden toegepast en niets wisten te bereiken.

Toegegeven, het is waar dat hij hier of daar waar hij tegenstand ondervond, niet zuinig was met de scherpste woorden uit zijn fiere bewustzijn, maar wanneer men bedenkt onder welke omstandigheden hij werkte, weet men dat dit ruimschoots verdiend was. Wie niet verder kan zien dan de alledaagse intellectuele concepten zal de wonderlijke natuurprocessen als saaie, materiële dingen blijven beschouwen of zijn of haar heil blijven zoeken in het dwaaltuin van de geesteswetenschap. Wie ze daarentegen, zoals Viktor Schauberger, in verband met elkaar leert zien, interpreteert ze niet eerst op een andere manier, maar ziet ze zoals ze zijn.

Dit leidt tot niets anders dan de waarheid en er bestaat niets die verhevener waarheden zou kunnen uitspreken dan de grote werken van de natuur zelf wanneer onze ziel zich in vriendschap met deze natuur verbindt en in de intieme omgang naar de openbaringen van haar geheimen luistert. Een dergelijke vriendschap met de natuur vond Viktor Schauberger en werd de bron van zijn geestelijk 'geïnspireerde' bestaan op Moeder Aarde.

In dit boek, de Grondbeginselen van Implosie, vindt u een verzameling van de basisconcepten van het veelbelovende principe dat werkzaam is in de Natuur en door Viktor Schauberger werd aangeduid als "Implosie". De concepten, ideeën en onderliggende definities zullen voor vele niets anders dan een nieuwe taal zijn, wat enige tijd, inspanning en daaruit voortvloeiende verschuivingen in het bewustzijn vergt en veroorzaakt. De kans is aanwezig dat u het materiaal in dit boek niet in haar geheel zult begrijpen na een eerste lezing, maar ik verzeker u dat een tweede lezing u al veel meer duidelijkheid zal geven, omdat de besproken concepten elkaar overlappen en als één harmonieus geheel samenwerken.

Om die reden heb ik dit boek zo kort en beknopt mogelijk gehouden en de nadruk gelegen op de theorie. In de hieropvolgende delen zal uitgebreider ingegaan worden op de in dit boek besproken theoretische concepten om deze vervolgens in hun natuurlijke, praktische verband te plaatsen, zoals Viktor Schauberger deze aanvankelijk aantrof in de natuur. Deze boekenreeks krijgt van mij de naam **Natuur van Implosie**. Houdt u er rekening mee dat de inhoud van dit boek mijn interpretatie betreft van de visie van Viktor Schauberger. Voor een inzicht in de oorspronkelijke teksten van Viktor Schauberger verwijs ik u vriendelijk naar de eerder vernoemde bronnen, met in het bijzonder het werk van Callum Coats.

Tot slot, wil u aanmoedigen om altijd uw eigen onderscheidingsvermogen te blijven gebruiken en dit boek te beschouwen als een aanvulling op de rest. Het kan een zware klim zijn naar de top van begrip, maar het *inzicht* zal het *uitzicht* waard zijn!

~ Nicolaas Gerardus 'Niels' Taam.

Voortplanting

1.1 Polariteit

Wat is de belangrijkste voorwaarde voor leven? Het antwoord luidt al gauw: ademhaling. Zonder ademhaling stopt het leven. Ademhaling is de voortdurende uitwisseling van het aantrekken en weer loslaten van uw omgeving. Een wederkerige beweging tussen opnemen en afgeven, in en uit bewegen, aanzuigen en uitdrukken. In deze alledaagse activiteit vinden wij één van de belangrijkste aspecten die op ieder vlak in het leven terugkeert, namelijk **polariteit**. Als een inademing niet gevolgd zou worden door een daaraan tegengestelde uitademing, zou het leven stoppen.

Daarmee zijn in- en uitademing elkaars tegenpolen. De vraag is, wat zorgt ervoor dat er uitademing volgt op inademing en inademing volgt op uitademing? Het antwoord is een reactief metabolisme. Dat wil zeggen, de manier waarop de stoffen die worden ingeademd, van polariteit veranderen (bijvoorbeeld van koud opeens warm worden), vervolgens worden uitgeademd, daar opnieuw van polariteit veranderen en opnieuw op zoek gaan naar zichzelf via een opvolgende inademing.

Deze ademhaling heeft niet slechts betrekking op dat wat wij normaal gesproken onder ademhaling verstaan, maar op veel meer aspecten. De dagelijkse afwisseling van de zon en maan, van dag en nacht, van opwarming en afkoeling, kan ook worden gezien als ademhaling. Het deinzen van golven op de kust, het heen en weer zwaaien van bladeren in de wind, het vasthouden en weer loslaten van uw geliefde, het zijn allerlei verschillende van ademhaling.

Wat in deze zin onder ademhaling kan worden verstaan is een voortdurende wederkerigheid tussen uitersten, tussen het opzoeken van de grens en weer terugkeren naar de basis. Een beetje alsof of u uw arm naast u uitstrekt en na verloop van tijd weer naast uw lichaam laat hangen. Het leven komt altijd weer terug bij zichzelf en zo geldt dit volgens Viktor voor hele kleine, subtiele en vliegensvlugge processen als voor zeer grote, grove en langdurige processen.

Op het meest essentiële niveau kan deze wederkerigheid beschouwd worden als een soort verschijnen om later te verdwijnen en opnieuw te verschijnen. Met de verschijning wordt hierbij bedoelt 'zichtbaar in de fysieke wereld'. De verdwijning betekent daarbij 'onzichtbaar in de fysieke wereld, maar nog altijd aanwezig'. Het proces van verschijnen volgt hierbij altijd op de eerdere verdwijning. Als iets niet eerst verdwijnt, kan het niet opnieuw verschijnen. Begrijpt u dat?

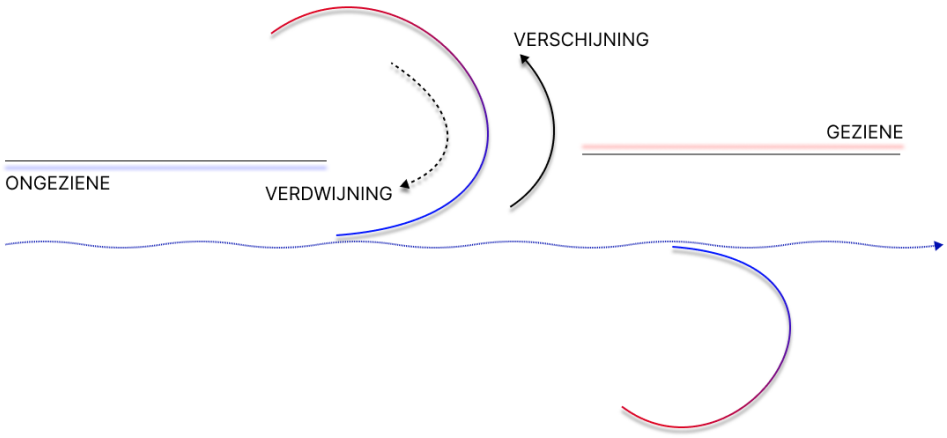
Het verschijnen betreft hieromtrent het proces waarin ‘vorm’ wordt aangenomen. Vorm verwijst hierbij naar een fysieke, tastbare en materiële verschijning. Deze materiële verschijning komt voort uit dat wat voor de zintuigen tot voorheen was ‘verdwenen’, dat wil zeggen wel bestond maar niet op te merken was. In algemene termen wordt dit proces ookwel aangeduid als materialisatie en de-materialisatie. Oftewel, het verschijnen en verdwijnen van materie.

De verschijning wordt over het algemeen toegeschreven aan de geboorte en de verdwijning valt samen met de dood. Beide zijn overgangsfasen van de ene polariteit naar de andere en het geheel hiervan noemen wij het leven. De ene geldt daarbij als voorwaarde voor het bestaan van de ander. Zonder geboorte zou er geen dood zijn en andersom.

Wat hieruit kan worden opgemaakt is dat zogenaamde 'tegengestelden' elkaar niet afstoten, maar juist aantrekken. Er ontstaat een zeker verlangen van de één naar de ander. Dit kan het beste begrepen worden door het voorbeeld van een positieve en negatieve lading. Een positieve lading kunt u daarbij beschouwen als een duwbeweging, deze beweging duwt in de ruimte waar een negatieve lading heerst. De negatieve lading wordt nu positief opgeladen (en polariseert, zogezegd) en datzelfde geldt voor de positieve lading die nu negatief geladen achterblijft.

Kortom, het positieve wordt aangetrokken tot het negatieve. Nu kan de positieve lading beschouwd worden als de 'verschijning', het geziene. De negatieve lading daarentegen moeten wij vanuit dit opzicht beschouwen als het ongeziene. Het geziene keert naar het ongeziene en verandert het ongeziene in het geziene. Oftewel, de verschijning wordt de verdwijning en de verdwijning de nieuwe verschijning.

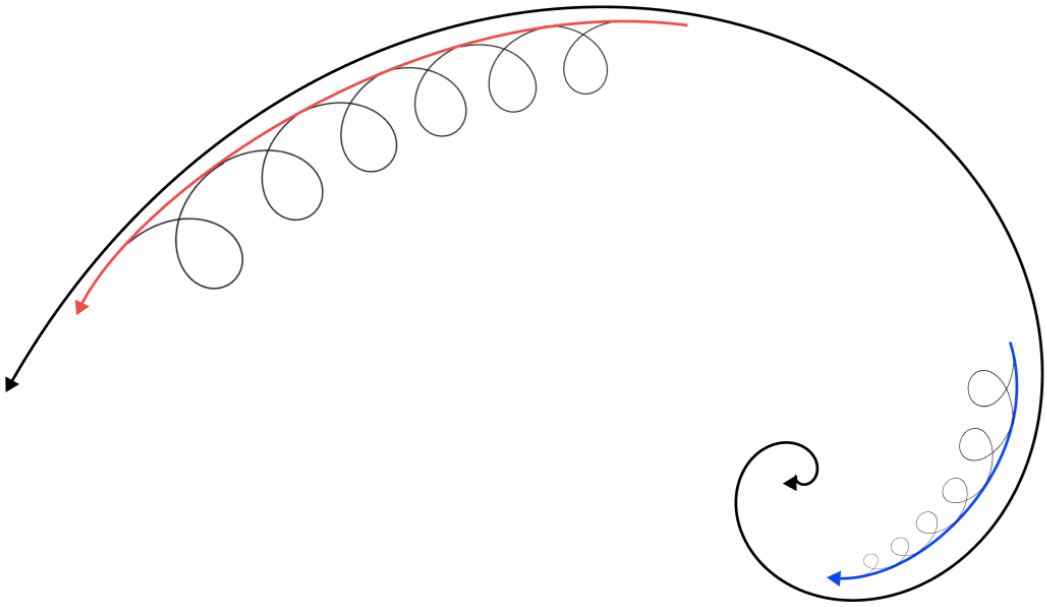
Het is op deze manier dat het leven, dat beide omvat, zichzelf voortdurend vernieuwd (figuur 1.1). Deze wederkerige uitwisseling wordt ookwel **pulsatie** genoemd en kan op de meest eenvoudige en basale wijze geïnterpreteerd worden als een golfbeweging die overdwars heen en weer deinst langs de lengte. De verschijning ontwikkelt zich daarbij overdwars en van binnen-naar-buiten. Wanneer de golf op zichzelf terugvalt, vindt geen ontwikkeling maar inwikkeling plaats van buiten-naar-binnen en treedt het proces van verdwijning in.

Figuur 1.1: Pulsatie van verschijnende en verdwijnende beweging, als een golf in de zee.

De naar-buiten gerichte beweging gaat van nature gepaard met een afname in snelheid, op dezelfde manier als de rotatie van een wiel in de kern sneller is dan aan de buitenzijde. Stelt u zich dit voor als het uitwikkelen van een spiraalbeweging, hoe verder u zich van het centrum van de spiraal bevindt, hoe langzamer uw voortplantingssnelheid is ten opzichte van dat centrum. De beweging vertraagd en door die vertraging wordt datgene opeens 'zichtbaar' dat zich voorheen té snel voortplantte. Deze vertragende stroom noemen we materie.

Andersom geldt dat wanneer de snelheid van het ritme toeneemt, de omloopbaan verkleint, concentreert en in snelheid toeneemt naar de kern. Als een object dat met toenemende snelheid uit ons zicht verdwijnt. Op deze manier pulseert het leven, als een voortdurende stroom, van het geziene terug naar het ongeziene. Of, zoals ookwel wordt gezegd, van het Geestelijke naar het materiële en omgekeerd. Omdat het proces van verschijning in dit leven op Aarde gezien wordt, wordt dit in veel gevallen beschouwd als de enige. Als het geheel (figuur 1.2).

Figuur 1.2: ont-wikkelende en in-wikkelende spiraalbeweging.

Wanneer dit echter gebeurt, ontbreekt de polariteit en zou dit betekenen dat slechts de van binnen-naar-buiten gerichte beweging verantwoordelijk zou zijn voor ons bestaan. Niets is minder waar, beweerde Viktor Schauberger. De van binnen-naar-buiten gerichte beweging kan namelijk slechts bestaan als gevolg van een eerdere van buiten-naar-binnen gerichte beweging. Op dezelfde manier als de golven in de zee voortdurend terugvallen, om vervolgens weer als nieuwe golf op te krullen, is het de van buiten-naar-binnen georiënteerde 'val op en in zichzelf' die verantwoordelijk is voor het opwaarts groeien van het materiële bestaan.

Deze pulsatie, dit ademhalingsprincipe van de natuur, wordt volgens Viktor Schauberger gereguleerd door twee grootheden: reductie en expansie. Ookwel bekend als een concentrerende beweging, die van buiten-naar-binnen kleiner wordt en reduceert. En als een uitzettende beweging, die van binnen-naar-buiten groter wordt en expandeert. Reductie komt daarbij overeen met de 'verdwijning', met het proces van de-materialisatie. Dat maakt van expansie de materiële 'verschijning'.

1.2 Onze Vader en Moeder

De processen van reductie en expansie hebben volgens Viktor Schauberger te maken met de polariteit die van nature aanwezig is tussen de zogenaamde vrouwelijke en mannelijke aspecten van het bestaan en worden door Viktor herleidt naar de relatie van de Aarde met de Zon. De verschijning van materie is in dit samenspel het vrouwelijke aspect. Materie is dan ook een afgeleidde van het Latijnse woord 'mater', wat moeder betekent. Materie is *'Onze Moeder die in de Aarde zijt'* en iedere dag vriendelijk wordt begroet door de glimlach van de zon, of u mag zeggen *'Onze Vader die in de Hemel zijt'*.

Met betrekking tot het leven op aarde weet iedere volwassene dat voorafgaand aan de geboorte een bevruchtingsproces optreedt, waarbij het vrouwelijke door het mannelijke bevrucht wordt. Op basis van het bovenstaande schreef Viktor de vaderlijke bevruchtingsstoffen toe aan de zon, die vanuit de hemel op aarde neerdalen. De moederlijke vruchtstoffen daarentegen, stijgen vanuit de aarde op richting de hemel. De vaderlijke bevruchtingsstof zag Viktor als **zuurstof** en of alle zuurstofhoudende stoffen.

Moederlijke vruchtstoffen daarentegen zijn volgens Viktor alle **koolstof**-verbindingen en daarbij alle overige elementen, waaronder ook metalen en mineralen. Als tegenhanger van de bevruchtende zuurstof, noemde Viktor deze koolstoffen ookwel zoetstof. Zoals bekend is in het voortplantingsproces bij mensen, geeft het mannelijke iets weg dat het vrouwelijke ontvangt. Dit betekent indirect dat het mannelijke een positieve potentie heeft en het vrouwelijke een negatief potentiaal. De man geeft weg (of drukt uit), de vrouw neemt aan (of zuigt in).

Dit bevruchtingsproces kan echter slechts plaatsvinden onder de omstandigheden dat zuurstof wordt aangetrokken tot koolstof en dit betekent dat er een actieve aantrekkingskracht moet zijn, waarbij koolstof 'actief' is en zuurstof 'passief'. Volgens Viktor kan alleen onder die omstandigheden het voortplantingsproces op natuurjuiste wijze plaatsvinden. Dit brengt ons bij het volgende concept, die een centrale rol speelt in deze aantrekkingskracht, namelijk de **temperatuurgradiënt**. Dat wil zeggen, de richting waarin de temperatuur zich begeeft.

1.3 Temperatuur

Het is een bekend feit dat wat wij de temperatuur van een lichaam noemen het resultaat is van de beweging van de moleculen. Afhankelijk van de snelheid van deze beweging ontstaat een warmere of koudere temperatuur. Als een beweging vertraagt, neemt de weerstand af en daalt de temperatuur. In dit geval is sprake van een **concentrerende koudevorm**. Doordat de moleculaire activiteit afneemt, neemt ook de temperatuur af wat resulteert in een reductie. In andere woorden, de moleculen nemen minder ruimte in beslag dan voorheen en concentreren zich. Deze koudevorm daalt neer.

Andersom geldt dat bij een versnelling de temperatuur toeneemt door een opbouwende weerstand. Deze weerstand tegen beweging, resulteert in een **uitzettende warmtevorm**. De moleculaire activiteit neemt toe, waardoor warmte vrijkomt door een toenemende weerstand. Tijdens deze opwarming nemen de moleculen meer ruimte in beslag dan op koudere temperaturen. Deze vorm van 'technische warmte', zoals Viktor het ook noemt, stijgt op en leidt tot koude voeten en een warm hoofd. Deze vormen van temperatuur noemt Viktor de 'lagere' temperatuursvormen.

Wat Viktor ons via dit concept duidelijk wilde maken is dat de lagere vormen van temperatuur, die beide gepaard gaan met expansie, verantwoordelijk zijn voor de toename van druk. Als wij het nu hebben over bijvoorbeeld luchtdruk, staat dit gelijk aan wat de wetenschapper gravitatie noemt. Oftewel, een drukkende kracht die 'zwaartekracht' heet. In tegenstelling tot een drukkende kracht, kent iedereen het fenomeen van een trekkende kracht. Dit leidde Viktor tot het idee van levitatie, die in omgekeerde richting werkt als gravitatie. Wanneer er daarom een overheersende zuigkracht aanwezig is, neemt de levitatieve waarde toe. Deze toename in levitatieve waarde heeft volgens Viktor Schauberger te maken met vormen van temperatuur die nagenoeg niet worden erkend.

Viktor vertelt ons namelijk dat er naast de bekende vormen van temperatuur ook 'hogere' vormen van warmte en koude bestaan, die toe te schrijven zijn aan een atomaire spanning die resulteert in de moleculaire beweging - hierbij moet u weten dat atomen de bouwstenen zijn van de moleculen. Deze 'hogere' temperatuurvormen hebben de functie van een **dalende en concentrerende warmte** en een **stijgende en uitzettende koude**. Deze hogere vorm van temperatuur resulteert in een reductie van het volume en dienovereenkomstig een zuigkracht. Dit concept introduceerde Viktor aanvankelijk om de eigenschappen van water onder invloed van veranderende temperaturen te verklaren.

1.4 Anomaliepunt

Water is volgens Viktor Schauberger namelijk de natuurlijke drager van de hemelse en aardse substanties, of u mag zeggen energieën, zoals wij iets verderop zullen zien. Vanwege deze unieke functie, gedraagt water zich als vloeistof anders dan andere vloeistoffen. Terwijl alle vloeistoffen consequent en gestaag in dichtheid toenemen naarmate ze afkoelen, bereikt alleen water haar dichtste toestand bij een temperatuur van +4° Celsius, om preciezer te zijn +3,98°C.

Bij deze temperatuur heeft water een dichtheid van 0,99996 gram per kubieke centimeter en heeft op dat punt het kleinste ruimtelijke volume als fysieke substantie en is op dat punt niet verder te comprimeren, oftewel onsamendrukbaar. Viktor noemde dit het **anomaliepunt**, de staat waarop water haar 'hoogste energetische-dichtheid' heeft en zich in haar hoogste natuurlijke staat van gezondheid, vitaliteit en levengevend potentieel bevindt.

Het anomaliepunt verwijst naar een punt zonder verschil, of een staat van onverschilligheid. In feite het punt waarop de fysieke polariteiten van zuurstof en koolstof tot één zijn. Iedere afwijking van +4° heeft om die reden niet alleen een grote invloed op de kwaliteit van water, maar is ook cruciaal voor de verschillende functies van water. Als de temperatuur van water boven +4°C stijgt, zet het uit en ditzelfde geldt wanneer de temperatuur daalt onder dit punt van anomalie.

Deze abnormale uitzetting onder +4°C is bijvoorbeeld van vitaal belang voor de overlevingskansen van vissen, want als het water uitzet en verder afkoelt, kristalliseert het uiteindelijk tot ijs bij 0°C, waardoor een drijvend, isolerend omhulsel ontstaat dat het waterleven eronder beschermt tegen de schadelijke effecten van de strenge kou van buitenaf in de winter. Het soortelijk gewicht van water bij +0°C = 0,99984 gram per kubieke centimeter, terwijl het soortelijk gewicht van ijs (-0°C) bij dezelfde temperatuur = 0,9168 gram per kubieke centimeter is.

Dit betekent dat als 1 ruimte-eenheid water uitzet in ijs, de ruimtelijkheid toeneemt in de verhouding 0,9168 : 0,99984, of 1 : 1,09058, wat overeenkomt met een toename van ongeveer 1/11e van het vroegere omvang als water. Dat is de reden waarom ijs drijft. Eenvoudiger uitgedrukt: de dichtheid van water in vloeibare toestand (op +4°C) is groter dan in vaste (of gasvormige) toestand. Dit maakt water uitzonderlijk ten opzichte van andere vloeistoffen, die deze kwaliteit niet kennen.

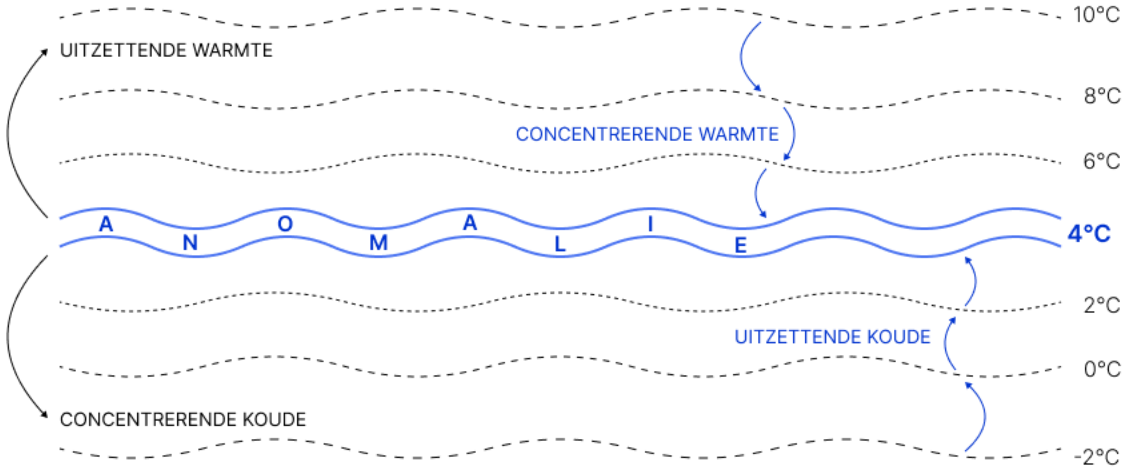
1.5 Temperatuurgradiënt

Welke richting de temperatuur volgt, noemde Viktor de temperatuurgradiënt. Daarin maakte hij een onderscheid tussen de positieve 'opbouwende' temperatuurgradiënt, waarin de temperatuur richting het anomaliepunt van +4°C beweegt en de energie-dichtheid toeneemt. In dit geval zijn de hogere vormen van temperatuur werkzaam, dat wil zeggen de opstijgende en uitzettende koudevorm en dalende en concentrerende warmtevorm (figuur 1.3).

In omgekeerde richting is de negatieve 'afbrekende' temperatuurgradiënt actief, waarbij de temperatuur van het anomaliepunt afwijkt en de dichtheid van energieën afneemt door de lagere vormen van temperatuur, die zijn besproken als de opstijgende en uitzettende warmtevorm en neerdalende en concentrerende koudevorm. De afbrekende temperatuurgradiënt wordt 'afbrekend' genoemd, omdat de uitzettende warmtevorm een structurele expansie veroorzaakt, die het binnenste van een cel vatbaar maakt voor schadelijke invloeden van buitenaf.

Anderzijds geldt dat wanneer de temperatuur daalt onder de +4°C er concentrerende effecten teweeg worden gebracht, waardoor levensstructuren verstijven, de ademhaling stagneert en de materiële draagkracht bij gebrek aan flexibiliteit vatbaar wordt voor scheuren. Volgens Viktor is de afbrekende temperatuurgradiënt van nature verantwoordelijk voor het neerslaan, afbreken en uit elkaar halen van alles wat ongeschikt is voor dergelijke doeleinden. Dit moet worden verwijderd en als levensvorm worden vernietigd, of correcter uitgedrukt, worden teruggebracht tot de relatief laagste ontwikkelingstoestand, voordat een nieuwe opstijging kan plaatsvinden onder geheel andere invloeden.

De afbrekende temperatuurgroep wordt actief wanneer een bepaalde levensvorm het doel van zijn bestaan heeft vervuld, zijn plicht om zichzelf fysiek te vermenigvuldigen of zichzelf verder te ontwikkelen heeft bereikt. Als een overrijp product van grondstoffen, wordt het dan beschikbaar gemaakt voor de opbouw van kwaliteitsbevorderende stoffen met behulp van de opbouwende temperatuurgroep.

Figuur 1.3: hogere en lagere vormen van temperatuur.

Waar Viktor de mens op wees was dat de polariteit van temperatuur dus een ritme binnen een ritme omvat - een soort viertaktmotor, waarin opwaartse, neerwaartse, naar binnen en uitgaande impulsen ritmisch kunnen plaatsvinden op een gemeenschappelijke ontwikkelingsas. Deze ontwikkelingsas was volgens hem de baan van de in- en uitgaand bewegende spiraal. Hierover zei Viktor:

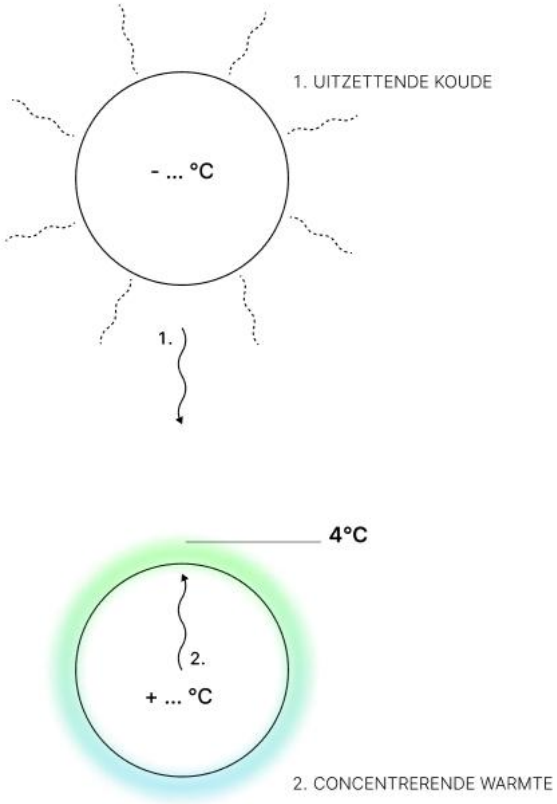
> "Temperatuur is het verschil tussen verschillen, waaruit de onophoudelijke beweging van de evolutie uit voortkomt, die op haar beurt het gevolg is van de spanningen die veroorzaakt worden door de tegengestelde richtingen van beweging."

1.6 Voortplanting

In het kader van het 'verschijnen en verdwijnen' van materie, moet u weten dat het de lagere temperatuursvormen zijn die aanleiding geven tot de verschijning en de hogere temperatuursvormen die aanleiding geven tot de verdwijning. Zoals u weet is het leven echter geen kwestie van of-of, maar en-en. Beiden hebben daarom hun functie en waar het Viktor om ging is het punt waarop het verdwijnende het verschijnende tegenkomt. Dit punt was volgens Viktor het anomaliepunt en bestaat op aarde uit een zone die vlak rond het aardoppervlak ligt. De **anomaliezone**, waar Hemel en Aarde ontmoeten.

Het is algemeen bekend dat de kern van de Aarde gloeiend heet. Datzelfde wordt beweerd over het oppervlak van de Zon. Wie echter weleens een berg beklommen heeft, weet dat het in het dal warmer is dan op de top. Anders gezegd, dichter bij de zon is het kouder dan verder ervandaan. Volgens Viktor Schauberger was de zon dan ook geen gloeiend hete bol, maar een ijskoude concentratie waterstof. Aan de ene kant van het spectrum vinden wij daarom excessieve hitte en aan de andere kant extreme kou.

Vanuit deze extreme koude, die heerst op de zon, stijgt een uitzettende koudevorm op richting de aarde (van -...°C naar +4°C). Andersom, vanuit de extreem warme aardkern, daalt een concentrerende warmtevorm neer richting het aardoppervlak (van +...°C naar 4°C). Vanuit zowel de zon als de aarde ontstaat de opbouwende temperatuurgradiënt richting de sfeer waarin het biologische leven bestaat. Deze sfeer, of dit gebied, is dat gebied waar de temperaturen schommelen tussen circa een minimale temperatuur van -45°C op de poolgebieden en +45°C in de tropen. Alles wat daartussen ligt is optimaal voor het biologische leven op Aarde om in te gedijen.

Figuur 1.4: hogere temperatuursvormen van Hemel en Aarde richting het anomaliepunt op Aarde.

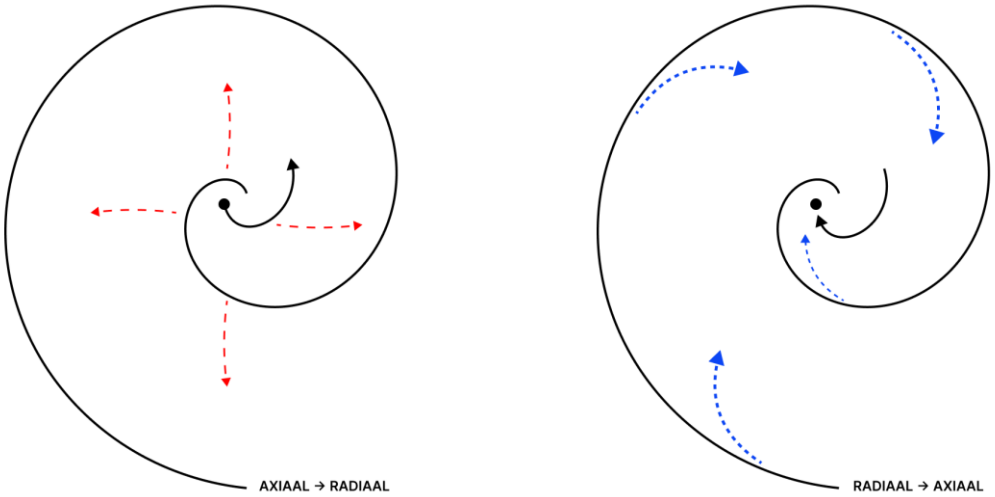
Dat biologische leven vindt z'n oorsprong volgens Viktor Schauberger echter in de anomaliezone, die ontstaat op het ideale punt waar de verticaal neerdalende bevruchtingsstoffen van de zon de horizontaal opstijgende vruchtstoffen van de aarde ontmoet. En dit brengt ons terug op het verhaal van de bevruchting van de aarde door de zon. Of, zoals u het ook kunt opvatten, van de manier waarop zuurstof wordt aangetrokken tot koolstof.

Zoals eerder vermeld, moet de aantrekkingskracht van koolstof overheersen om de bevruchtende zuurstoffen aan te trekken. Dit kan alleen onder de omstandigheden dat de richting van de temperatuur naar het anomaliepunt neigt, oftewel stijft of daalt richting +4°C. In dit geval is namelijk sprake van de opbouwende temperatuurgradiënt, die gepaard gaat met het optreden van een ruimtelijke-reductie, die op zichzelf een aanzuigend vermogen creëert die in overeenstemming is met het negatieve potentiaal

van koolstof. Dit betekent dat op dat moment de koolstof actief is. Tegelijkertijd betekent dit dat de tegengesteld gepolariseerde zuurstof, met een positieve lading, passief is.

Een belangrijk aspect dat Viktor Schauberger hierbij onderstreept is het feit dat de negatieve lading van het vrouwelijke koolstof actief is tijdens centripetentie en reageert op centrifugatie. Centrifugatie is een axiaal -> radiale beweging, wat kan worden gezien als een van binnen-naar-buiten gerichte spiraalbeweging (figuur 1.5, links). Onder invloed van deze aan zichzelf tegengestelde centrifugale kracht, wordt de koolstof als reactie zogezegd 'vruchtbaar' en in deze ontvankelijke vorm komt zij in de aarde voor via diverse aggregatietoestanden, in vaste vorm (waaronder steenkool), als vloeistof (waaronder aardolie) en als gas (waaronder aardgas).

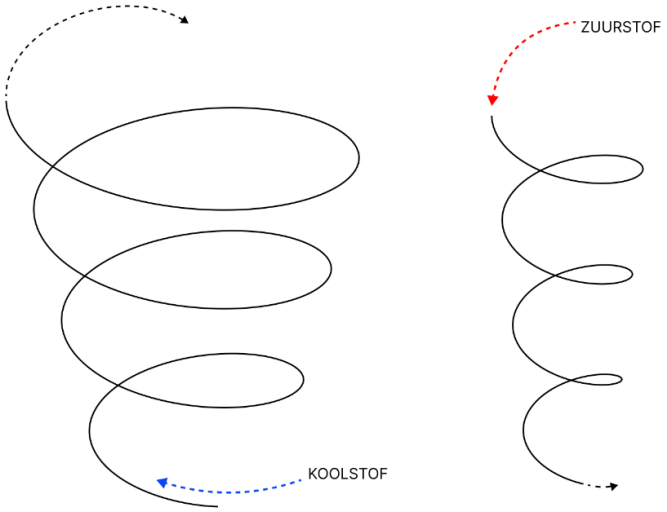
De positieve lading van de mannelijke zuurstoffen, zijn daarentegen actief onder invloed van een centrifugaalkracht en reageren daarentegen op centripetentie. Centripetentie is een radiaal -> axiale beweging, wat kan worden gezien als een van buiten-naar-binnen gerichte spiraalbeweging (figuur 1.5, rechts), waarbij zuurstof bij een bepaalde doorvoersnelheid condenseert en ruimtelijk reduceert. Deze condensatie betekent een passieve toestand van zuurstof, waarin de zuurstof 'bevruchtend' is voor de vruchtbare vorm van koolstof.

Figuur 1.5: centrifugale en centripetale bewegingsrichting.

Kortom: koolstof kan alleen bevrucht worden invloed van een gelijktijdige werking van centrifugaal en centripetaal op elkaar inwerkende invloeden. Als fervent student van natuurlijke fenomenen, kon Viktor Schauberger deze dynamiek herkennen in iedere laag water, die zich volgens hem voortplantte als een kleine draaikolk, als onderdeel van vele kleinere draaikolkjes en gezamenlijk deelgenoot van een grote draaikolk, die de eigenlijke voortstuwende vorm is waarin de vrouwelijke en mannelijke stoffen in hun verlangen om elkaar heen dansen. De koolstoffen, die reageren op centrifugatie aan de buitenrand en de zuurstoffen, die reageren op centripetentie, in het centrum (figuur 1.6).

Door de overheersende zuigende beweging en de opbouwende temperatuurgradiënt, koelt het geheel af richting het anomaliepunt. In de beweging beweegt het vrouwelijke zich om het mannelijke, waarbij de beweging ervoor zorgt dat beide niet direct tot elkaar kunnen komen, opdat het wederzijde verlangen toeneemt. Uitdagend omcirkelen de vrouwelijke koolstoffen de mannelijke zuurstoffen, totdat de aantrekkingskracht onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt dusdanig groot wordt dat geen macht ter wereld ze nog kan tegenhouden. Ze versmelten innig met elkaar. Zelfs zozeer dat ze zichzelf verliezen en fuseren tot een nieuw lichaam.

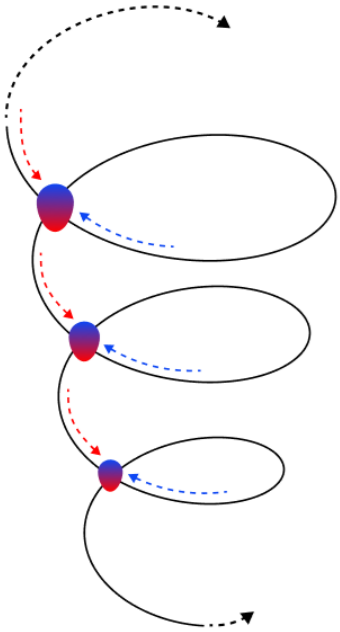

Figuur 1.6: beweging van zuurstof en koolstof.

De reactie van koolstof op centrifugatie, is in overeenstemming met het idee dat koolstof horizontaal opstijgt. In de bredere richting van de draaikolk wordt ze ontvankelijk, open en *vruchtbaar*. Tegelijkertijd geldt dat het verticaal neerdalen van zuurstof, in overeenstemming is met de gedachte dat zuurstof reageert op centripetentie en zich moet concentreren om *bevruchtend* te zijn. Om die reden luidt de stelling dat zuurstof neerdaalt naar het smallere uiteinde van de draaikolk. Onder deze omstandigheden omcirkelt de koolstof van nature de zuurstof, langs de gedraaide baan van de spiraal.

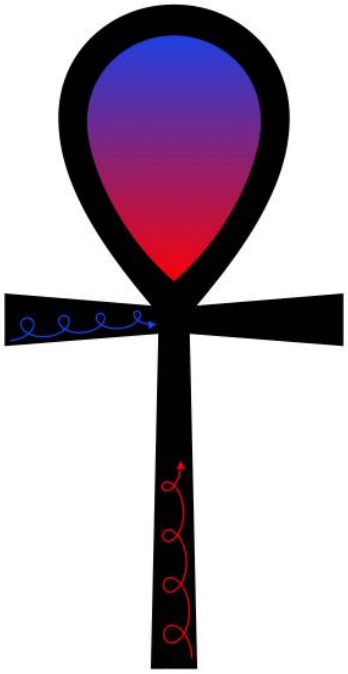
> "Op dit punt, waar beide tegengestelde stromen elkaar kruisen, komt de vormende, voortplantende en opwaarts gerichte kracht van de bevruchtende materie vrij in de geboorte van 'water' en ontstaat een levensvernieuwend proces."

Het waterkind is geboren op de plaats waar de mannelijk 'gecondenseerde zuurstof' en de vrouwelijk 'gasvormige koolstof' haaks op elkaar inwerken, als een kruis. Deze 'kruislingse' ontmoeting hangt echter af van de schaal waarop het wordt waargenomen. Op kleine schaal lijkt de horizontale oriëntatie plat en vlak, terwijl ze, over de aarde als geheel gezien, in feite kromlijnig en spiraalvormig is. De interactie van gekromde lijnen, waar het over gaat als we spreken van de ontmoeting van vaderlijke zonnestralen en moederlijke aardstralen, kunt u daarom zien als interfererende spiraallijnen, waarbij de vaderlijke 'verticale' potentialen de moederlijke 'horizontale' potentialen doorkruisen (figuur 1.7)

Figuur 1.7: kruizen van Hemelse en Aardse substantie.

Op het punt waar ‘het hemelse het aardse’ doorkruist, of waar de ‘hemel op aarde’ ontstaat, vindt de bevruchting plaats op de gemeenschappelijke as van de spiraal en vindt de geboorte plaats van wat Viktor noemde de **fysiek eerstgeborene**, alszijnde de waterdruppel die bovenop het kruispunt geboren wordt. De esoterische betekenis van deze voortplantende beweging werd in de oudheid aangeduid als ‘sleutel van het Leven’ en afgebeeld als Ankh symbool. Het zogenaamde levenskruis (figuur 1.8) die symbool staat voor het sublieme huwelijk tussen Geest (de vader) en Materie (de moeder).

Figuur 1.8: Sleutel van het Leven.

De sleutel tot het leven is dus de creatie, of initiatie van een wederzijds verlangen. De zin en het doel van deze eeuwigdurende transformatieprocessen is de creatie en het onderhoud van de verschillende soorten vegetatie en organische levensvormen die op hun beurt weer de bruggen vormen voor de opbouw en het onderhoud van de energieën die geest en materie verbinden. Alles waarvan wij denken dat het bestaat, waarmee wij bekend zijn, vindt haar oorsprong in een verhouding tussen de potentialen van zuurstof (♂) en koolstof (♀), die worden gedragen door water. Overgeleverd aan ons uit de oudheid, predikten ze toen al dat een gezond en gelukkig bestaan afhankelijk is van de natuurlijke vermenging van de substanties van Hemel en Aarde.

> "Meng de substanties van de Hemelen en de Aarde op een natuurlijke manier, dan zult u uw hele leven gezond en tevreden blijven", aldus Hermes Trismegistus.

Leven is beweging en wordt belichaamd door water in een constante staat van beweging en transformatie, zowel extern als intern. Vloeiend als water, sap en bloed is water de schepper van de ontelbare levensvormen op deze planeet. 'Want', zo zei Viktor, 'eigenlijk zijn de mysteries van water vergelijkbaar met die van het bloed in organismen en de sappen in vegetatie. In de natuur worden de metabole functies vervuld door water, net zoals sap en bloed de vele belangrijke functies vervullen voor plant, dier en mens'. Hoe kan het dan ooit nog worden opgevat als levenloos? Water in al zijn vormen en kwaliteiten, verdient onze hoogste achting!

1.7 Fysiek Eerstgeborene

De fysiek eerstgeborene is de waterdruppel, waarin de meest verfijnde stoffen van Hemel en Aarde zijn omsloten. Meer wetenschappelijk uitgedrukt, zowel zuurstof als koolstof zijn gebonden in waterstof. Maar deze wetenschappelijke uitdrukking is niet volledig in overeenstemming met de manier zoals Viktor dit omschrijft. De stoffen die in waterstof zijn gebonden, kunnen ten eerste beter 'energieën' worden genoemd, omdat hun stoffelijkheid of fysieke aanwezigheid is overstegen en de drempel is gepasseerd van verschijning tot verdwijning.

Wat meer is, en dit moeten we van Viktor aannemen omdat dit een kennisgebied betreft dat intuïtief is en niet intellectueel, dat wil zeggen buiten de fysieke wereld ligt, is dat de oriëntatie van zuurstof en koolstof na het moment van bevruchting en op het moment van geboorte polariseert. Dit betekent dat de verticaal gepotentieerde zuurstof nu horizontaal georiënteerd is en zich, vanuit de staat van hoogste energetische dichtheid, lateraal (zijwaarts) uitzendt.

De horizontaal opstijgende koolstoffen potentiëren zich nu verticaal. Aangezien de inherente energieën in de drager water van niet-fysieke aard zijn, omvatten deze volgens Viktor ook geen ruimtelijkheid. In andere woorden, deze energieën zijn niet-ruimtelijk en behoren volgens Viktor Schauberger toe aan de 4^{e} dimensie. Om misverstanden te voorkomen, kunnen wij er het beste vanuit gegaan dat in deze dimensie het onderscheid tussen vrouwelijke en mannelijk genegeerd kunnen worden. In deze hogere staat van zijn is eerder sprake van een eenheidspolariteit. Oftewel, van dat wat in de oudheid bekend stond als de 'aether'. Het vijfde-element. Om deze energieën, of deze zogenaamde ethericiteiten, desalniettemin te onderscheiden, om er toch enig begrip van te krijgen, gaf Viktor aan beide een unieke en eigen naam.

De horizontaal gepotentieerde en ingesloten zuurstofvorm, kreeg de naam "**kwaligen**". De term kwaligen of qualigen betekent 'quaility generator', ofwel kwaliteitsgenerator. Deze niet-ruimtelijke, of u mag zeggen etherische, vorm van zuurstof (zuurstof-ethericiteit) mag dan wel horizontaal gepotentieerd zijn, maar straalt volgens Viktor uit in alle richtingen.

> "Goethe noemde de belangrijkste, vormende essentie van de Natuur het Eeuwig Vrouwelijke en Allesverheffende. Ik heb het 'Kwaligen' genoemd."

De verticaal gepotentieerde koolstof kreeg de naam "**fructigen**". Dit kunt u beschouwen als het vrucht-genererend principe van hogere orde. In tegenstelling tot kwaligen, heeft fructigen een in alle richtingen alles aantrekkende en verbindende eigenschap. Deze eigenschap wordt kwalitatief begiftigd door de in het fructigen gebonden kwaligen.

1.8 Bi-polariteit

Wat Viktor met dit alles aantoonbaar wilde maken, is dat er niet zozeer sprake is van een polariteit maar eerder een bi-polariteit. Er bestaat immers een polariteit in de fysieke wereld, maar ook zekere zin in de niet-fysieke wereld. We hebben als tegenpolen zuurstof en koolstof, maar ook kwaligen en fructigen. De eerste behoren volgens Viktor toe aan de 3^{e} dimensie, de laatste aan wat hij noemde de 4^{e} dimensie.

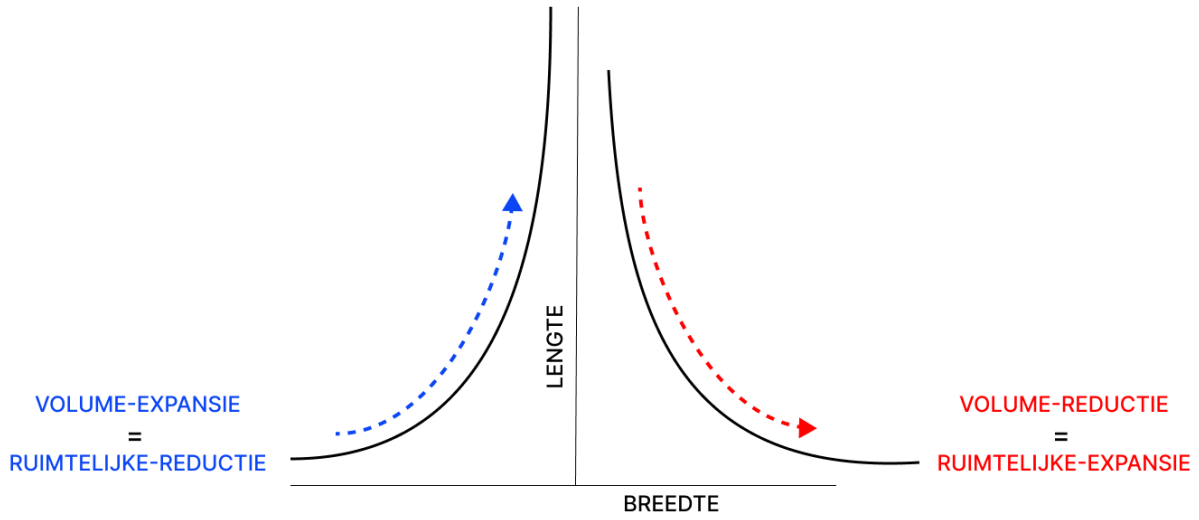
Deze polaire bi-polaire koppels leidden bij Viktor tot het inzicht dat in de natuur geen sprake is van optellen en aftrekken (zuurstof erbij, koolstof eraf – koolstof erbij, zuurstof eraf), maar van een kwestie van vermenigvuldiging. Geen tweerichtingsverkeer, maar een dynamisch samenspel in vier richtingen. Een situatie waarbij iedere actie een reactie oproept die werkt in het kwadraat.

Oftewel, iedere reactie kan een meervoud zijn van de actie. Om een definitie toe te kennen aan datgene wat in waarde vermeerdert, koos Viktor voor de term 'calorieën'. Een calorie verwijst daarbij naar een energetische-eenheid. In relatie tot de waardevermeerdering betekent dit dat iedere reactie meer calorieën oplevert, dan de daaraan voorafgaande actie. Daarbij geldt: hoe meer calorieën in een bepaalde 'ruimte', hoe groter de energetische dichtheid van dat 'volume'.

Wat nu volgt is een beetje contradictioneel, maar wel van belang als het aankomt op het begrijpen van de manier waarop de Natuur waarde toevoegt aan het leven. Een expansie van het volume is iets anders dan een expansie van de ruimte. Een volume expansie verwijst voor Viktor naar een expansie, of uitzetting in de lengte. Een ruimtelijke expansie daarentegen is een uitzetting in de breedte. Dit brengt ons op het feit dat Viktor beweerde dat ruimte en volume, hoewel ze vaak als dezelfde worden geïnterpreteerd, in werkelijkheid elkaars tegenpolen zijn. 'De ruimte wordt gevormd door licht en warmte. Het volume is een product van duisternis en koelte', aldus Viktor.

Licht en warmte verwijst hier naar de afbrekende temperatuurgradiënt, die structuren losmaakt, desintegreert en over de breedte gezien "ruimtelijk" maakt en als het ware het ruimtelijk oppervlak ervan uitvergroot. Duisternis en koelte daarentegen is het resulteert van de opbouwende temperatuurgradiënt, waarbij oppervlaktestructuren verdichten en de intrinsieke waarde ervan naar een hogere waarde wordt gebracht. Dit opwaarderingsproces vindt plaats door een verdichtingsproces richting het anomaliepunt, onder leiding van de actieve koolstof en de ruimtelijk-reducerende passieve zuurstof.

De niet-ruimtelijke stoffen op deze lengte-as zijn maximaal verdicht en wanneer er hier van beide zijkanten op wordt gedrukt, verwordt het als vanzelf tot een lange sliert die zich zowel op- als neerwaarts uitstrekt. Deze "volume-expansie" leidt tot een ruimtelijke afkoeling en dit geldt andersom ook, wanneer het volume-reduceert, wordt de ruimte groter en warmt deze op. In andere woorden, hoe groter en uitgestrekter het volume -> hoe kleiner en geconcentreerder de ruimtelijkheid (figuur 1.9).

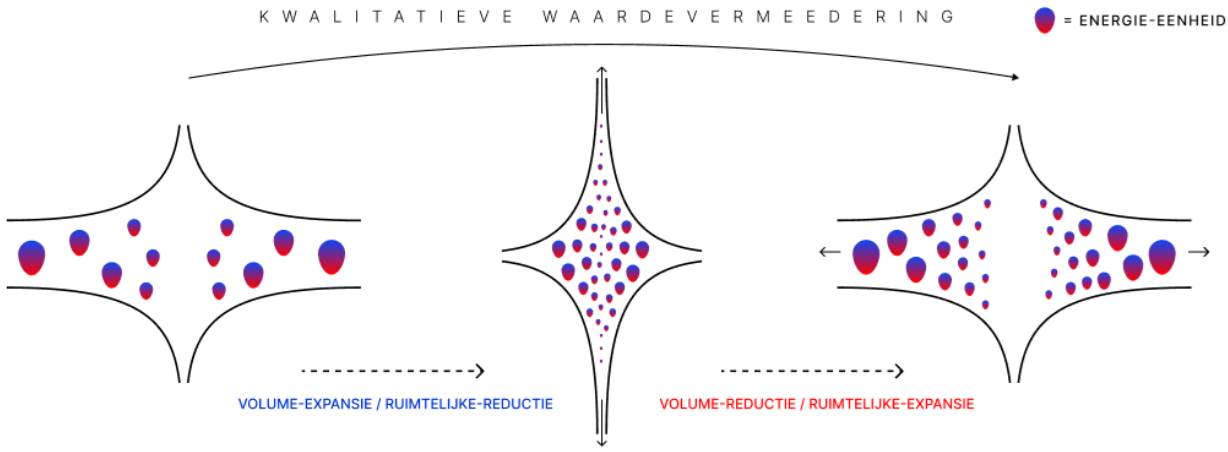
Figuur 1.9: uitwisseling tussen ruimtelijkheid en volume.

Ter verduidelijking: vaak wordt het proces waarin de ruimtelijkheid reduceert aangeduid als volume-reductie, maar volgens mij kunnen wij beter zeggen dat het volume-expandeert, in de zin dat de lengte-as 'verlengd' naarmate de breedte-as krimpt. Het langer worden van de lengte-as noem daarom een volume-expansie, maar het wordt ookwel aangeduid als volume-reductie, omdat de transitie van ruimtelijk naar niet-ruimtelijk een reductie is van de ruimte, die vaak wordt aangeduid als het volume.

Tegelijkertijd met de algehele verdichting langs de lengte-as, treedt een zuigkracht op die het gevolg is van een onderdruk die ontstaat door de ruimtelijke reductie van stoffen. Dit verdichtingsproces en deze lengte-expansie van het volume wordt als van nature opgevolgd door een ruimtelijke-expansie, waarbij de energieën zich verspreiden in de stoffen die opnieuw hun ruimtelijkheid opeisen en op de voorgrond 'verschijnen'. Als geheel zien wij een groei van een hogere orde.

In een ruimte van een kubieke centimeter bevinden zich bijvoorbeeld vóór het verdichtingsproces 9 calorieën, terwijl die ná de ruimtelijke-reductie en volume-expansie zijn toegenomen tot 12 calorieën (figuur 1.10). Kortom: de hoeveelheid energie-eenheden, de zogenaamde 'calorieën', is in een bepaalde ruimte van hogere waarde als dat dit was voordat dit verdichtings- en veredelingsproces optrad.

Dat de ruimtelijke omvang afneemt, wilt dus niet zeggen dat ditzelfde geldt voor de kwalitatieve waarde van de inhoud. Sterker nog, zoals hierboven uitgelegd, deze ruimtelijke-reductie (die dus ook vaak wordt opgevat als volume-reductie) geeft aanleiding tot de concentratie van de inhoud en dat is wat Viktor bedoelde met 'energetische-dichtheid'. In feite een staat waarin het leven naar zichzelf toe beweegt, in plaats van ervandaan. Om deze reden schreef Viktor naar alle waarschijnlijkheid het volume toe aan 'duisternis en koelte' en de ruimte aan 'licht en warmte'.

Figuur 1.10: kwalitatieve waardevermeerdering.

'Als we begrijpen hoe we de tegengestelde relatie tussen ruimte en volume moeten verdelen en hoe we de intrinsieke structuur ervan moeten organiseren, dan wordt de substantie water de ruimte en het vormloze volume haar realisatie', aldus Viktor. In dit geval is sprake van 'evolutie en vooruitgang', waarbij iets van lagere waarde transformeert in dat van hogere waarde. Dit is zo, mits de natuurlijke voorwaarden van voortplanting van kracht zijn. In het onnatuurlijke geval zal namelijk sprake zijn van een reactie die, daarentegen, een vele kleine uitwerking kan hebben dan de daaraan voorafgegane actie.

In dat geval gaat het hoogwaardige ten kostte van de productie van iets dat van lagere waarde is en gaat de kwaliteit van leven niet vooruit, maar achteruit. Deze conclusie van Viktor Schauberger leidde tot vragen als: hoe kan ergens meer uitgehaald worden dan erin is gestopt, en waar komt deze extra vorm van energie vandaan? Deze energie, oftewel deze aetherische, immateriële fijnstoffelijkheid, wordt volgens Viktor vrijgemaakt uit de sluimerende ur-cellen van de 5^{e} dimensie. Met het voorvoegsel 'ur-', zoals Viktor dat vaak gebruikte, wordt hier verwezen naar de oorspronkelijke, ofwel naar datgene wat bestaat vanaf het allereerste moment van bestaan.

Deze ur-cellen kregen van Viktor de naam "**dynagen**". De term dynagen is een afkorting voor 'dynamiek-generator'. Afhankelijk van de impuls die dynagen krijgt, wordt er energie vrijgemaakt of vernietigd. De natuurlijke impuls ligt, zoals hierboven vermeld, in een overheersende zuigkracht. Een moederlijke impuls die aanleiding geeft tot het oorspronkelijke bevruchtings- en voortplantingsproces van de natuur. Een proces waarbij kwaligen in fructigen wordt gebonden, en zo niet alleen aanleiding geven tot de fysiek eerstgeborene maar ook tot de activering van de ur-bron die het leven energetisch voedt.

Nogmaals, dit zijn processen die plaatsvinden buiten het geziene domein en onder de natuurlijke omstandigheden optreden in het binnenste van een waterstofatoom. Dit alles leidde Viktor tot zijn befaamde uitspraak dat 'in elke druppel bronwater meer energie zit dan een gemiddelde krachtcentrale kan opwekken!'

Het ging er voor Viktor echter niet zozeer om 'hoe' wij deze energie aan water kunnen onttrekken, maar des te meer hoe de mens, door de natuur te kopiëren, in staat zou zijn om dit bronwater te produceren en daarmee die krachten vrij te maken die het leven niet alleen 'vormgeven' maar ook 'aandrijven'.

> 'We moeten in onbekende dimensies kijken, in de natuur, in dat onberekenbare en onweegbare leven, waarvan de drager en bemiddelaar, het bloed van de aarde dat ons standvastig begeleidt van de wieg tot het graf, water is', aldus Viktor.

Ik begrijp dat deze theorie ver buiten de wetenschappelijke kaders valt, maar het kan niet anders worden verklaard. Hetgeen Viktor Schauberger uit de natuur heeft opgenomen behoort niet toe aan enige vorm van intellectueel eigendom, maar kan eerder worden toegeschreven aan een intuïtief testament.

1.9 Drijfkracht

De kracht die het leven aandrijft, wordt ookwel de drijfkracht genoemd. Deze kracht kunnen wij toeschrijven aan het kwaligen dat wordt gevoed door dynagen. Het voeden (dat wil zeggen intensiveren) van kwaligen is volgens Viktor afhankelijk van wat hij noemt de schepping-van-beweging. Deze schepping-van-beweging wordt aanvankelijk geïnitieerd door het wederzijdse verlangen van zuurstof en koolstof. Een bewegingsvorm die voortkomt uit fysieke impulsen.

Dit betekent dat wanneer de natuurlijke voorwaarden voor voortplanting wordt gestimuleerd (actie), dit resulteert in het genereren van kwaligen: van een energievorm die het leven op kwalitatieve wijze in waarde vermeerderd (reactie). Deze waardevermeerdering is volgens Viktor nodig om het fysieke leven, dat door de fasen van geboorte en dood gaat, na iedere dood op een hoger niveau wedergeboren te laten worden. Alleen vanuit dit opzicht zou vooruitgang moeten worden begrepen.

Op dezelfde manier als de natuurlijke voortplanting van koolstof en zuurstof plaatsvindt onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt (richting het anomaliepunt), geldt datzelfde dus voor het behoud en de intensivering van kwaligen. Met betrekking tot de opbouwende temperatuurgradiënt geldt dat schaduw en duisternis als voorwaarde gelden. Om die reden vonden deze hoogwaardige processen volgens Viktor dan ook hoofdzakelijk plaats in de anomaliezone van de Aarde.

Het eindproduct, dat Viktor ookwel bronwater noemt, is in feite water met een geosferisch karakter. Eenvoudiger uitgedrukt, koolzuurrijk (betekent zuurstof gebonden in koolstof) water met een negatieve lading. Dit water verlangt van nature naar haar tegenpool, die gevonden kan worden in zuurstof met een positieve lading, die vanuit de zon neerdaalt op aarde. Dit alles leidt ertoe dat dit geosferisch water begiftigd is met een levitationele waarde en tegen de zwaartekracht in 'opstijgt' uit de aarde.

In dit opzicht moet u weten dat zuurstof daalt op basis van verlangen naar koolstof (net als koolstof stijgt op basis van verlangen naar zuurstof) en dat zuurstof aanvankelijk geen warmte uitstraalt, maar die warmte ontwikkelt op weg naar aarde en daarbij in massa en gravitationele waarde toeneemt. De zwaartekracht of gravitatie is dan ook geen aantrekkingskracht vanuit de aarde, maar een drukkende kracht vanuit de hemel op aarde. De tegengestelde kracht daaraan is Levitatie. waarvan de levitationele waarde toeneemt wanneer zuurstof in koolstof gebonden wordt - zoals Viktor Schauberger ons vertelt.

1.10 Vormkracht

Daar waar de drijf- en levitatiekracht hoofdzakelijk verantwoordelijk is voor de voorwaartse en opwaartse waardevermeerdering van de inherente energieën die het fysieke leven voortbrengen, is de vormkracht verantwoordelijk voor de neerslag van materie. In tegenstelling tot kwaligen als drijvende kracht, geldt dat de vormkracht is gelegen in de vruchtzettende fructigenen (die het kwaligen omsluiten).

Hoewel de vormkracht in energetische zin mee opwaarts wordt gedragen door de drijf- en levitatiekrachten neemt het daadwerkelijk vorm aan op het moment dat het in aanraking komt met atmosferische omstandigheden. Dat wil zeggen licht en luchtdruk, maar ook met opwarming en dienovereenkomstig een afbrekende temperatuurgradiënt.

Deze afbrekende temperatuurgradiënt wordt veroorzaakt door vrije zuurstof die in de atmosfeer aanwezig is en op de celstructuur van de waterstof drukt, waardoor het volume van water toeneemt en de inherente kwaliteiten die erin besloten liggen vrijkomen. De eerste energetische laag die echter blootgesteld wordt is het alles-aantrekkende fructigen.

Dit fructigen trekt de zuurstof naar zich toe en stolt onder deze invloed tot een materiële vorm, als gevolg van de vruchtzettende eigenschap. In dit geval is zodoende eerder sprake van een beweging-van-schepping. Dit leidt ertoe dat er uit het gestolde fructigen een nieuwe materiële structuur gevormd wordt, die, door de inherente aanwezigheid van kwaligen, van kwalitatief hoogwaardige aard is. Hoe hoger de kwaligene waarde is, hoe hoogwaardiger de neerslag van kwaliteitsmaterie. 'Fysieke groei is het afvalproduct van energetische reacties', aldus Viktor. Wat neerslaat als materie is fructigen dat in reactie met kwaligen een bepaalde waarde heeft.

In dit proces kan de drijvende kracht ook de 'vormnemende' kracht genoemd worden, die toewerkt naar eenheid (de zogenaamde verdwijning van de fysieke verscheiden- en veelvoudigheid). De vormkracht kunnen wij daarentegen beschouwen als 'vormgevend' principe, die leidt tot de veelheid waarin de eenheid via vele vormen verschijnt in de fysieke wereld.

Concluderend kan worden gezegd dat wat wordt geboren in de Aarde opstijgt en groeit richting de Hemel. Dit is wat wij overal op Aarde om ons heen zien, van planten en bomen tot dieren en mensen. Dit proces wordt tegengewerkt door een neerdalende gravitatie, in de vorm van vrije zuurstof die aanleiding geeft tot een ruimtelijke expansie (of luchtdruk), en eenmaal in de Aarde tot een passieve staat wordt gebracht, waarna het ruimtelijk-reduceert om als bevruchtingsstof van het in volume-expanderende koolstof te dienen, waarna de cyclus zich herhaald op een niveau hoger via een gelijktijdige volume-expansie en hernieuwde ruimtelijkheid.

Dit is, in grote lijnen, de hele gedachte van Viktor Schauberger achter de vooruitgang van het leven op Aarde. Om daarin succesvol te zijn maakt de Natuur gebruik van zowel druk- en zuigkrachten, maar doet dit op zo'n manier dat de aantrekkingskracht van het vrouwelijke aspect onder een natuurlijke verhouding overweegt.

1.11 Koude oxidatie

Het overheersen van de zuigkracht staat synoniem aan het overwegen van de opbouwende temperatuurgradiënt. Onder deze omstandigheden is er een natuurlijke wederkerigheid tussen drukkrachten, die het materiële leven laten verschijnen en zuigkrachten, die het materiële leven helpen verdwijnen om op een hoger niveau opnieuw te verschijnen.

De verschijning van materie, oftewel de fysieke groei, vindt op Aarde plaats binnen een bepaald temperatuursbereik. Wanneer de afbrekende temperatuurgradiënt actief is en de temperatuur van het anomaliepunt vandaan beweegt, nemen de centrifugale-drukkrachten toe en ontstaat hieruit het fructigene weefsel waar het materiële leven uit is opgebouwd. In dit geval is kwaligen nog altijd aanwezig in de kern van fructigen en wordt het leven energetisch gevoed.

Op het moment dat de temperatuur van water, als drager van energieën, stijgt tot boven +40°C treedt wat Viktor noemt het verbrandingsproces in gang. Op dat moment wordt de gebonden zuurstofvorm dusdanig gedesintegreerd, dat het een vrije zuurstofvorm wordt. Dit verbrandingsproces wordt door de natuur gebruikt om het evolutionair ongeschikte af te breken, te ontbinden en te elimineren, want wat er namelijk gebeurt op dat moment is dat de vrije zuurstof actief en agressief wordt en de omringende koolstofstructuren begint af te breken.

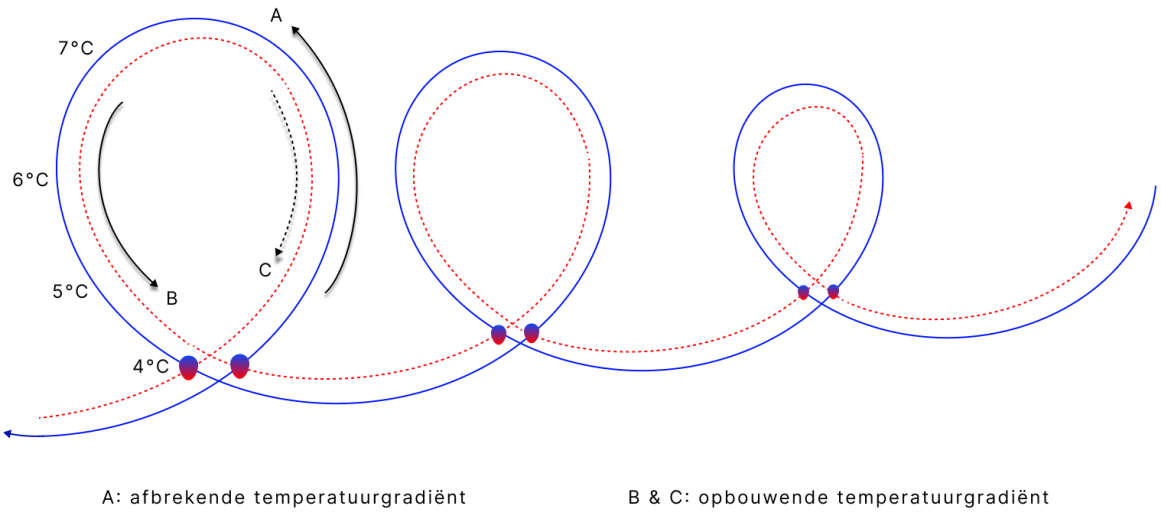
Wordt het verder verhit, dan wordt het nog vrijer en gevaarlijker, wat leidt tot de ontbinding van bloed, water en sap. Op dit punt stoppen alle levensfuncties van welke aard dan ook in alle groeiende, levende en autonoom bewegende dingen. De reden hiervoor is de toenemende inactiviteit van de koolstof, dat onder deze temperatuurgradiënt en excessieve hitte steeds minder actief wordt. Dit vernietigende drukproces duidde Viktor aan als: **warme oxidatie**.

> "Het dynamische product van dit stofwisselingsproces is een toename van de stijgende, uitzettende en remmende vorm van warmte. Het eindproduct van dit immobiliserende proces is vernietigend vuur", aldus Viktor.

Daar waar de opbouwende temperatuurgradiënt leidt tot bevruchting en de geboorte van water, geldt voor de afbrekende temperatuurgradiënt dat verbranding optreedt met als gevolg vuur (als tegenpool van water). Vuur wordt geassocieerd met de geest of de spirit, alszijnde vluchtige stof. Anders gezegd: vluchtend van de stof. De brug tussen geest en materie wordt spreekwoordelijk afgebroken. Het fysieke effect van vuur wordt vaak een zuiverende functie aan toegeschreven en houdt met name in het terugbrengen van een bepaalde stof tot zijn elementaire bestanddelen.

Dat wil zeggen, tot haar moederlijke potenties, in een proces dat, vanuit dit oogpunt, zou kunnen worden omschreven als 'ont-vruchting', namelijk het terugtrekken van de vaderlijke potenties. De tegenpool van deze groeiremmende vorm van warmte is een dalende en concentrerende vorm van warmte, die leven geeft aan al die dingen die bestemd zijn om zich voort te planten. Het zorgt voor groei en verbetert de conditie van grondstoffen. In dit geval is sprake van het normale voortplantingsproces, waarin warmte en koude elkaar ritmisch afwisselen, onder een opbouwende temperatuurgradiënt. Dit proces werd hier en daar door Viktor ook aangeduid als: **koude oxidatie**.

In figuur 1.11 zien wij deze dynamiek langs de vorm van de spiraal. Daarbij ontwikkelt zich een afbrekende temperatuurgradiënt (A) bij de lengte-as vandaan en ontstaat de opbouwende temperatuurgradiënt (B) richting de lengte-as. Wat betreft punt C in deze dynamiek, kunt u zich dit voorstellen als de zuigkracht aan de binnenzijde van een golf in de oceaan. Daar waar punt A en B de actieve componenten betreft, treedt punt C op als reactie. Dit aspect wordt ookwel de 'reactieve zuigkracht' genoemd en wordt verderop besproken.

Figuur 1.11: wederkerigheid tussen tegengestelde gradiënten.

Wat in dit proces gebeurt is als volgt: 1) koolstof reageert op centrifugatie en de negatieve-lading van koolstof trekt de centrifugerende vrije-zuurstof aan. 2) zuurstof reageert op centripetentie en de positieve-lading van zuurstof bindt zich aan de binnenzijde van de omringende centripeterende koolstof.

Het doel van deze ritmische afwisseling tussen koude en warmte is om de lagere temperaturen (het laagwaardige) onderdanig te maken aan de hogere temperaturen (het hoogwaardige) en door de overheersende opbouwende temperatuurgradiënt de basiselementen te transformeren in de niet-ruimtelijke energieën die de mysterieuze levens- en drijfkracht geeft aan alle levende dingen.

Eén ding moet hieromtrent duidelijk worden gemaakt, dit betekent niet dat het leven alleen op 4°C kan bestaan. Koude oxidatie betekent dat het leven, in die richting en op het anomaliepunt wordt vernieuwd, veredeld en vermenigvuldigt. En dat proces, die gradiënt, die is wel van levensbelang voor het voortbestaan van het leven!

Wil de mens vooruitgang boeken in zijn of haar activiteiten als onderdeel van deze zelforganiserende bevruchtings- en voortplantingsactiviteit van Hemel en Aarde, zal die op zoek moeten gaan naar de natuurjuiste **bewegingsvorm** waarin druk- en zuiging worden gecombineerd. Naar een beweging waarin afwisselende gradiënten samenwerken langs een gemeenschappelijke as en het natuurlijke bevruchtingsproces als van nature wordt geïmpulseerd.

1.12 Symbiotica

Voordat we in het volgende hoofdstuk ingaan op beweging en vorm, moet eerst het volgende worden toegelicht. Een andere levengevende eigenschap van water is de hoge soortelijke warmte (geeft aan hoeveel warmte er nodig is om de temperatuur van een bepaalde stof met een bepaald aantal graden te verhogen) en thermische geleidbaarheid (het vermogen en de snelheid waarmee het warmte absorbeert en warmte afgeeft). Dit betekent dat een grote toevoer of onttrekking van warmte nodig is om een verandering in dichtheid en temperatuur teweeg te brengen. Dit maakt van water niet alleen een uitstekende beschermer van levensenergieën, maar ook de optimale drager ervan.

Het laagste punt van de curve van de specifieke warmtewaarden voor water is echter +37,5°C. Op deze temperatuur is de grootste hoeveelheid warmte of koude nodig om de temperatuur van het water te veranderen. Wat daar opmerkelijk aan is, is dat dit slechts 0,5°C boven de optimale menselijke bloedtemperatuur van +37°C ligt. Deze eigenschap van water om snelle temperatuurschommelingen te weerstaan stelt ons in staat om, met bloed dat voor tot 90% uit water, samen met vele andere dieren en wezens, een relatief groot bereik aan temperatuurschommelingen te weerstaan en toch onze interne lichaamstemperatuur temperatuur te behouden.

Puur toeval, zo wordt ons verteld, of is het een slim, symbiotisch ontwerp? Als het bloed in ons lichaam een lagere soortelijke warmte zou hebben. zou dat betekenen dat het veel sneller zou stijgen tot het punt waarop we koorts krijgen of onderkoelt raken. Ondanks dat we gewend zijn geraakt aan temperatuur-verschillen die, tussen dag en nacht, kunnen verschillen in de tientallen °C, moeten we niet vergeten dat de gezondheid van het organisch leven is gebaseerd op zeer subtiele verschillen in temperatuur.

Wanneer onze lichaamstemperatuur +37°C is, hebben we geen 'temperatuur' als zodanig. We zijn gezond en verkeren, zoals Viktor zei, in een 'onverschillige' of 'temperatuurloze' toestand. Nu kan er een kritische discussie uitmonden over het antwoord op de vraag: waarom onze lichaamstemperatuur 37°C en geen 4°C is? Het antwoord op die vraag kan als volgt worden beschouwd.

Het dierlijk organisme (fauna te noemen) beschikt over longen waarin zich van nature een vacuüm bevindt, dat er in de eerste plaats voor zorgt dat er lucht wordt ingeademd. Deze lucht is over het algemeen koel, tenminste van een lagere temperatuur als 37°C.

In het organisch lichaam zet deze lucht zich uit en warmt van nature op tot maximaal 37°C (merk op dat de zuurstoffen hierbij niet de bovengrens van 40°C passeren), waardoor de long zich vult en dienovereenkomstig uitademt, waarna opnieuw het vacuüm zich aandient dat leidt tot de daaropvolgende inademing. En zo voort. Dat wat het dierlijk organisme, waaronder de mens, uitademt, bevat koolstofdioxide. In feite het product van dit proces van opwarming.

Deze warmte vormt de voedingsbron voor het plantenleven (flora te noemen), die deze warmte namelijk absorbeert en via een omgekeerd metabolisme als in dierlijke organisme transformeert tot de uitademing of uitstoot van koude, koele stoffen. De lichaamstemperatuur van een gezonde boom ligt daarom vele malen dichter bij het anomaliepunt van 4°C dan bij de lichaamstemperatuur van 37°C die heerst in een dierlijk organisme.

In het kort zien wij een cyclus van de inademing van koelte en de productie van warmte, gevolgd door de inademing van warmte en de productie van koelte. De ene levenssoort verschaft op deze manier de voedingsbron voor de andere levenssoort, in een voortdurend wederkerig ritme. Is dit niet de meest ideale symbiotische relatie die te vinden is op deze prachtige Aarde?

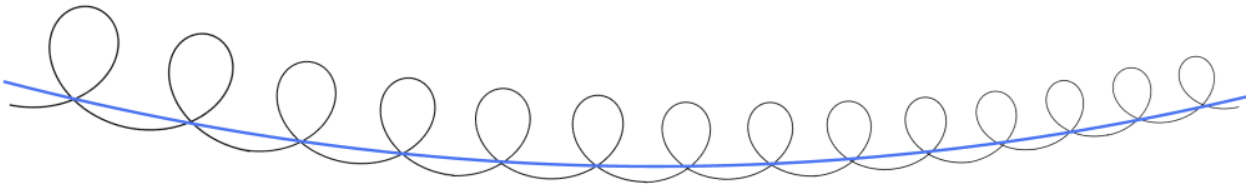
Beweging

2.1 Oorspronkelijke Beweging

Het 'mengen van de Hemelse en Aardse substanties' speelde zich volgens Viktor af via een bewegingsvorm waarin de centripetaal-concentrerende en centrifugaal-uitzettende elementen elkaar ritmisch afwisselen langs een gemeenschappelijke as, waarop beide zich in tegengestelde richting voortplanten. Dit brengt ons op het concept van de oorspronkelijke beweging die verantwoordelijk is voor de voortplanting van de natuurlijke processen.

Het primaire aspect dat voorafgaat aan de beweging betreft de fysische eigenschappen van de Aarde en de Zon die zorgen voor het wederzijdse verlangen tot elkaar. Op basis van dit verlangen ontstaat als eerste de draaiing van de aarde om haar eigen as (1), als reactie op het verlangen van de aarde om zich in een baan om de zon voort te bewegen (2), langs een voortdurende veranderende hoek ten opzichte van de zon (3), zodat in de verschillende perioden van het jaar eerst het ene halfrond en dan het andere de zonnestralen onder een rechtere hoek opvangt en op die manier de verschillende seizoenen per jaar veroorzaakt. Deze drie-aspecten bewegen zich voort als eenheid. Ieder aspect in deze ene-beweging benoemde Viktor afzonderlijk.

Het eerste aspect van deze oorspronkelijke manier van bewegen kreeg de naam "**cycloïdaal**". Cycloïdaal verwijst hierbij naar de beweging van een lichaam rondom z'n eigen as. De beweging om de eigen as refereert hierbij naar een voortdurende beweging van-en-naar deze as, die onder voortdurend veranderende omstandigheden plaatsvindt. Uit deze beweging is een dwarsgeplaatste spiraal op te maken, wat ons brengt bij het tweede aspect, het "**spiralende**" aspect. De dwarsgeplaatste spiraalbeweging plant zich echter in langgerekte richting voort langs een gebogen pad, waar de spiraalbeweging om bekend staat. Dit gebogen pad strekt zich dus in de ruimte uit in de lengterichting, wat aanleiding geeft tot het derde aspect van de oorspronkelijke beweging, genaamd de "**ruimtecurve**".

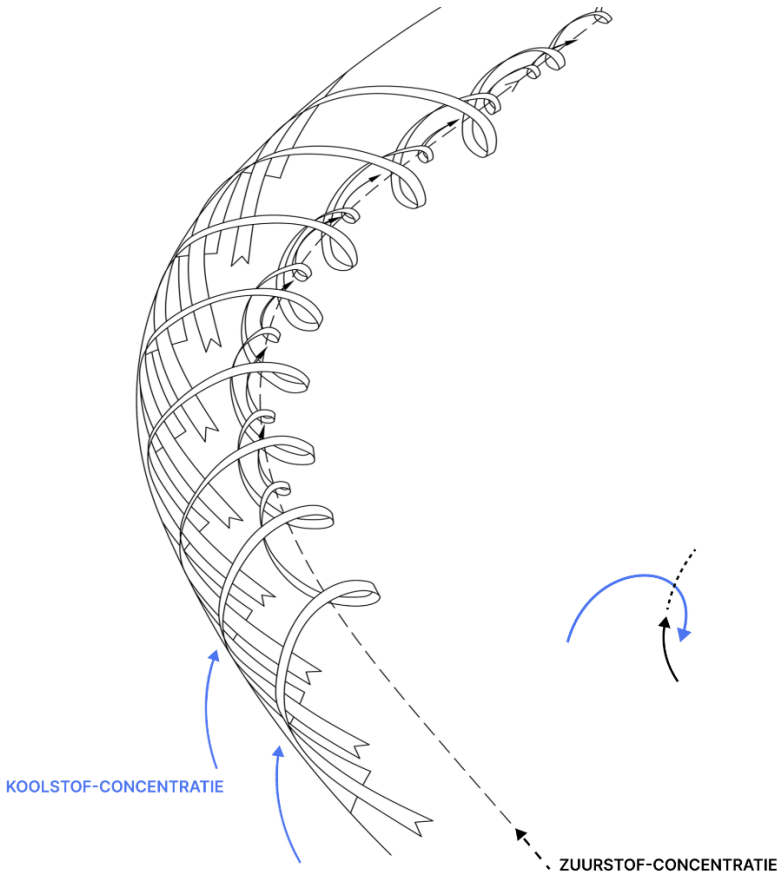
Figuur 2.1: cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve.

Het totaal van deze oorspronkelijke beweging duidde Viktor dan ook aan met de: cycloïdaal-spiralende-ruimte-curve beweging (figuur 2.1). Een beweging die zich door de ruimte voortplant, langs een gebogen pad en daarbij spiraalsgewijs van en naar z'n eigen as beweegt. As verwijst hierbij naar de ur-bron, het anomaliepunt waarop beide substanties, die langs deze cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve hun verlangen uitoefenen, zich verenigen.

Deze beweging weerspiegelt zich volgens Viktor in de essentie van alle organische stoffen op Aarde, waarvan het opmerkelijk genoeg dagelijks aan ons tentoongesteld wordt via de natuurlijke manier waarop water over het aardoppervlak stroomt via onder meer rivieren en oceanen. Van water dat bijvoorbeeld vanuit een hoogwaterbron naar beneden stroomt is het bekend dat het geen rechte lijn volgt, maar door de omgeving slingert via eerst een wijde boog in de ene richting, gevolgd door een

wijde boog in de andere richting, op pad richting de oceaan. Aldus ontstaat zo het groene, levendige landschap met daarin centraal gelegen de door het landschap kronkelende, meanderende rivier.

In dit waterlichaam als geheel (dat uiteraard bestaat uit ontelbare waterdruppels waarin dezelfde beweging zich afspeelt), zien wij, bijvoorbeeld in een bocht naar rechts, dat de koolstoffen, die reageren op centrifugatie en zich aan de buitenrand bevinden, van buiten-naar-binnen vallen en de zuurstoffen, die reageren op centripetentie en zich centraal in de stroming bevinden, daarbij omcirkelen. Op de punten waar beide elkaar in deze cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve beweging ontmoeten, treedt het proces in werking waarbij de actieve koolstoffen worden bevrucht door de passieve zuurstoffen en de waarde vermeerdering van de inherente energieën van water plaatsvindt.

Figuur 2.2: dynamische samenspel van mannelijke bevruchtings- en vrouwelijke vruchtstoffen.

In een natuurlijke rivierstroom, waar deze zelforganiserende dynamiek zich als sinds mensenheugenis afspeelt, worden op deze manier die energieën gegenereerd die zowel de rivier als de wijdverspreide omgeving doordrenken met wat Viktor noemt de 'wil om te ontkiemen'. In andere woorden, een sterke aanwezigheid van kwaligen: van kwaliteitsgenererende substanties. 'De cycloïdaal-spiralende-ruimte-curve is de ur-bron van de bron van kwaligen', aldus Viktor.

Het is zowel oorzaak als criterium van al het opkomende leven. Het is de levende en bewegende 'verbindende schakel' zelf. Dit levengevende proces treedt echter niet slechts op in de rivier, maar ook in elk sap- of bloedvatenstelsel dat hoofdzakelijk bestaat uit water en op vergelijkbare manier leven 'geeft' aan het dragende organisme, zoals de rivier de Aarde verlevendigt.

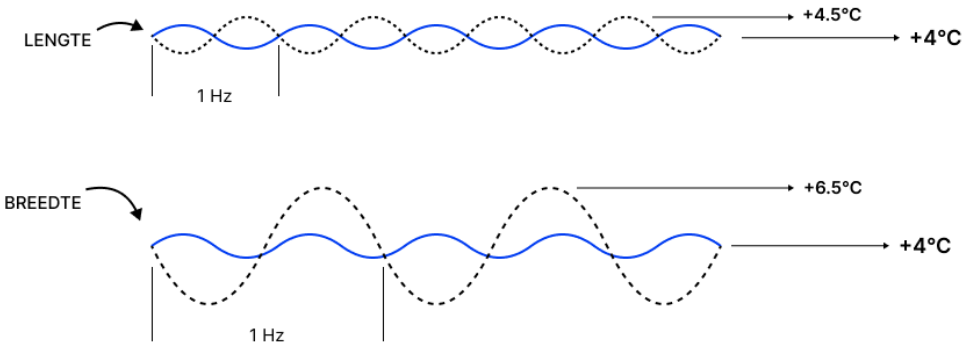
2.2 Lang- en dwarswerveling

De cycloïdale-spiraal die zich voortplant langs een kromming door de ruimte, brengt ons terug bij de pulsatie die optreedt als gevolg van de tegengestelde ladingen van zuurstof en koolstof. Daar waar koolstof reageert op centrifugatie, is de oorspronkelijke richting centripetaal. Andersom geldt dat de zuurstoffen reageren op centripetentie, maar in hun aard vooralsnog centrifugeren. Vanuit deze tegengestelde verlangens ontstaan niet slechts die knooppunten waar beide stoffen elkaar ontmoeten, maar ook het concentrerende en uitzettende ademhalingsritme.

Dit ademhalingsritme is de oorzaak van de cycloïdale-spiraalbeweging die zich voortplant langs een gemeenschappelijke as die meandert door de ruimte en brengt ons op het volgende onderwerp, namelijk de vorming van wervelingen. Wervelingen kunnen worden beschouwd als het gevolgen van het uitzettende en concentrerende ritme. Daarbij kan onderscheid gemaakt worden tussen twee soorten wervelingen. Volgend op de opbouwende temperatuurgradiënt vindt een concentratie plaats langs de as, in dit geval is sprake van een werveling in de lengte. Een zogenaamde **longitudinale werveling**, ook bekend als langgerekte werveling.

Dit concentratieproces kan worden gezien als een oplaadproces, een proces waarin de energetische spanning zich opbouwt en de energetische-dichtheid toeneemt naarmate het anomaliepunt wordt benadert. Hierop volgend treedt een ontladingsverschijnsel op, of een proces van ontspanning, waarin de dragende structuur van de energieën zich uitzet. Deze ontlading vindt plaats onder invloed van de afbrekende temperatuurgradiënt en geeft aanleiding tot een werveling die zich niet in de lengte voortplant, maar in de breedte. Dit wordt een **transversale werveling** genoemd, of dwarswerveling.

De vorming van langgerekte- en dwarswervelingen treedt volgens Viktor Schauberger op aan de hand van verschillen in temperatuur, of, in energetische termen gesproken, variaties in potentiaal. Hoe dichter de temperatuur bij het anomaliepunt van +4°C ligt, hoe langgerekter de pulsatie, hoe hoger de frequentie en hoe sneller de voortplantingssnelheid. Wanneer de temperatuur verder van het anomaliepunt afwijkt, vertraagd daarmee de beweging en wordt de frequentie lager (figuur 2.3).

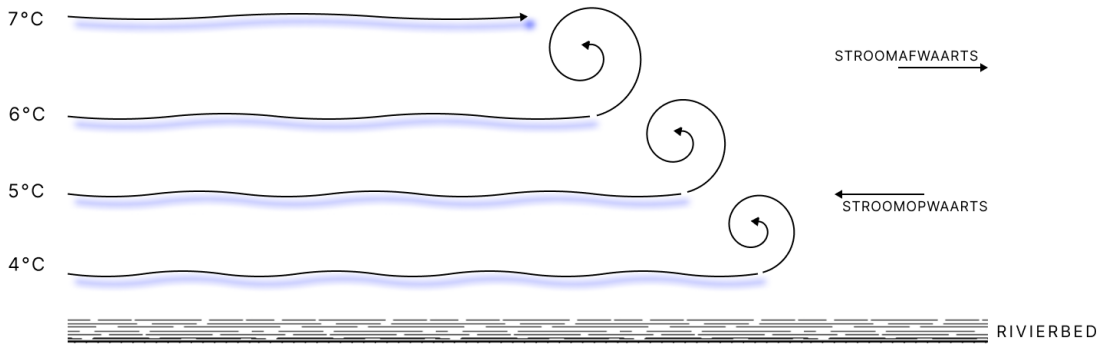

Figuur 2.3: vorming van wervelingen.

In andere woorden, in de langgerekte werveling (in de lengte) treden meer pulsaties op over dezelfde afstand en tijd in tegenstelling tot de dwarswerveling (in de breedte). Vanuit dit opzicht kan de dwarswerveling gezien worden als een remprincipe. Als een mechanisme om de beweging te vertragen. Als wij dit concept vertalen naar bijvoorbeeld een stroomafwaartse stroom in een rivier, zei Viktor dat er in de rivier allerlei lagen water langs elkaar stromen. Iedere laag heeft daarbij een eigen temperatuur, die afhankelijk is van z'n positie. De lagen die hoger aan het oppervlak liggen zijn bijvoorbeeld warmer als de dieper gelegen lagen.

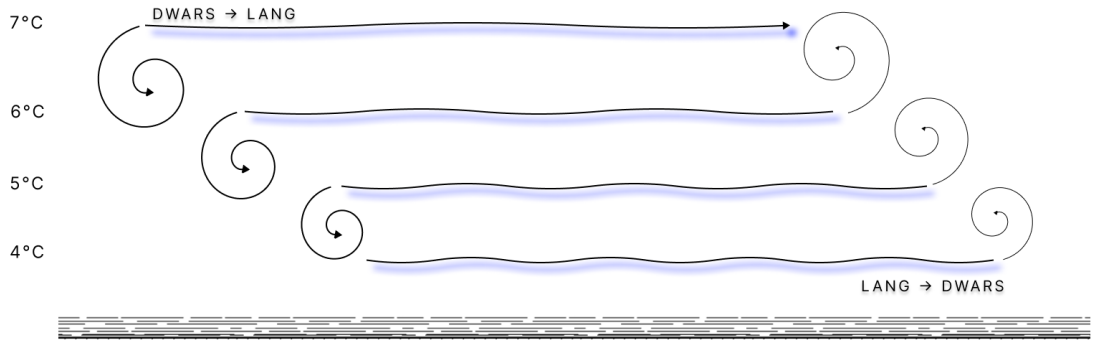
Wanneer de warmere en koudere waterlagen met elkaar in aanraking komen vermengen deze zich niet direct, vanwege hen relatieve verschil in dichtheid, temperatuur en snelheid. De koudere lagen (dichter bij het anomaliepunt) bewegen zich sneller voort als de warmere lagen (die qua temperatuur verder van het anomaliepunt verwijderd zijn), wat er in resulteert dat de koudere laag iets sneller naar voren glijdt dan de warmere laag ernaast. Dit verschil in snelheid creëert als het ware een soort open ruimte in de hoger gelegen laag (een soort vacuüm), waarnaar de koele laag afbuigt tot dwarswerveling.

De afbuiging tot dwarswerveling treedt op in stroomopwaartse richting, waardoor de stroomafwaartse watermassa wordt afgeremd. Bovenop dit natuurlijke remprincipe, worden de hoogwaardige energieën die zich in de kern van de rivier ontwikkelen verspreidt richting de oevers en wordt de bodem doordrenkt met een kiemkrachtige wil.

Figuur 2.4: vorming van dwarswervelingen.

De warmere lagen die zich als dwarswerveling naar buiten toe afbuigen, vallen echter in stroomopwaartse richting in eenzelfde soort leegte, die zich nu ontwikkelt aan het begin van de koele waterlaag. Dit resulteert erin dat de dwarswerveling als vanzelf op en over zichzelf terugrolt in de leegte en opnieuw deelgenoot wordt van de langgerekte werveling in de kern. Op deze manier zien wij een voortdurende uitwisseling van 'ontlading' en 'oplading'.

Figuur 2.5: wisselwerking tussen soorten werveling.

Wanneer deze dubbele-dynamiek vanuit een dwarsdoorsnede zou worden bekeken, dus bijvoorbeeld vanuit een vooraanzicht, waarbij we 'in' de rivier kijken, zien wij een krans van dwarswervelingen. Die in een voortdurende dans van binnen-naar-buiten terug van buiten-naar-binnen krullen. Hierbij wordt duidelijk dat de zuigkracht zich in de lengte ontwikkelt, op basis van de verticale-volume-expansie die optreedt in de aanwezigheid van de opbouwende temperatuurgradiënt die in die richting werkzaam is.

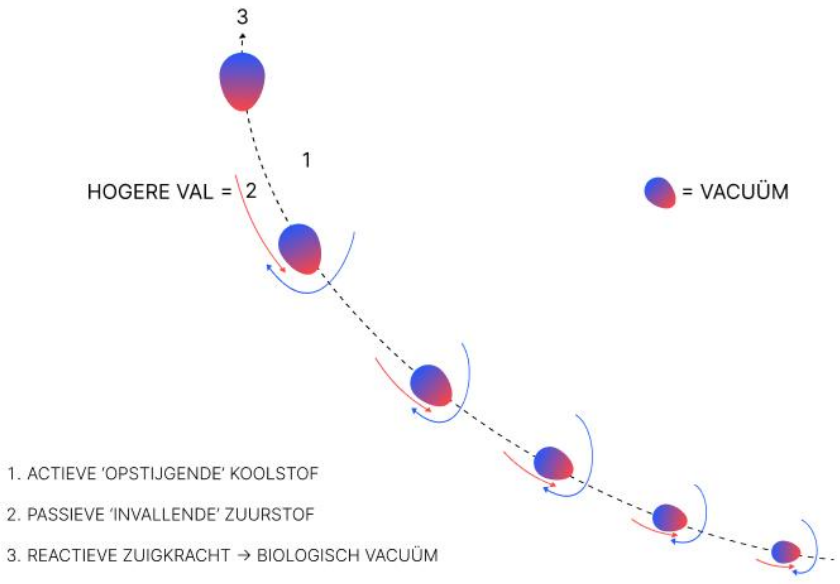
De horizontaal-ruimtelijke-drukkracht daarentegen ontwikkelt zich in de breedte, maar wordt, als van nature, in z'n effectiviteit geremd naarmate die zich verder verspreidt en uiteindelijk terugvalt of weer wordt 'ingezogen'.

2.3 Biologisch vacuüm

De transversale drukkracht en longitudinale zuigkracht ontwikkelen zich als tegenpolen langs een gemeenschappelijk as, waarbij hun uitwerking haaks op elkaar inwerkt. Dit was echter niet het hele verhaal volgens Viktor Schauberger. Het opwaarts terugkrullen van de dwarswerveling en opnieuw afwaarts inrollen ervan, betreft volgens Viktor slechts de actieve wederkerigheid. Als reactie hierop ontstaat volgens Viktor een opwaarts gerichte **reactieve zuigkracht**. In andere woorden, een refluxstroom of terugkerende stroom in omgekeerde richting.

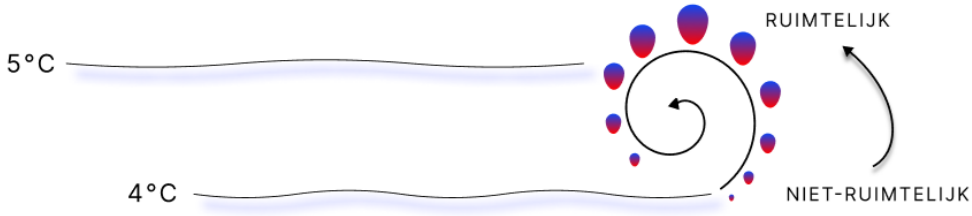
Deze opwaarts gerichte zuigkracht ontstaat als reactie op de transformatie van stoffelijke elementen tot niet-ruimtelijke energieën. Dit creëert in de stroomopwaartse lengterichting een aanzuigende ruimte, die niet leeg is, maar in feite bestaat uit de hoogste niet-ruimtelijke potentialen (ethericiteiten). Dit hoogwaardige potentiaal is volgens Viktor verantwoordelijk voor het opwaarts gerichte leven en noemde hij het **biologisch vacuüm**. In dit vacuüm, dat zich dus centraal ontwikkelt in de stroming en op het anomaliepunt bevindt, wordt zo de vernieuwde impuls gegeven voor de nog aanwezige basiselementen.

Deze worden richting dit biologisch vacuüm aangezogen, waarbij de invallende zuurstof als het ware een 'hogere val' maakt en onder invloed van de opbouwende temperatuurgradiënt wordt omringd door de actieve koolstoffen. Op deze manier wordt opnieuw toegewerkt naar de vernieuwing en of intensivering van het biologisch vacuüm door een volgende bevruchting, die volgt op de interactie van zuurstof en koolstof. En zo voorts (figuur 2.6).

Figuur 2.6: hogere val en actieve voortplanting van basiselementen.

Langs de lengte-as worden aldus stoffelijke elementen getransformeerd tot niet-ruimtelijke energieën, die op hun beurt opnieuw een ruimtelijkheid innemen wanneer deze in stroomafwaartse richting geleidelijk verspreiden van de koelere, dichtere gebieden richting de warmere gebieden met een lagere dichtheid, vanwege. Dit energetisch ontladen kan gezien worden als een niet-ruimtelijke naar ruimtelijke ontlading, die optreedt via de transversale dwarswerveling (figuur 2.7).

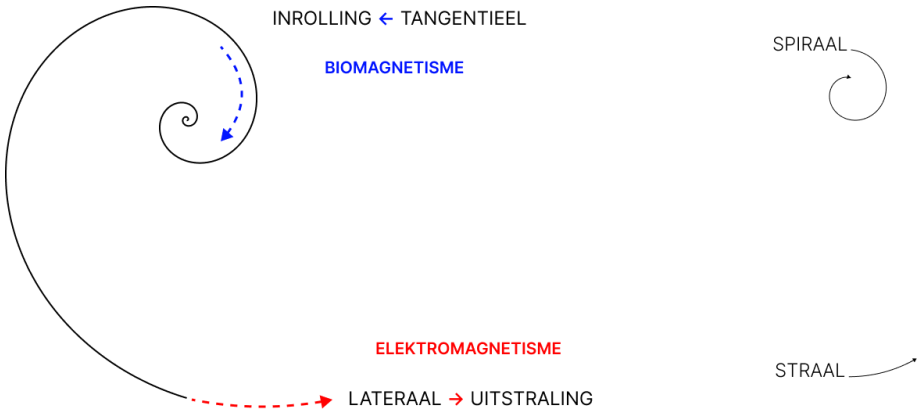
Figuur 2.7: opladings- en ontladingsprincipe.

2.4 Bio-magnetisme

Het biologisch vacuüm is als het ware aanzuigpunt van het leven, dat als een soort holle kegelvormige stofzuiger zuurstof aantrekt en organische processen ervan voorziet. Deze reactieve zuigkracht in opwaartse richting kreeg van Viktor de toepasselijke naam **bio-magnetisme** en is het ware resultaat van een ruimtelijke-reductie en dienovereenkomstig een volume-expansie langs de lengte-as. In tegenstelling tot een elektromagneet (ook ferromagneet genoemd), waarvan de noord- en zuidpool elkaar afstoten, spreekt Viktor hier van een soort diamagnetisme, waarbij 'dia' verwijst naar 'door' en hier eerder sprake is van een medium in plaats van een zender of ontvanger.

> "Deze vorm van magnetisme, ontstaat wanneer een medium met een losse structuur, zoals lucht of water, in een opwindbeweging om zijn eigen as wordt bewogen. Deze beweging leidt tot afkoeling en vermindering van het volume. De vermindering in ruimtelijkheid duidt op de initiatie van het aanzuigende of aantrekkende effect, waar een biologisch vacuüm mee wordt geassocieerd", aldus Viktor.

De biomagneet zuigt tangentieel zuurstof in via de gebogen horizontale as waarlangs koolstof stijgt en concentreert deze langs de verticale is - in de lengte. De elektromagneet, of ferromagneet, zuigt daarentegen verticaal stoffen aan en straalt deze lateraal uit - in de breedte. De elektromagnetische kracht werkt daarom haaks op de biomagnetische. Wanneer de spiraal zich uitrolt, vlakt deze als het ware 'iets af', wat gezien kan worden als een straal. Een inwikkelende, of inspirerende, spiraal verkort de bocht, waardoor de hoek steeds kleiner wordt en alsmaar minder 'uitstraalt' (figuur 2.8).

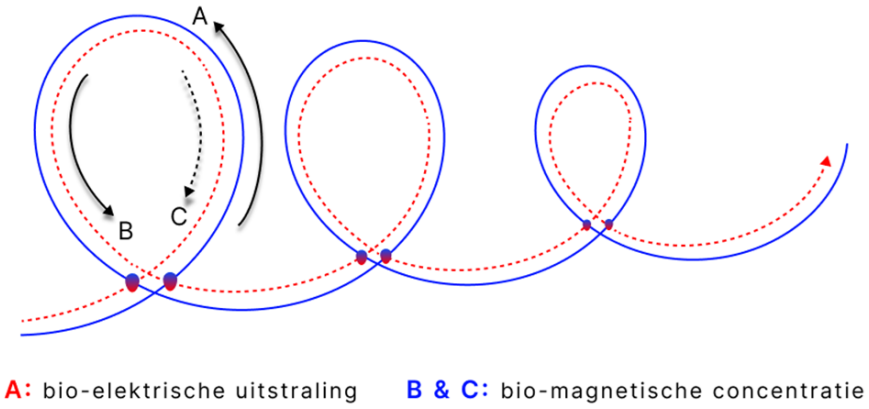

Figuur 2.8: elektromagnetisme straalt uit, terwijl biomagnetisme concentreert.

Vanuit dit opzicht gebruikte Viktor de term bio-magnetisme dan ook als synoniem voor de hoogwaardige potentie aan niet-ruimtelijke energieën die het leven opwaarts drijven. Terugblikkend op de twee typen wervelingen, is de langgerekte werveling de ware bio-magnetische as. Deze bio-magnetische as heeft, zoals alles van nature, een tegenpool. Als natuurlijke tegenpool van deze langgerekte, aanzuigende, bio-magnetische as, staat volgens Viktor een uitstralende kracht.

Daar waar aantrekking over het algemeen wordt toegeschreven aan magnetisme, geldt dat uitstraling wordt toegekend aan elektriciteit. In de visie van Viktor stond er tegenover het bio-magnetisme dan ook iets dat hij **bio-elektriciteit** noemde. Onder een bio-elektrische uitstraling kan in feite de afbuiging worden verstaan van de langgerekte kern tot de dwarswerveling. Of in andere woorden, een volume-reductie die gepaard gaat met een ruimtelijke-expansie.

In die richting is de bio-elektrische kracht in de eerste plaats verantwoordelijk voor de neerslag van hoogwaardige energieën tot materie: het stollen van fructigen onder invloed van atmosferische invloeden (tot op maximaal 40°C). In de tweede plaats is bio-elektriciteit verantwoordelijk voor de ontbinding van voorheen levend materiaal en de daaropvolgende transmutatie (naar een niet-ruimtelijke, etherische staat) hiervan in ontwikkelingsrijpe grondstoffen op weg terug naar, en in samenwerking met, zijn tegenhanger die inmiddels bekendstaat als biomagnetisme (figuur 2.9).

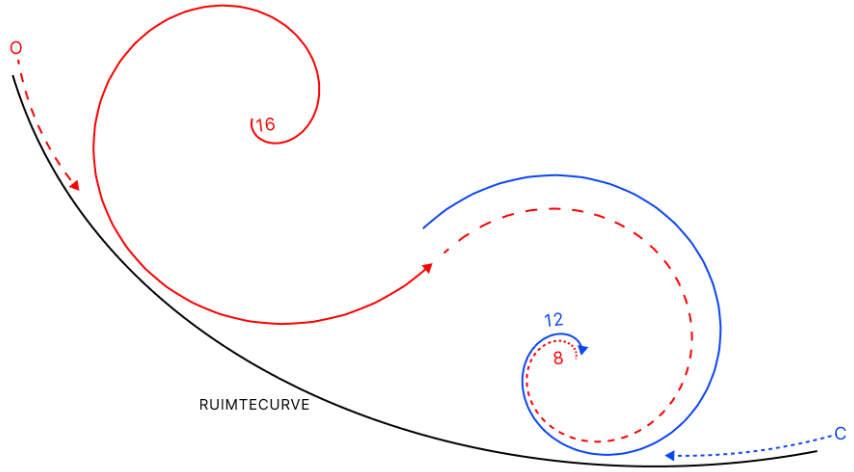

Figuur 2.9: bio-elektrische en bio-magnetische samenspel.

Bio-elektriciteit omvat als het ware het verlangen van het lagere (zuurstof) tot het hogere (koolstof), waarvan het reactieve product biomagnetisme is. Indien bio-elektriciteit té ver uitstraalt, van z'n kern vandaan drijft, krijgt het een alsmaar krachtiger elektromagnetisch karakter. In dat geval nemen de drukkende gravitationele krachten toe over de dragende, levitationele.

2.5 Aantrekking

Wat Viktor ons overduidelijk maakt is dat het principe van 'aantrekking' aan de basis van de spirituele vernieuwing en het voortbestaan van het fysieke leven staat. Aantrekking is het kenmerk van verlangen en een wederzijds verlangen wijst in de eerste plaats naar een aanzuigend principe. Om precies deze reden beweerde Viktor dat de zuigkracht moet overheersen over de drukkracht. Dat is te zeggen, in het voortplantingsproces van de natuur heerst een evenwicht die overweegt richting het vrouwelijke.

Figuur 2.10: fuseren van zuurstof in koolstof.

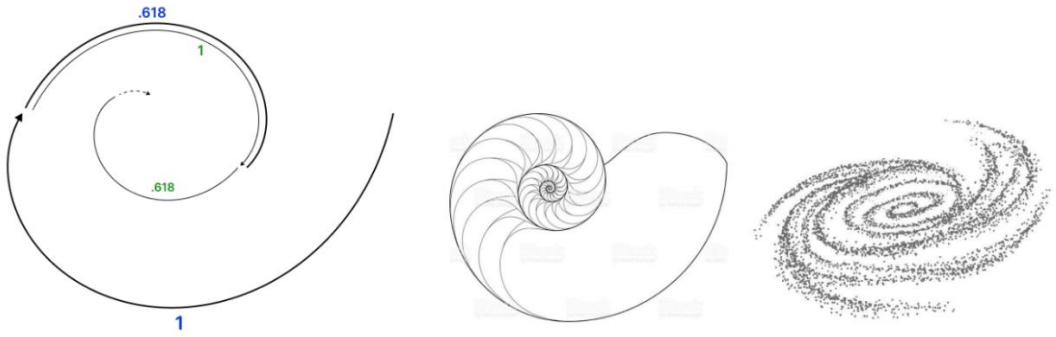
Wat betreft de verhouding waarin het vrouwelijke het mannelijke overtreft is volgens Viktor een verhouding van 1 staat tot 2. Dat wil zeggen, één (1) deel koolstof (C) halveert (2) één deel zuurstof (O). Halveren betekent in deze context niet splitsen, maar dusdanig wordt bewerkt dat dit atoom in ruimtelijkheid gebonden wordt door, en met, koolstof en overgaat tot energetische staat en daarbij fysiek verdwijnt maar aan de andere zijde energetisch 'verschijnt' alszijnde kwaligen (figuur 2.10).

Bekeken als een eenheid van massa, weegt het koolstofatoom 12 gram en het zuurstofatoom 16 gram. Wanneer het zuurstofatoom nu wordt gehalveerd, blijft er 8 gram over. 12 gram koolstof tegenover 8 gram zuurstof, brengt ons tot de verhouding 3 staat tot 2. Dat wil zeggen 3-delen koolstof en 2-delen zuurstof. In een systeem waarin het geheel 100% betreft, betekent dit voor 60% negatieve-lading (en zuigkracht) en 40% positieve lading (en drukkracht). Het vrouwelijke aspect domineert hierbij op de natuurlijke weegschaal en de verhouding waarin dit plaatsvindt neigt erg in de richting van de verhouding die bekendstaat als de Gulden Snede.

De Gulden Snede verhouding wordt aangeduid via het getal Phi, welke wordt bepaald door de Fibonacci reeks. In deze reeks is steeds ieder volgend getal gelijk aan de optelling van de laatste twee voorgaande getallen. 0 + 1 = 1 en wanneer wij nu de twee voorgaande getallen nemen is dit 1 + 1 en dit is 2. Nemen wij nu 1 + 2 eindigen wij met 3. 2 + 3 = 5, en zo voort. De eerste reeks getallen uit de Fibonacci reeks bestaan zodoende uit 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55 ..... Zouden wij het laatst geschreven getal in deze reeks delen door het daaraan voorgaande getal, bijvoorbeeld 55 : 34 = **1.618**, eindigen wij met het getal dat wordt aangeduid als Phi.

Wanneer wij deze verhouding van 1 tot .618 vormgeven, krijgen wij daarmee een spiraalvorm die overeenkomt met de vele verschillende soorten spiralen die wij verspreid in de natuur tegenkomen, van de kromming van het menselijk oor tot het groeipatroon van bladeren en bloemen, tot de spiralen van een nautilus zeeschelp en de spiraalvormige slierten van sterrenstelsels. Deze spiraalvormen komen op

iedere schaal in het leven terug, op basis van de natuurlijke verhouding van 2 staat tot 3, of, zoals nauwkeuriger kan worden omschreven, op basis van de verhouding van 1 staat tot .618 (figuur 2.11).

Figuur 2.11: spiraal volgens Phi-verhouding.

2.6 Fysisch en metafysisch

Samenvattend kunnen wij nu zeggen dat de bio-magnetisch langgerekte kern als gevolg van het natuurlijke bevruchtingsproces ontstaat, waarbij mannelijke zuurstoffen onder een passieve toestand worden gebonden in de actieve koolstoffen. Dit proces, dat aanleiding geeft tot de geboorte van de fysiek eerstgeborene, omvatte voor Viktor het **fysische** aspect. Oftewel het aspect dat door het 'fysieke' van buiten-naar-binnen wordt georganiseerd. Al eerder ook de schepping-van-beweging genoemd.

Volgend op deze schepping-van-beweging ontstaat een stroomversnelling, die de dynagene drempelelementen in lucht en water van de juiste impuls voorzien en de fysieke basiselementen, alszijnde zuurstof en koolstof, tot boven hun grenssnelheden versnellen langs de lengteas, waardoor deze transformeren tot hun energetische tegenpool. Het passeren van de zogenaamde 'grenssnelheid' betekent in deze context de overgang van fysiek meetbaar naar niet-fysiek meetbaar.

Net zoals er grensovergangen bestaan tussen de materiële toestanden van vast, vloeibaar en gasvormige staten van zijn, zo bestaan er ook subtielere grenzen en fijnere staten die het verschijnende en verdwijnende van elkaar onderscheiden en afhankelijk zijn van de snelheid waarop de reactie van de fysische aantrekking optreedt. Het ware resultaat van de transformatie van materie tot haar energetische tegenpool is het bereiken van de hoogste staat van energetische dichtheid, waarvan in de fysieke wereld water de dragende substantie is.

Vanuit een natuurwetenschappelijk gezichtspunt moet de term 'substantie' worden gezien als een min of meer hoogontwikkeld energie-concentraat. De waarde van deze substantie, dit energie-concentraat, wordt verhoogd naarmate de snelheid van de schepping-van-beweging toeneemt, waarin de transformerende basiselementen via de kronkelende spiraalbochten om hun eigen as worden gedraaid. Om uit dit hoogpotente potentiaal fysiek leven te scheppen, ontstaat als van nature een remprincipe die kan worden opgevat als de beweging-van-schepping. Een horizontaal-langs-de-lengte-as-verspreidende beweging om wat 'vrij gevormd' is door middel van een natuurgetrouwe ritmische beweging door het omringende lichaam te verspreiden om het fysiek tot leven te brengen.

Deze beweging-van-schepping is werkzaam van binnen-naar-buiten en ontwikkelt zich als het ware in de breedte als bio-elektrische uitstraling, die uitgaat van de bio-magnetische as. Deze 'uitstraling' is wat wij verstaan onder de fysieke 'verschijning' van het leven. Deze ont-wikkeling noemde Viktor het meta-fysische of **mechanische** aspect van leven. Daarbij verwijst "meta-fysisch" naar de eerste fasen, waarin

de niet-ruimtelijke (meta-fysieke) energieën hun ruimtelijkheid opnieuw innemen en “mechanisch” naar het drukkende, bio-centrifugale effect dat uit die reactie optreedt in de latere fasen van ontvouwing.

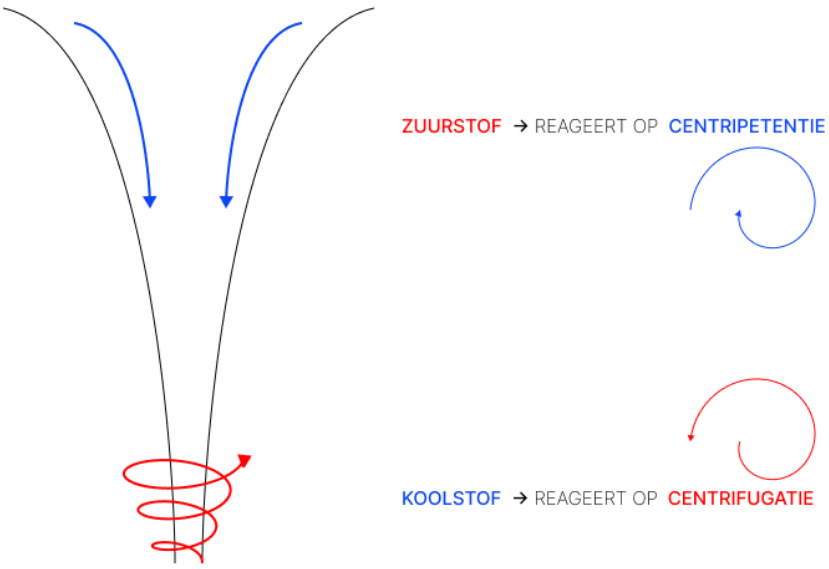
In beide gevallen geldt dat in deze richting van ontwikkeling de fructigenen langzaam worden ontbonden tot fysieke koolstofstructuren en de inherente zuurstof opnieuw vrijer van vorm wordt en dienovereenkomstig zijn innerlijke (kwaligene) drijfkracht verliest. Na fysieke volgroeiing, dat wil zeggen energetische uitputting, zijn de energiepotentialen opnieuw gepolariseerd tot hun stoffelijke vorm en keert het proces opnieuw om. De vrije zuurstoffen verlangen opnieuw naar de vruchtbare koolstoffen en onder invloed van een opbouwende temperatuurgradiënt vindt het fysische aspect, dat opnieuw aanleiding geeft tot de fysiek eerstgeborene, plaats die het fysieke opnieuw laat ‘verdwijnen’ in het meta-fysieke om het op een later moment in de evolutie in vernieuwde vorm te laten ‘verschijnen’.

Deze pulsatie, of het wederkerige proces tussen de fysische aantrekking van stoffen (tot niet-ruimtelijke energieën) en de mechanische dispersie van energieën (tot ruimtelijke-stoffen), dat in z’n totaliteit toewerkt naar een hogere waarde waarop het leven ‘verschijnt’, wordt volgens Viktor Schauberger in wetenschappelijke kringen niet als zodanig erkent. Hij was dan ook genoodzaakt om aan dit natuurlijke ademhalingsproces een eigen definitie toe te kennen, die is bekend komen te staan als **Implosie**: als de wederkerige relatie tussen een bio-magnetische concentratie en een bio-elektrische uitstraling. Of, anders gezegd, de interrelatie tussen de fysieke en meta-fysieke elementen van het leven.

2.7 Dubbelspiraal

Vanuit het idee dat koolstof horizontaal opstijgt langs de kromming van de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve, als reactie op centrifugatie en zuurstof langs de kromming neerdaalt, als reactie op centripetentie, kan een vorm worden voorgesteld die naar boven toe breder wordt (centrifugeert) en naar onder toe smaller wordt (centripeteert).

Deze vorm staat algemeen bekend als de **draaikolk** (figuur 2.12). In de draaikolk komen de stoffen die verticaal neerdalen ‘uit de Hemel’ en horizontaal opstijgen ‘uit de Aarde’ samen. Hierin draait de centripetale beweging met de klok mee in stroomafwaartse richting, terwijl de centrifugale beweging stroomopwaarts tegen de klok in draait. Tegen de klok in ontbindt, terwijl met de klok mee verbindt.

Figuur 2.12: krachtenspel in draaikolk.

We zien hierin dat de aantrekkingskracht, oftewel het negatief-potentiaal, van koolstof, door haar reactie op centrifugatie uitzet. Daarentegen zien wij dat de uitdrukkingskracht, oftewel het positief-potentiaal, van zuurstof, door zijn reactie op centripetentie, inkrimpt. Zoals in het voorgaande duidelijk is besproken, vindt op het punt waar deze 'elektrozoïsche' stralen, zoals Viktor deze noemde, waarbij "elektro" verwijst naar 'actieve' en "zoïsche" een verwijzing is naar de 'organische afkomst', elkaar kruisen, een reactie op.

> "Alleen in de koelste laag van de kiemzone kunnen de contrasterende en tegengestelde, maar uiteindelijk complementaire vormen van dalende diffuse zonnestralen (zuurstof +) en vluchtige koolstoffen (-) zich zowel horizontaal als verticaal voortplanten en waar ze elkaar in een rechte hoek snijden komt energie vrij die om zijn verticale as omhoog stroomt.
>
> Dat wil zeggen, op het kruispunt van deze wisselende bewegingen, komt de vormende, voortplantende en opwaarts gerichte kracht van de bevruchtende materie vrij. In deze levensvernieuwende processen, straalt en verspreidt zich vervolgens alles stroomopwaarts uit de kelkachtige waterformaties, als een overschot, en verbergt zich de raadselachtige fysiek eerstgeborene als het nieuwe water."

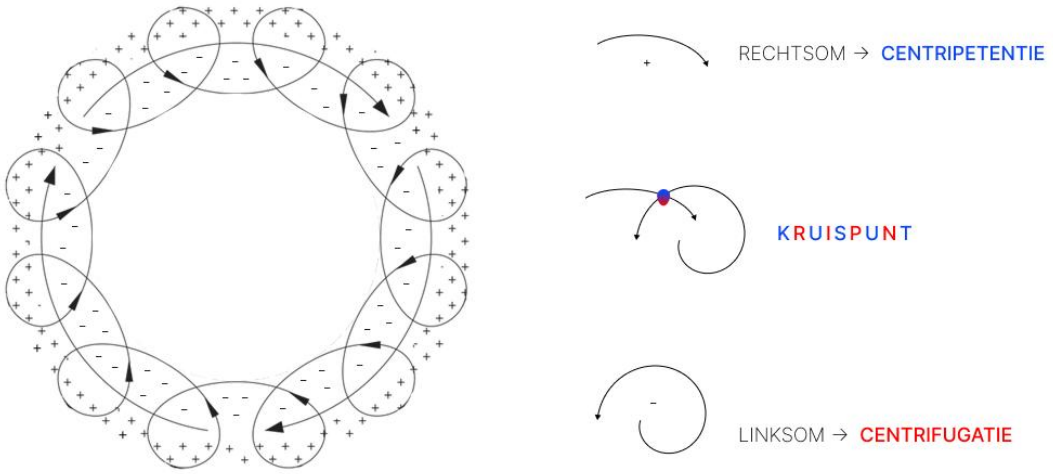
De kiemzone waar Viktor over spreekt is het anomaliepunt, waar een temperatuur van +4°C heerst, en dit is in feite het kruispunt van de elektrozoïsche stralen.

> "De zone van interactie tussen vader en moeder, is de zone van bevruchting waar de groei, of de geboorte, plaatsvindt onder de invloed van de elektrozoïsche stralen; de kruisende zuurstof-houdende en koolstof-houdende aethericiteiten. De opstijgende reactie van deze interactie is de bio-magnetische uitstraling, de afvallende reactie de fysieke groei."

In dit opzicht is het van belang om de actie, of de interactie tussen basiselementen, te onderscheiden van de reactie, oftewel het opstijgende bio-magnetisme en afvallende product dat de fysieke groei inhoudt. Dit onderscheidt werd door Viktor gemaakt door wat hij noemde de **dubbel-spiraal** en kan in alle eenvoud het beste worden begrepen als een 'actief' en 'reactief' aspect.

2.7.1 Actieve-spiraalbeweging

Het actieve aspect bestaat uit de spiraalbeweging waarin de actieve koolstof om de passieve zuurstof heen draait en tegelijkertijd draait rond de centrale kern aan de binnenzijde, waar de geboorte van de fysiek eerstgeborene optreedt (figuur 2.13).

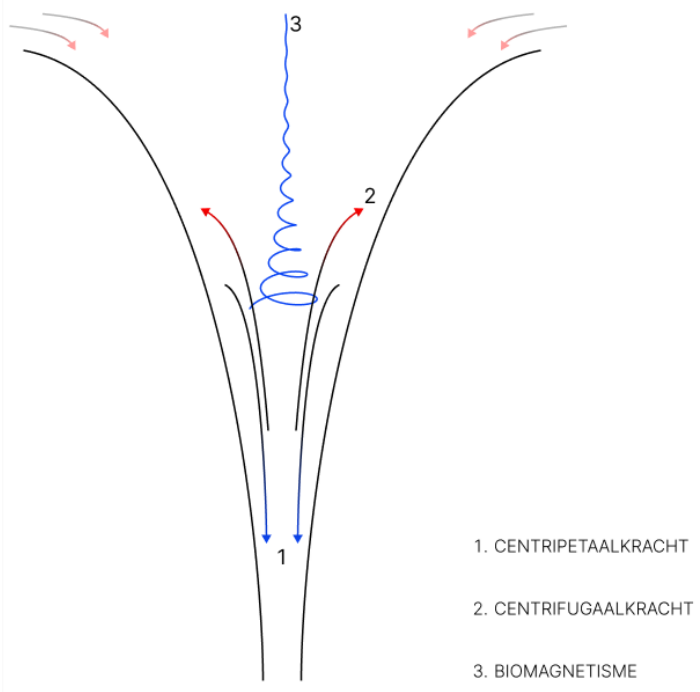

Figuur 2.13: actieve-spiraalbeweging.

Hierbij is van belang dat er sprake is van een opbouwende temperatuurgradiënt, zodat daadwerkelijk de koolstof actief is en zuurstof passief. Alleen onder die omstandigheden kan de mannelijke (zure) bevruchtingsstof de vrouwelijke (zoete) vruchtstof bevruchten. Deze opbouwende temperatuurgradiënt is echter actief onder centripetale omstandigheden en dat betekent dat de actieve-spiraalbeweging zich voortplant in de stroomafwaartse richting – waarin de draaiende kolkbeweging zichzelf verdicht. Gezien in het perspectief van de draaikolk, dus van boven naar beneden.

Aangezien de actieve koolstof echter reageert op centrifugatie, en onder die omstandigheden juist opstijgt uit de Aarde, betekent dit dat er ook een groeikracht aanwezig is in opwaartse richting, die verantwoordelijk is voor de opwaartse groei en expansie van de draaikolk. In deze opwaartse richting wordt in toenemende mate zuurstof geabsorbeerd door actieve koolstof, wat in deze richting niet slechts warmte absorbeert (door zuurstof te binden) en eveneens een opbouwende temperatuurgradiënt induceert, maar tegelijkertijd ook zorgt voor de tegenkracht die de draaikolk bijeenhoudt en niet uit elkaar laat 'centrifugeren'.

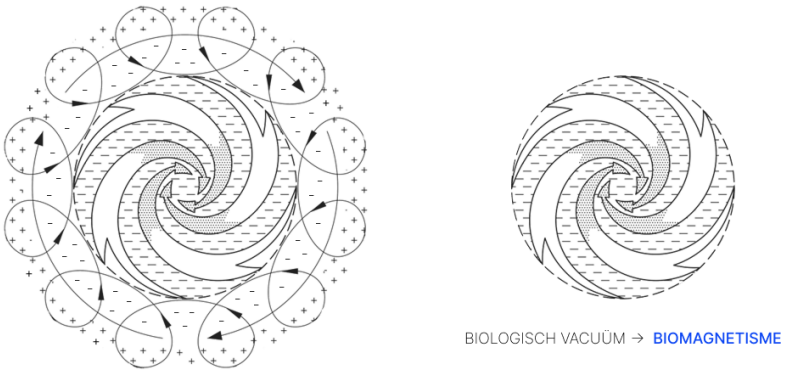
De activiteit van koolstof die zuurstof in zich bindt resulteert namelijk in een reductie van de ruimtelijke omvang, die dus van buiten naar binnen werkt en centripetaal van aard is. Op deze manier is de draaikolk in staat zichzelf te reguleren en in stand te houden en in dit verband valt ook te begrijpen waarom Viktor Schauberger beweerde dat centripetale krachten moeten overheersen, als de mens ten doel heeft gesteld de natuur te willen kopiëren. Deze centripetale aantrekkingskracht (figuur 2.14), die als van nature volgt op de bevruchting van koolstof door zuurstof, noemde Viktor bio-magnetisme en dit brengt ons bij het tweede aspect van de dubbelspiraal, namelijk de 'reactieve-spiraalbeweging'.

Figuur 2.14: centripetentie stroomafwaarts, biomagnetisme stroomopwaarts.

2.7.2 Reactieve-spiraalbeweging

Het hiervoor beschreven voortplantingsproces alszijnde 'actieve-spiraalbeweging' leidt tot de geboorte van de fysiek eerstgeborene, die, zoals u inmiddels weet, samenvalt met een ruimtelijke-verdichting van stoffen en op die manier aanleiding geeft tot het ontstaan van het biologisch vacuüm. Dit biologisch vacuüm is de eigenlijke aantrekkingskracht - of reactieve zuigkracht - van het opwaarts stromende biomagnetisme zelf en betreft volgens Viktor de binnenste, of reactieve-spiraalbeweging (figuur 2.15).

Figuur 2.15: reactieve zuigkracht = biologisch vacuüm.

Er zijn echter een aantal redenen waarom dit biomagnetische concentraat zich in omgekeerde richting beweegt als de interactieve, omringende basiselementen (koolstof en zuurstof):

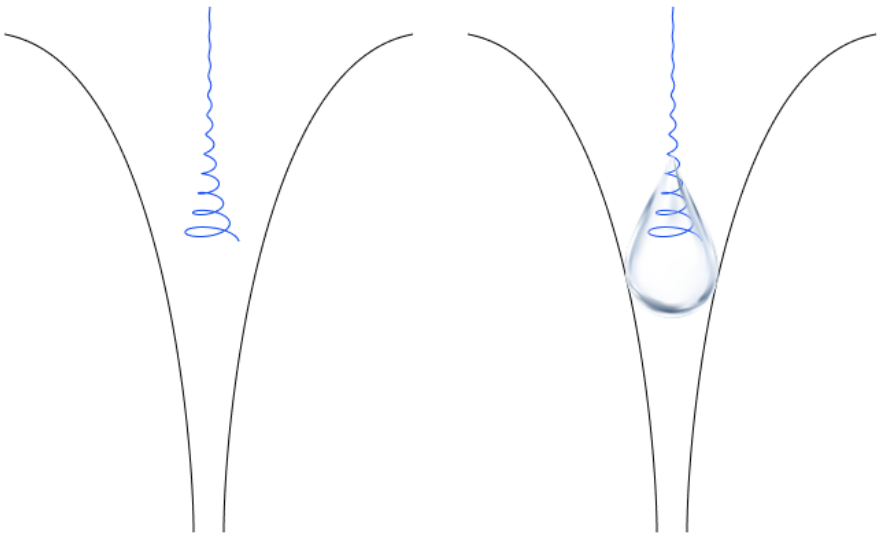
1) De eerste reden betreft volgens Viktor het 'mechanische' aspect. Dit effect heeft te maken met de invloed die wordt uitgeoefend door de verdichtende omringende structuur, die als het ware drukt op de centrale kern. Omdat de centrale kern niet gecomprimeerd kan worden, omdat die al maximaal is verdicht, strekt deze zich als gevolg daarvan uit in de lengte.

2) De tweede reden betreft volgens Viktor het 'fysische aspect'. Het verdichtende medium, dat zich in de kern van de stroom bevindt, is zuurstofarm, vanwege de binding van zuurstof in koolstof. Zuurstof stijgt van boven naar beneden neer, terwijl koolstof van onder naar boven opstijgt. Dit betekent dat het nu koolzuurrijke, verdichte medium (vanuit een inherent verlangen naar zuurstof) opstijgt in de richting van de neerdalende zuurstof.

3) Er is echter nog een aspect dat een rol speelt, namelijk het feit dat de neerdalende zuurstof door de omringende koolstof wordt geabsorbeerd, wat ertoe leidt dat er in opwaartse richting als het ware een vacuüm ontstaat. Door Viktor genoemd het 'biologisch vacuüm, vanwege het feit dat zuurstof (met een positieve lading en ruimtelijkheid) wordt gecomprimeerd en iets van z'n ruimtelijkheid inlevert door de verbinding met koolstof.

   Hoe sneller deze comprimering van zuurstof optreedt, oftewel hoe gulziger de zuurstof wordt gebonden in koolstof, hoe sneller de koolzuurrijke kern opstijgt in haar verlangen naar zuurstof, omdat die zuurstof in die richting steeds sneller wordt geabsorbeerd en een leegte achterlaat, die (als derde factor) een opwaartse zuigkracht creëert in die richting en het leven – of anders gezegd de stof die het leven opbouwt en via de magnetische kern wordt getransporteerd – al verder stroomopwaarts draagt.

Het biologisch vacuüm beschreef Viktor Schauberger op verschillende gelegenheden als een kegelvormige baan die naar de basis toe breder wordt, en dus de omgekeerde vorm aanneemt als de trechtervormige draaikolk zelf. Dit heeft er volgens mij mee te maken dat deze vorm zich gaandeweg ontwikkelt en als een dunne spiraalvormige sliert opwaarts beweegt. Deze dunne sliert is als het ware de biomagnetisch geladen as van de draaikolk zelf en kan gezien worden als het druppelvormige uiteinde van de waterdruppel die wordt geboren in deze kern (figuur 2.16).

Figuur 2.16: beeldvorming van het geboorteproces van 'water'.

Op het moment dat de fysiek eerstgeborene daadwerkelijk 'geboren' wordt, deze als het ware de navelstreng van de opwaarts stromende energielijn loslaat en als nieuw water - met hoogwaardige energieën - neerslaat als fysieke substantie, valt deze af van de opwaarts stromende energievorm en ontstaat de situatie die Viktor hiervoor omschreef als het reactieve proces waarin 'de bio-magnetische uitstraling verder opstijgt en de afvallende reactie de fysieke groei is'.

De eerste vorm waarin deze fysieke groei optreedt is de fysiek eerstgeborene waterdruppel, die, via de inherente energieën die zij draagt, het leven in en om zichzelf heen opbouwt en verrijkt met hernieuwde levensenergieën – dat wil zeggen overeenstemmende en resonerende bewegingsvormen. Op deze manier wordt iets dat al bestaat iedere keer op een vernieuwd niveau geregenereerd, wat aanleiding geeft tot het principe dat bekendstaat als zelfgelijkende vormingsprocessen (of fractals).

Deze vormingsprocessen vinden niet plaats op identieke wijze, maar kopiëren zichzelf voortdurend op andere schaal – langs de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve - en werken op deze manier langzaam maar zeker toe naar steeds nieuwe levensvormen. Zo verandert een kind langzamerhand in een volwassene en een volwassene in een bejaarde, zonder van identiteit te veranderen. En zo voorts.

Dit transformatieve proces treedt op in alle aspecten van het leven en is de basis voor hoe Viktor Schauberger de evolutie beschouwde als product van de wonderbaarlijke wijze waarop de werking van de dubbele-spiraal zich miraculeus in alle metamorfische aspecten van het leven heeft verwikkeld als een ware onontwarbare Gordiaanse knoop.

2.8 Ontsluiering

Daar waar de wetenschap een hekel heeft aan sprongen in het duister, beseft de échte wetenschapper dat die sprong een noodzakelijke vereiste is om voorwaarts te komen en dat die vooruitgang uiteindelijk wordt bereikt door instrumenteel onderzoek vroeg of laat aan te vullen met subtielere onderzoeksmethoden. Een dergelijke methode brengt ons op het werk genaamd 'Occulte Chemie', samengesteld in 1919 door Annie Besant (1847-1993) en Charles Webster Leadbeater (1854-1934), waarin helderziende observaties van atomaire elementen worden besproken.

Algemeen bekend in de wetenschap is dat het atoomgewicht van zuurstof gewoonlijk op 16 wordt gesteld. Dat wil zeggen dat een zuurstofatoom zestien keer zwaarder is dan een waterstofatoom. Op deze manier wordt waterstof als eenheid genomen, zonder dat er een poging wordt gedaan om het absolute gewicht te schatten. Wanneer het waterstofatoom echter wordt bekeken als een bewegend object, blijkt deze na helderziende beschouwingen te bestaan uit 18 kleinere atoomsoorten, terwijl het zuurstofatoom uit 290 van dezelfde soort verkleiningen is opgebouwd.

Aldus verschijnt zo de verhouding zestien op één weer, 290 gedeeld door 18 geeft ons namelijk 16 en een minieme decimale fractie. Stikstof, bestaande uit 261 kleinere atoomsoorten, volgens de onderzoeken van Besant en Leadbeater, gedeeld door 18 geeft ons 14 en een minieme fractie als uitkomst, en dat is het geaccepteerde atoomgewicht van stikstof. Uit het onderzoek bleek dat atomaire combinaties waarbij minder atomen dan de achttien die aanleiding geven tot waterstof, geen indruk op de fysieke zintuigen, noch op fysieke instrumenten van onderzoek.

Deze constatering geeft aanleiding tot varianten van zogenaamde sub-atomaire deeltjes, die het begrip van de natuurlijke mysteries begint te verlichten door onderzoek die afwijkt van de gebaande paden en nog volledig onontgonnen zijn door de gewone natuurkundige. Deze ingeslagen weg vertoond enige

overeenkomsten met de ervaring die Viktor omschrijft aan de rivierkade, waarbij het stromende water langzaam beslag neemt van een ontvankelijk bewustzijn.

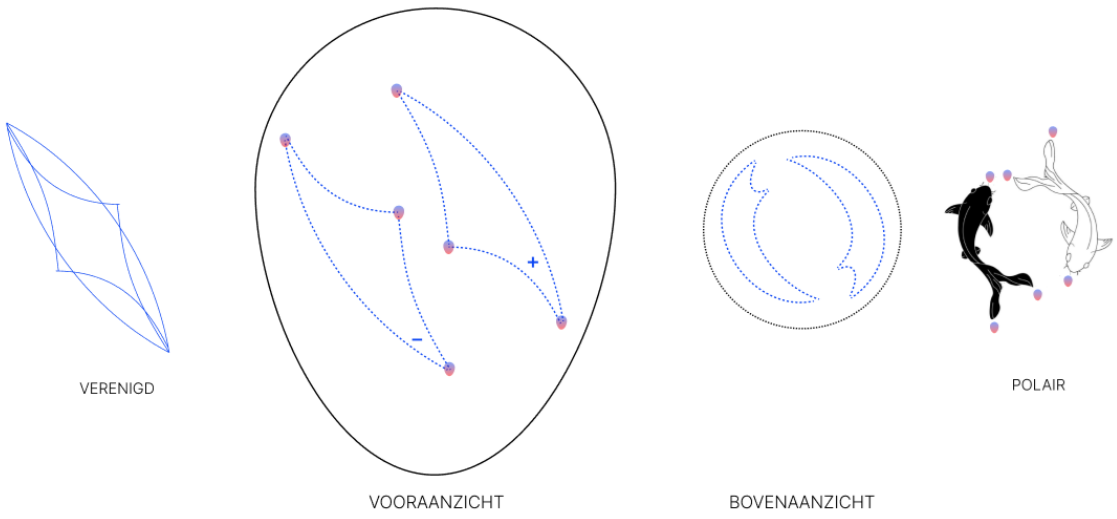
De fysieke wereld wordt beschouwd als zijnde samengesteld uit tussen de zestig en zeventig chemische elementen, die, eenmaal samengevoegd in een oneindige variëteit aan moleculaire combinaties, de fysieke bestanddelen opmaken die weer onderverdeeld worden in de bekende sub-staten van fysieke materie die bekendstaan als vaste stoffen, vloeistoffen en gassen.

Voor intuïtieve of helderziende visie is de substantie, die klaarblijkelijk voorafgaat aan de verschijning van het atoom, van de **ether** een zichtbaar iets, zichtbaar in de zin van een soort eenwording en verwikkeling met, waarin de ether dan ook wordt ervaren en gezien als "iets dat alle substanties doordringt en elk atomair deeltje omhult".

Onderzoek naar deze verborgen gebieden van de ether, zoals Besant en Leadbeater beoogden, overstegen de resultaten die via instrumenteel onderzoek werden verkregen en drongen binnen in het werkingsgebied van de helderziende faculteit. Naar mijn mening is deze manier van observatie iets waarmee Viktor Schauberger op jonge leeftijd als vanzelf mee in aanraking trad en, zoals in de inleiding als is vermeld, resulteerde in een... 'onderzoeker die zijn bewustzijn als het ware op ontdekkingsreis kon sturen en op die manier dingen te weten kwam, waar de rest van de mensheid nog nooit van had gehoord en die ze misten'.

Het eerste chemische atoom dat in dit nieuwe soort onderzoek werd geobserveerd, was een waterstofatoom (H). Na zorgvuldige observatie - door het organisme én niet via het mechanisme - bleek dat het waterstofatoom bestond uit zes kleine lichamen, gevat in een soort eivorm. 'Het draaide met grote snelheid om zijn eigen as en vibreerde tegelijkertijd', aldus Besant. 'De interne lichamen voerden soortgelijke draaiingen uit, waardoor het hele atoom draait en trilt', voegde Leadbeater toe.

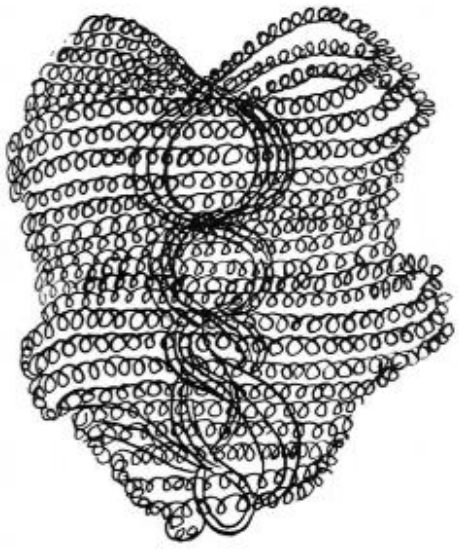
De zes kleine lichamen waren gerangschikt in twee sets van drie (figuur 2.17), en vormen twee driehoeken (zie figuur, soort Hyperbolische Stelling van Pythagoras), die aan elkaar gerelateerd zijn als object en beeld. Verder meldde de onderzoekers dat de zes lichamen niet allemaal gelijk zijn, maar elk drie kleinere lichamen bevatten. Elk van deze werd een fysisch atoom genoemd, waar het chemische waterstofatoom er in totaal 18 van omsluit.

Figuur 2.17: interpretatie van beschreven vorm.

Wanneer u verder vordert in de Natuur van Implosie zult u deze driehoeksvorm nog diverse keren zien terugkomen in het werk van Viktor, zonder dat het bekend is dat hij zich bewust is geweest van dit onderzoek waarover Besant en Leadbeater over rapporteerden in hun boek. Wat namelijk blijkt is dat deze driehoeksvorm de ideale weerstand levert aan een draaikolkachtige energiestroom, die wordt gevoed door polaire krachten – zoals ook het Taijitu symbool symboliseert via Yin en Yang.

Wat verder uit de onderzoeken van Besant en Leadbeater bleek is dat de interne samenstelling van het waterstofatoom voortdurend aan verandering onderhevig is, waarbij de 18 fysische atomen in het waterstofatoom zich constant herverdelen in andere vormen, met een polaire lading. De ene met een positief karakter, de ander negatief. Op deze manier worden de interne atomen constant omsloten en omringd en opnieuw vrijgelaten om zich te herstructureren. Het uiteindelijke atoom, dat in alle geobserveerde gevallen hetzelfde bleek, is een buitengewoon complex lichaam (figuur 2.18).

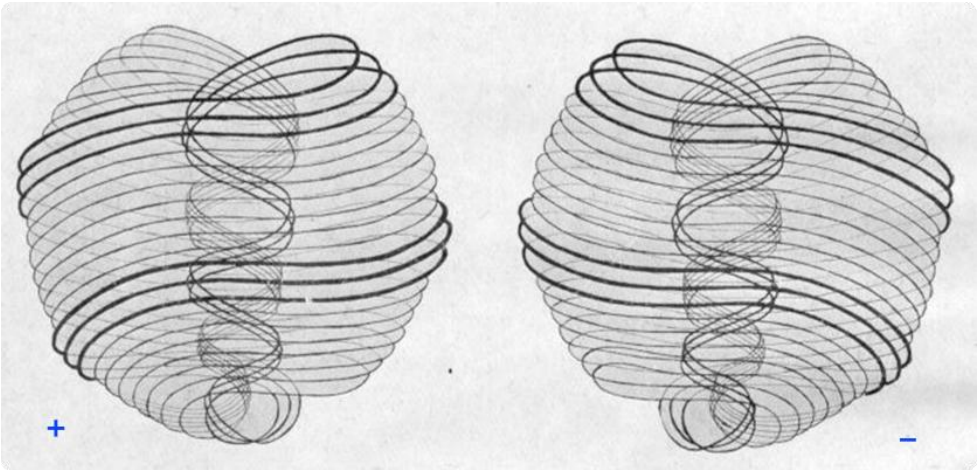
Figuur 2.18: ultieme atoom.

Dit zogenaamd 'ultieme atoom' bestaat volledig uit spiralen, waarbij de spiraal op zijn beurt weer uit spirillæ bestaat, en deze weer uit kleinere spirillæ. 'In deze ultieme staat van fysieke materie zijn twee soorten atomen waargenomen', aldus Besant en Leadbeater vervolgt 'ze zijn gelijk in alles behalve de richting van hun spiralen en van de kracht die er doorheen stroomt'.

In het ene geval stroomt de kracht van buiten-naar-binnen, vanuit de vierde-dimensionale ruimte, en verschijnt door het atoom heen, de fysieke wereld in. In het andere geval stroomt het de fysieke wereld binnen en gaat het door het atoom weer naar buiten, dat wil zeggen, het verdwijnt uit de fysieke wereld. Het ene is als een bron, waaruit water opborrelt - het andere is als een gat, waarin water verdwijnt. In het onderzoek werd het atoom waaruit de kracht naar buiten komt positief of mannelijk, en die waardoor het verdwijnt negatief of vrouwelijk (figuur 2.19).

Alle atomen, voor zover waargenomen, hebben een van deze twee vormen. Ieder atoom is lichtjes afgeplat - zoals de vorm van de Aarde zelf, zoals later duidelijk wordt - en er is een depressie op het punt waar de kracht binnenstroomt, wat een hart-achtige vorm veroorzaakt. Bij de vorming van het atoom stroomt de omringende kracht naar binnen en verschijnen er onmiddellijk drie spiralen die het "gat" omringen met hun drievoudige spiraal van twee en een halve winding en die terugkeren naar hun oorsprong door de spiraalvorm in het atoom.

Deze worden meteen gevolgd door zeven fijnere spiralen, die de spiraal van de eerste drie aan de buitenkant volgen, en terugkeren naar hun oorsprong door een spiraal daarbinnen, die in de tegenovergestelde richting stroomt - en een caduceus vormen met de eerste drie. De krachten die in hen stromen komen van “buiten,” van een vierde-dimensionale ruimte die bestaat buiten de fysieke wereld. Elk van de fijnere kringen wordt gevormd door zeven nog fijnere, die achtereenvolgens loodrecht op elkaar worden geplaatst en elk fijner dan zijn voorganger. Deze worden spirillæ genoemd.

Figuur 2.19: oervorm van mannelijk en vrouwelijke atoom.

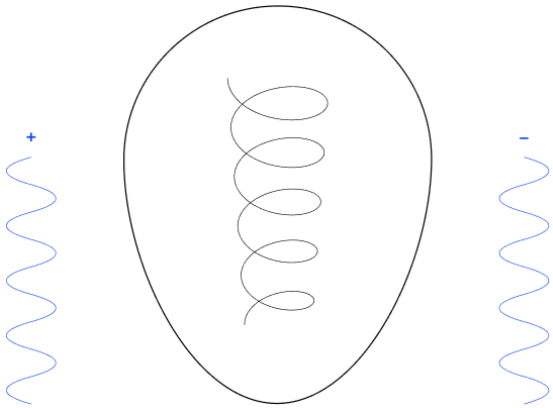
Als het aankomt op de bewegingen van het atoom, stemt het onderzoek van Besant en Leadbeater opnieuw overeen met de beweringen van Viktor Schauberger, wanneer wordt vermeld dat het atoom drie eigen bewegingen heeft. Dat wil zeggen, eigen bewegingen, onafhankelijk van elke beweging die van buitenaf wordt opgelegd. 1) Het atoom draait onophoudelijk om zijn eigen as, tollend als een tol; 2) het beschrijft een kleine cirkel met zijn as, alsof de as van de tollende tol langs een spiraalvorm bewoog; 3) het heeft een regelmatige pulsatie, een samentrekken en uitzetten, zoals de pulsatie van het hart.

‘Wanneer er een kracht op wordt uitgeoefend, danst het op en neer, slingert het zich wild van links naar rechts, voert het de meest verbazingwekkende en snelle kronkelingen uit, maar de drie fundamentele bewegingen blijven onophoudelijk bestaan’, aldus Besant en Leadbeater. Al deze bevindingen leiden tot een volgend onderzoek, waarin zuurstof de onderzochte stof was. Zuurstof bleek al gauw een veel ingewikkelder en raadselachtiger lichaam.

De moeilijkheden voor de observatie ervan werden verder vergroot door de buitengewone activiteit die dit element vertoonde en de verblindende helderheid van sommige van zijn bestanddelen. Desalniettemin bleek dat het gasvormige atoom eveneens zou bestaan uit een eivormig lichaam, waarbinnen een spiraalvormig opgerold slangachtig lichaam met hoge snelheid ronddraait, waarbij vijf schitterende lichtpunten op de spiralen schijnen.

De slang leek in de eerste plaats een massief afgerond lichaam te zijn, maar ook toen dit atoom nader werd aanschouwt, bleek dat de slang in de lengte bestaat uit twee golvende lichamen en dat de schijn van massiviteit te wijten is aan het feit dat deze in tegengestelde richtingen rond een gemeenschappelijke as draaien – opnieuw een ontdekking die overeenstemt met wat Viktor Schauberger beweerde – en zo een doorlopend oppervlak vormen (figuur 2.20).

Deze slangachtige spiraalvormen, die dus in feite bestaan uit twee tegengestelde golfbewegingen in de lengte, bleken op een nog kleiner niveau opnieuw te bestaan uit een combinatie van atomen met positieve en negatieve ladingen, die, op dit minuscule niveau, dat via instrumenten niet verder waar te nemen is en waarvan de vormgeving slechts door het helderziende organisme nog intuïtief verkregen kon worden, uiteindelijk terug te leiden is naar de oorspronkelijke atoomvorm van het 'ultieme atoom' zoals die ook werd aangetroffen bij waterstof.

Figuur 2.20: slangachtige krachtenspel in zuurstofatoom.

Om op dit punt opnieuw in de woorden van Agrippa von Nettesheim te treden, zei hij: 'ik moet u op één ding wijzen: alle wetenschapen zijn zowel goed als kwaad, en ze zullen ons geen goddelijke gelukzaligheid brengen die de menselijke maat overstijgt. Misschien is er één uitzondering op die regel, namelijk de wetenschap die de oude slang aan onze eerste voorouders beloofde toen ze zei: "Jullie zullen als goden kennis hebben van goed en kwaad". Laat dus degene die opschept met zijn wetenschappelijke kennis, opscheppen met de slang.'

Maakt u hiervan wat u ervan maken wilt, maar niets ontneemt ons dat de waarheid huist in onze eigen structuur. Hoewel het te uitgebreid wordt om alle onderzochte atoomstructuren hier te bespreken, luidt de conclusie dat alle vormen hun oorsprong vinden in de vorm van het ultieme atoom en van daaruit verschillende spiraalvormige configuraties beschrijven, zoals de slangachtige configuratie van zuurstof, om de inherente polariteiten op ieder niveau in het fysieke bestaan, dus van het kleinste tot grootste atoom, te laten voortbewegen langs een gemeenschappelijke as.

Dé voorwaarde die Viktor ook voortdurend benadrukt als het aankomt op het creëeren van de situatie waarin de mannelijke en vrouwelijke polariteiten van de Hemel en Aarde zich voortplanten. Dit alles wijst er voor mij op dat de ervaring die Viktor Schauberger aan de oeverkade in het bos had op jonge leeftijd verwant is aan wat tegenwoordig bekendstaat als 'helderziendheid', alszijnde vorm van telepathie omdat geen gebruik zou worden gemaakt van de vijf zintuigen tijdens ervaringen waarin desalniettemin kennis plaatsneemt in het bewustzijn van de betrokkene.

Laten we voorop stellen dat de vernieuwende theoretische concepten van Viktor nadrukkelijk geen verzinsels en wazige gedachtespinsels zijn, aangezien zijn verklaringen, hoewel de essentie ervan verborgen is en blijft voor menig waarnemer, bij nader inzien via subtielere onderzoeksmethoden steeds dichter in de buurt komen van een algemeen aanvaardbare verklaring.

2.9 Godsmolen

De voortplanting van tegengestelde ladingen, zoals beweerd door Viktor Schauberger en aangesterkt door de onderzoeken van Besant en Leadbeater, wijst in elk geval op een vorm die verwant is aan de draaiende kolk. Zoals besproken is de zogenaamde draaikolk volgens Viktor verantwoordelijk voor de metamorfose van ruimtelijke-stoffen in niet-ruimtelijke energieën, die volgens zijn visie bestaan in een dimensie die niet fysiek is.

Voor deze niet-ruimtelijke energieën, gebruikte Viktor ookwel de term **ethericiteiten** als omschrijving van datgene dat nog niet gedefinieerd is, waarbij deze term is afgeleidt van het eeuwenoude begrip de 'ether'. De ether staat sinds de oudheid bekend als die substantiële essentie die alle aspecten van het leven met elkaar verbindt. Bekende uitspraken die in lijn zijn met dit idee over de Ether, en ver teruggaan in de tijd, zijn bijvoorbeeld die van Rudolf Steiner (1861-1925) die beweerd dat 'er niets is in deze wereld bestaat dat niet doordrongen is van de etherische wereld'. De 19e eeuwse occultist genaamd Eliphas Levi (1810-1875) had over het onderwerp het volgende te vertellen:

> "We hebben al eerder gezinspeeld op een substantie die door de Oneindigheid verspreid is: deze unieke substantie is tegelijkertijd Hemel en Aarde, dat wil zeggen, volgens zijn graden van polarisatie, subtiel of vast. Het is tegelijkertijd materie en beweging, een vloeistof en een voortdurende vibratie; en de kracht die er inherent aan is en het in beweging zet, wordt Magnetisme genoemd. In de oneindigheid is deze unieke substantie Ether."

Rondom dit omstreden thema weerklinken ook nog vaak de woorden van Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891), die stelt dat 'alle dingen uit de ether zijn voortgekomen en dat alles daarnaar zal terugkeren; dat de beelden van alle dingen er onuitwisbaar op zijn vastgelegd; en dat het de opslagplaats is van de kiemen of van de overblijfselen van alle zichtbare vormen en zelfs van ideeën'.

In het bewustzijn van de mens die gefixeerd is geraakt op slechts het erkennen van datgene dat fysiek tast- en meetbaar is, wordt de Ether tegenwoordig nog nauwelijks erkent en Blavatsky zei hierover dat 'het erop lijkt dat dit geval op een vreemde manier onze bewering bevestigt dat welke ontdekkingen er ook gedaan worden in onze dagen, het zal blijken dat onze "simpele voorouders" er al duizenden jaren op vooruit liepen.'

Hoewel de ether voor de hedendaagse lezer een relatief vaag begrip is, omdat er nog nauwelijks over geschreven wordt, geldt dat nadrukkelijk niet voor oudere tijden. Dat er wel of niet over geschreven wordt, heeft echter niets te maken met het onbetwistbare feit van het bestaan ervan, maar des te meer met de huidige tijdsgeest en de voornaamste reden dat het begrip 'ether' in de hedendaagse literatuur weinig tot niet te vinden is, wordt veroorzaakt door de afbraak van de subtiliteit in het collectieve bewustzijn dat in staat is te interveniëren met de dimensie van de ether buiten de fysieke zintuigen om.

Deze subtielere fijnheid van het bewustzijn, deze voelsprieten zo zou u mogen zeggen, worden langzaam maar zeker verlamd door moderne manieren van pedagogie, van technologie en theologie. In steeds verdere afzondering van deze aangeboren kwaliteiten, begint de mens de wereld alsmaar meer te beschouwen als een puur stoffelijk object. Om te begrijpen waarover Viktor Schauberger sprak zal teruggegaan moeten worden naar dat tijdperk, of die bewustzijnstoestand, waarin opnieuw de gelegenheid bestaat om de Ether te introduceren alszijnde sleutelbegrip in het begrijpen van hoe de 'verdwijnende' wereld overloopt in de aan ons 'verschijnende' wereld.

Of, zoals filosoof Alan Watts (1915-1973) het doeltreffend omschrijft, hoe het principe van 'nu ziet u het en nu ziet u het niet' functioneert. Watts neemt hiervoor als voorbeeld geluid. Geluid bestaat uit een

trilling en een trilling heeft twee aspecten. Het heeft een piek en een dal, waarbij de afwisseling tussen deze beide uitersten plaatsvindt door via een middelpunt van de piek naar het dal te bewegen en van het dal terug naar de piek. Daarbij heerst in het middelpunt een zekere stilte, terwijl zowel op de piek als het dal de klank van de trilling hoorbaar is.

Geluid is dus niet puur geluid, maar een wisselwerking tussen geluid en stilte. Alleen op die manier is een onderscheid merkbaar en kan een symfonie, of samenklank, worden opgemerkt. 'Niemand heeft ooit geluid gehoord, zonder die stilte en zo kan worden gezegd dat dankzij de stilte, geluid bestaat', aldus Watts. Volgens Watts moet iemand daarom fundamenteel gewend raken aan het idee dat: verschillende dingen onafscheidelijk zijn. Dat wil zeggen, onafscheidelijk van elkaar bestaan.

Om dit onafscheidelijke, polaire systeem voor ons analyserende bewustzijn begrijpelijk te maken was het nodig voor Viktor Schauberger om een nieuwe terminologie te introduceren (fructigen, kwaligen en dynagen) die is gebaseerd op de Ether. Tot nu toe zijn slechts de fysieke bouwstenen van het leven, die in de wetenschap worden aangeduid als atomen, onderzocht en opgesteld via het periodieke systeem, waarin alle bekende chemische elementen systematisch zijn gerangschikt op basis van hun massa. Waterstof heeft daarbij atoomnummer 1, aangezien dit het lichtste atoom is.

Hoewel wat hier nu volgt niet door Viktor Schauberger als dusdanig wordt beschreven, is dit wel wat ik kan opmaken uit zijn aantekeningen en die conclusie leidt dat de ethericiteiten die Viktor omschrijft geen massa hebben, om de reden dat deze als niet-ruimtelijk worden beschouwd en bestaan in een dimensie die volgens Viktor voorafgaat aan en volgt op de fysieke (atomaire) dimensie.

De door Viktor geïntroduceerde ethericiteiten – fructigen (4^e), kwaligen(4^e) en dynagen (5^e) – hebben dan ook geen massa, en wanneer deze (theoretisch gesproken) op de weegschaal geplaatst zouden worden, zou een negatief-gewicht dan ook het resultaat blijken te zijn. In plaats van dat een massa op de plaat drukt, zou het de plaat die het gewicht meet omhoog tillen. In het periodieke stelsel, die de wetenschap hanteert, zou dit betekenen dat de ethericiteiten nog vóór waterstof komen en daarmee als het ware de andere zijde van de medaille vertegenwoordigen.

Deze ethericiteiten worden in de fysieke wereld door waterstof omhuld en gedragen. Daar waar de atomen de wereld van de 'verschijnselen' verklaren, zijn het de ethericiteiten die de 'verborgen' wereld samenstellen. Aangezien voor deze wereld nog geen definitie bestond, anders dan het allesomvattende begrip van de Ether of de Etherische wereld, was Viktor genoodzaakt het bestaan ervan aan te duiden als de 4^e en of 5^e dimensie. Het is echter deze 4^e dimensie die voorafgaat aan, en volgt op, de fysieke 3^e dimensie, net als de fysieke 3^e dimensie voorafgaat en volgt op de etherische 4^e dimensie.

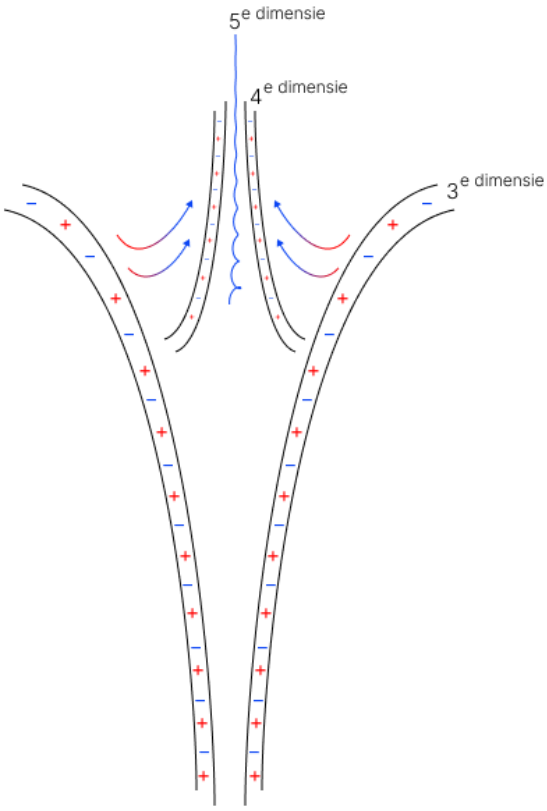
Net als het voorbeeld met de geluidsgolf, volgt het ene het andere niet alleen op, maar is in elkaar verweven als eenheid en openbaart zich slechts aan de uiteinden. Zo zag Viktor het (fysiek) materiële bestaan op Aarde als een omhulsel van (etherisch) immateriële processen die zich aan de binnenzijde van dat zogenaamde omhulsel afspelen. Aangezien de ethericiteiten aan de binnenzijde geen massa bevatten, bestaan deze automatisch uit een negatief-geladen essentie met een aantrekkingskracht als die van een magneet.

Het is naar alle waarschijnlijkheid om die reden dat Viktor Schauberger herhaaldelijk het belang aanhaalt van een 'centrale zuigkoker' die zich in de lengte-as uitstrekt en 'biomagnetisch' geladen is. Deze biomagnetische as is in feite niets anders dan de aantrekkingskracht die uitgaat vanuit de etherische wereld, vanuit de niet-ruimtelijke stoffen (de term 'stoffen' wordt in deze context gebruikt vanwege een gebrek aan een betere term) met een negatief-potentiaal.

Het was deze wereld die hem dusdanig intrigeerde, omdat daarin de fysieke wereld verdwijnt en opnieuw vanuit verschijnt. Het kennen, erkennen en dienovereenkomstig leren verkennen van mogelijkheden om die biomagnetische as te impulseren en daarmee het aardse leven te stimuleren, dat was volgens mij waar Viktor Schauberger zich voornamelijk mee bezighield sinds zijn allereerste ervaring met deze etherische wereld die hij op jonge leeftijd had aan de rivierkade in het bos, waarin zijn bewustzijn als het ware werd aangezogen naar deze verborgen dimensie.

Het was de draaiende kolk, die aan de buitenzijde omhult wat er aan de binnenzijde verborgen ligt aan krachten (figuur 2.21), die hem vervolgens zijn leven lang betoverd hield en steeds terug liet keren naar de majestueuze wijze waarin zowel het 'zichtbare' als 'onzichtbare' leven zich innig met elkaar vermengen en gelijktijdig energetiseren. Oftewel, harmonieus voortbewegen. Het zijn dan ook de 'hogere sferen' die de fysieke wereld bijeenhouden.

Door de dubbel-spiraalvormige beweging blijven materiële stoffen en immateriële energieën rondom de gezamenlijke as van de cycloïde-ruimtecurve voortbewegen en interdimensionaal vereenzelvigt, waarbij de tegengesteld georiënteerde bio-centrifugale en bio-centripetale krachten de voorwaarde scheppen voor de eeuwigdurende transformatieprocessen waar vanuit het leven ontstaat. Viktor noemde deze dubbelspiraalbeweging dan ook met recht de Godsmolen!

Figuur 2.21: de multi-dimensionale Godsmolen.

2.10 Energetisering

Wanneer wij spreken over de term ‘energie’ moet u deze in de zin zoals Viktor Schauberger dit bedoelt opvatten als vorm van beweging, of bewegingsvorm. De beweging kan verdichten, of energetisch opladen, waarbij deze kleiner en fijner wordt, of verspreiden en zich energetisch ontladen. Energieën verplaatsen zich volgens Viktor altijd langs de open armen van de spiraal, die als vorm het duidelijkst te herkennen is via de zogenaamde **vortex**, of langgerekte draaikolk.

Wanneer de beweging van de actieve-spiraalbeweging – dus de buitenste laag van interactieve koolstof en zuurstof - in de vortex in stroomafwaartse richting (dus naar beneden) toe in lengte toeneemt, versmalt deze en neemt tegelijkertijd in de breedte toe in opwaartse richting. Op dat moment wordt de hoeveelheid energie, die zich voorheen op een grotere 'dwarsdoorsnede' bevond geconcentreerd in de nu kleiner wordende oppervlakte van de 'dwarsdoorsnede' (figuur 2.22).

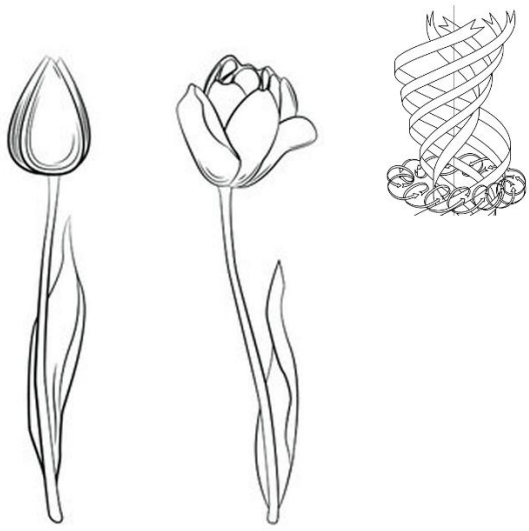
Figuur 2.22: de vortex.

In deze richting concentreert de energie zich, wat zich aan de buitenwereld vertoond als een structurele verdichting. Zouden we dit vergelijken met een vangnet, wordt de structuur van dit net als het ware kleiner en fijner. In dat geval wordt de dichtheid van het omringende medium alsmaar dichter en wanneer de dichtheid van het omringende medium groter is dan de dichtheid van datgene dat wordt omringd, stijgt datgene dat wordt omringd op.

Dit verdichtingsproces wordt beheerst door de centripetale krachten. Tegenover deze centripetaalkracht staat de centrifugale kracht die verantwoordelijk is voor de verbreding van de doorsnede van de draaikolk in opwaartse richting, die tot in een bepaalde mate wordt afgeremd door de in de kern van de stroming ontstane biomagnetische aantrekkingskracht, die ervoor zorgt dat de draaiende kolk bijeen gehouden wordt. Om die reden benadrukt Viktor het belang van deze biomagnetische as, of levensader, voor het behoud van een gezonde structuur.

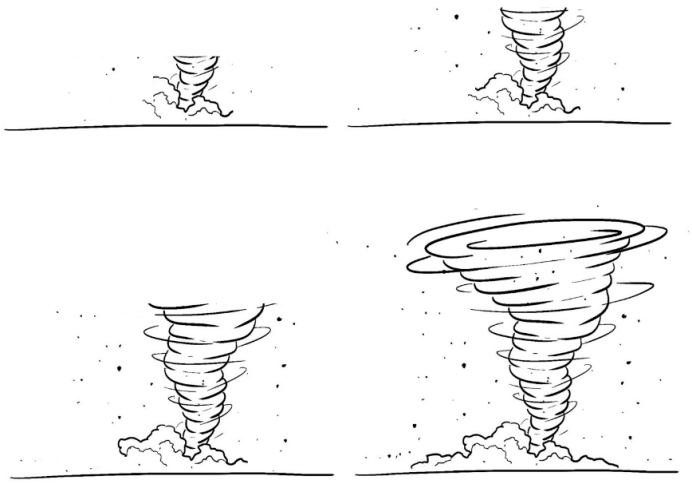
Valt deze biomagnetische lading namelijk weg, valt de structuur uiteen en desintegreert. In geval van organismen noemt men dit ziekte, wat in feite een gevolg is van verzuring. Een gezonde groei, zoals de groeiende vorm van de draaikolk, valt om die reden altijd samen met een wederkerig principe dat die groei reguleert. Dat wil zeggen, de aanwezigheid van een werkzame kracht die de structuur van dat wat groeit bijeenhoudt.

Als voorbeeld van dit groeiprincipe verwijst Viktor naar de kelkvormige trechters die wij onder meer terugvinden in bloemen (figuur 2.23). In water vindt ditzelfde groeiproces op. 'Terwijl ze zich ontvouwt, creëert ze een draaikolkachtige kroon van bloemblaadjes. In zekere zin stellen ze waterbloesems voor, waaruit zich in stroomopwaartse richting groeiende (hoogfrequente, amplitude krachtige, energierijke) stralingsuitzendende kelken of trechters ontwikkelen', aldus Viktor.

Figuur 2.23: de kelkvormige opwaartse groei.

De vraag is: waarom verdicht de structuur in stroomafwaartse richting? Het antwoord is: het verdicht niet in stroomafwaartse richting, het breidt zich uit in opwaartse richting. Neemt u maar eens een voorbeeld aan hoe een tornado zich ontwikkelt. De tornado begint klein en ontwikkelt zich van laag naar hoog als een draaiende kolk, of kelk (figuur 2.24). Op dezelfde manier groeit de gedraaide kelk van de bloem, of de waterbloesem waar Viktor over spreekt.

Figuur 2.24: ontwikkeling van tornado in lucht, onder atmosferische omstandigheden.

Nu kan iemand zich afvragen, waarom een draaikolk in het water zich wel naar beneden lijkt uit te strekken? Dat is zo omdat in die richting minder tegendruk is van het water, in tegenstelling tot de zuurstofrijke lucht van de atmosfeer. Omgekeerd aan de tornado, zien wij daarom dat een draaikolk in het water zich juist vanaf het oppervlak naar beneden uitstrekt, maar desalniettemin dezelfde in de lengte uitgestrekte vorm aanneemt als de tornado.

In elk geval geldt dat alle groei begint vanuit het allerkleinste begin en zich gaandeweg ontwikkelt tot steeds grotere structuren in opwaartse richting. In deze ontwikkeling wordt deze groei op ieder nieuw niveau bijgestaan door een daaraan tegengestelde (biomagnetische-)kracht die de kwaliteit van dat wat groeit waarborgt. Iedere vernieuwde voortplanting komt zo gezien voort uit de oorspronkelijke eenheid en creëert z'n eigen verlangen van en naar zichzelf door zijn of haar eigen ontwikkeling.

Deze vernieuwde impuls geeft opnieuw de aanleiding tot een daaropvolgende voortplanting en aldus wordt het leven vormgegeven door de ritmische afwisseling van inwikkelings- en ontwikkelingsprocessen die zich tegelijkertijd afspelen langs de gedraaide kromming van dubbelspiraal. Dit alles laat ons zien dat energie, oftewel voortplantende bewegingsvormen, zichzelf regenereren en vermenigvuldigen door de draaiing van tegengestelde elementen langs een gemeenschappelijke as, precies zoals ons wordt getoond via de draaiende kolken van bijvoorbeeld waterhozen, cyclonen, tyfoons, tornado's en orkanen.

2.11 Water- en luchtkolk

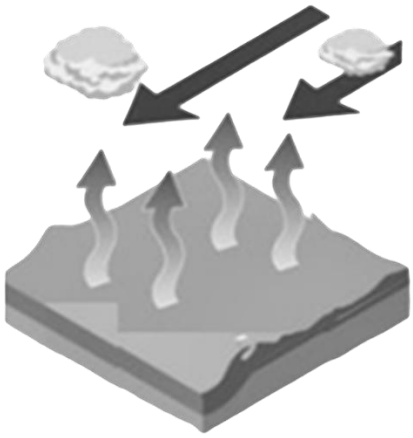
Wanneer wij spreken over een **draaiende kolk** moet duidelijk zijn wat daarmee wordt bedoelt in relatie tot Viktor Schauberger en daarvoor zullen wij nu een blik werpen op de verschillende soorten draaikolken, waarbij hoofdzakelijk het verschil benadrukt zal worden tussen een 'warme draaikolk' en een 'koude draaikolk'. We beginnen met de warme draaiende kolk, genaamd de cycloon.

Een cycloon is een grote luchtmassa die rond een sterk centrum van lage atmosferische druk draait. Een cycloon wordt ookwel orkaan of tyfoon genoemd. Het is overigens hetzelfde fenomeen als een tornado, waarbij het verschil erin ligt dat een cycloon duizendmaal zo breed kan zijn als een tornado. In feite zijn al deze fenomenen vormen van een wervelwind.

Een cycloon ontstaat in warme gebieden waar het zeewater minstens 26,5 °C is. Onder deze warme omstandigheden stijgt warme en vochtige lucht op uit het water (figuur 2.25), omdat het aangetrokken wordt tot koudere luchtstromen boven de zee. Hierdoor ontstaat een spanningsverschil die kan leiden tot onweersbuien en ontladingsverschijnselen in de vorm van donder en bliksem.

In feite zijn dit verschijnselen van reactieve drukkrachten, ofwel situaties waarin zuurstof actief is onder de warmere temperaturen. Donder en bliksem zijn daarbij mechanisme van de natuur om de actieve zuurstof van z'n positieve lading te ontladen en proces om te schakelen, waarbij warmte opnieuw geneutraliseerd wordt door afkoelingsprocessen. Van bliksem moet u weten dat dit deze zich 'naar beneden ontlaadt' en op deze manier kortsluiting veroorzaakt, en gepaard gaat met vuur. In de gevallen van de cycloon of waterhoos is daarentegen sprake van een 'ontlading die naar boven is gericht' en aanleiding geven tot het biologisch vacuüm, en resulteren in water.

> "Natuurlijk is er zelfs enige waarde aan de bliksem die een natuurlijk zuiveringsmiddel is dat de atmosfeer reinigt door vuur, waardoor het wordt bevrijd van elementen die nog niet klaar zijn voor een hogere ontwikkelingsvorm. Deze reiniging wordt bereikt als gevolg van buitensporig licht en hitte. De explosie van een onweersbui doet deze stoffen neerslaan en veroorzaakt een atmosferische ontlading. De terugkeer van de positief geladen stoffen uit de atmosfeer naar de aarde leidt, als gevolg van de planetaire beweging van de aarde, tot een polariteitsverandering, zodat deze stoffen opnieuw aan hun fysieke opstijging kunnen beginnen."

Figuur 2.25: verticaal opstijgende warmte, horizontaal drijvende koude.

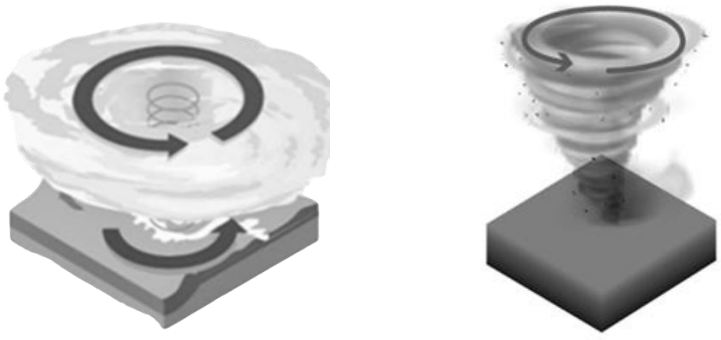
Wanneer de warme lucht die verticaal opstijgt in contact komt met de koude lucht die zich horizontaal verplaatst, ontstaat er een interactie. Deze interactie moet niet zozeer gezien worden als een botsing, maar eerder als een situatie waarin de opstijgende warme lucht geabsorbeerd wordt de koude. Hierdoor ontstaat er een lagedrukgebied. Warmte, of druk, wordt namelijk geneutraliseerd door koude, wat leidt tot een afnemende druk. De nu verticaal opstijgende luchtkolom wordt als het ware meegezogen in de horizontaal verplaatsende luchtmassa, waardoor het geheel vervolgens begint te draaien (figuur 2.26).

Figuur 2.26: de in elkaar draaiende warme en koude luchtlagen.

> “Wanneer koude en warme luchtmassa's elkaar boven een oceaan raken, veroorzaken de temperatuurdaling en het vrijkomen van warmte en de rotatie van de aarde cyclonen en orkanen. Door de rotatie van de aarde bewegen winden die naar een lagedrukgebied stromen niet in een rechte lijn, maar langs een spiraal. Het sterke effect van de aardrotatie op cyclonen blijkt uit het feit dat ze ten zuiden van de evenaar met de klok mee draaien, terwijl ze ten noorden van de evenaar tegen de klok in draaien.”

Wanneer dit proces zichzelf intensiveert, begint het constant uit te breiden en geeft dit aanleiding tot steeds krachtigere wervelwinden. Dit fenomeen wordt een ‘tropische cycloon’ genoemd (figuur 2.27 A). In tegenstelling tot een cycloon is een tornado een rondtollende draaikolk van lucht die ontstaat als er onder koude, droge lucht een laag van warme, vochtige lucht zit. De warme lucht stijgt in een spiraal op naar boven (figuur 2.27 B).

Figuur 2.27: de cycloon en de tornado.

> “De bipolaire afwisseling van reactieve krachten zien wij ook in de afwisseling van warmte en kou, van dag en nacht en is ook van het grootste belang voor onze planeet. Terwijl de ene kant van de aarde afkoelt, wordt de andere kant warmer. Deze temperatuurverschillen zorgen voor een constante stroming die resulteert in een spiraalvormige rotatie, net zoals dat gebeurt met warme en koude luchtfronten die samenkomen in cyclonen en orkanen.”

In tegenstelling tot de warme-draaikolk, zoals de cycloon, waarin buitensporige warmte wordt geneutraliseerd door bliksemontladingen, zijn koude draaiende kolken in water fenomenen die ontstaan wanneer water dat in twee verschillende richtingen beweegt met elkaar in contact komt en op elkaar inwerkt. De tegengestelde stromingen kunnen niet met dezelfde snelheid en richting door elkaar heen blijven bewegen en worden gedwongen om rond elkaar te draaien en zo een werveling in het water te vormen. Een andere naam voor een draaiende kolk water is een vortex (figuur 2.28).

Figuur 2.28: draaikolk in water, ookwel bekend als vortex.

> "In rivieren worden draaikolken gevormd wanneer de stromende watermassa's in aanraking komen met en worden afgebogen door traan- of eivormige stenen van speciale samenstelling die op de bodem van de rivierbedding liggen. Hoe groter deze stenen en hoe groter de hoeveelheid water die ze afbuigen, hoe groter de temperatuurdaling die wordt veroorzaakt en hoe groter de draaikolk die wordt gevormd."

Het verschil tussen een 'warme-draaikolk' en een 'koude-draaikolk' zit hem volgens mij in de manier waarop warmte wordt aangevoerd. In de cycloon wordt warmte van beneden naar boven aangezogen en geneutraliseerd. Warmte moet u in deze zin opvatten als conglomeraties actieve zuurstof. Deze actieve zuurstof wordt door de interactie met koude luchtstromen in de cycloon geneutraliseerd, wat leidt tot het lagedrukgebied die verantwoordelijk is voor de toenemende snelheid van de wervelwind.

Van nature komt zuurstof echter van bovenaf en daalt neer vanuit de atmosfeer (de hemel) richting de geosfeer (de aarde). Viktor was vastbesloten dit traject te volgen en benadrukte hieromtrent dat het 'onjuist zou zijn om te zeggen dat hij de cyclonen en tyfoons van de tropen, die dus voorkomen in warme zones, zou hebben gekopieerd'. Hoewel hij de functie ervan heeft nagebootst, en meermaals verwijst naar de opwaartse stroming die plaatsvindt in de cycloon, koos hij ervoor dit te doen via de water vortex.

In de water vortex zien wij namelijk dat zuurstof aanvankelijk van bovenaf wordt aangevoerd en naar beneden, richting het smallere uiteinde, wordt aangetrokken en geleidelijk gebonden wordt door de actieve koolstoffen in water, die juist opstijgen. In deze richting van ontwikkeling wordt water geboren –

uit de samenstelling van koolstof en zuurstof – in de kern van de vortex en stijgt centraal op in de richting waarin de zuurstof de vortex binnen treedt.

Daar waar de zuurstof in contact komt met dit opstijgende product, wordt een gedeelte van de opstijgende fructigenen en kwaligenen afgeremd en is het restantproduct van deze reactie (dat wil zeggen wat 'afvalt' van de verdere stijging) wat wordt aangeduid als fysieke groei. 'Groei moet daarom vanuit een wezenlijk ander gezichtspunt worden bekeken dan nu het geval is. Verticale winden, cyclonen, tyfoons, orkanen, waterhozen enzovoort kunnen worden gezien als natuurlijke voorbeelden hiervan', aldus Viktor.

Het verschil tussen een cycloon en vortex zit hem volgens mij hoofdzakelijk in het feit dat wanneer de warmte van onderaf is geneutraliseerd door de cycloon, de cycloon weer gaat liggen. In het geval van vortex wordt de warmte, of de conglomeraties zuurstof, van bovenaf aangevoerd en die aanvoer is vrijwel onuitputtelijk en verschil slechts in 'intensiteit' door de fasen van dag en nacht en de wisseling van de seizoenen, door de stand van de zon ten opzichte van de aarde.

Als conclusie kan worden gesteld dat de belangrijke rol van de spiraalbeweging in natuurlijke processen aangetoond wordt door wervelwinden, cyclonen, tyfoons, water en tenslotte door de draaikolken die in het water ontstaan.

2.12 Vloeiende beweging

Op dezelfde manier als de 'grens' van een draaikolk of tornado moeilijk aangeduid kan worden, en in feite altijd veranderend is, zo kan ook gezegd worden dat ieder atoom geen eigen wand of omhulsel heeft, omdat de 'wand' van het atoom in feite de omringende ruimte zelf is. In dit licht zal een verassende conclusie luiden als het aankomt op 'materie', alszijnde materiaal dat wordt opgebouwd en afgebroken uit de beweging van atomen.

Er is door de tijd heen veel gediscussieerd, vooral tussen natuurkundigen en scheikundigen, over de aard van de stoffen waarmee alle ruimte, volgens de wetenschappelijke hypothese, gevuld moet zijn. De ene kant beweert dat het oneindig dunner is dan het dunste gas, absoluut wrijvingsloos en zonder gewicht; de andere kant beweert dat het dichter is dan de dichtste vaste stof. In deze substantie zouden de uiteindelijke atomen van materie zweven, zoals een stofje in de lucht, en licht, warmte en elektriciteit worden verondersteld de vibraties ervan te zijn.

Door dezelfde helderziende onderzoeksmethode te volgen als in het onderzoek van Besant en Leadbeater is men tot de conclusie gekomen dat deze substantie, waarmee alle ruimte is gevuld, van de hoogste dichtheid moet zijn. En, dus, in overeenstemming met de ideeën van Viktor Schauberger, moet bestaan op een niveau waarop het energetisch maximaal is verdicht. De ruimte, die wordt geacht 'ijl en leeg' te zijn, bestaat dus in feite uit het tegenovergestelde.

Viktor Schauberger noemde deze ruimte het 'biologisch vacuüm', die, zoals hij zegt, 'een toestand van buitengewoon hoge potentie is'. Er is in de ruimte geen vingerbreedte aan leegte en in feite is deze gevuld met wat is genoemd de ether – of ethericiteiten. De ether is buiten alle proporties dichter dan enige ander iets dat ons bekend is. Maar nu komt het opzienbarende deel van deze conclusie. Normaliter wordt er vanuit gegaan dat materie een verdichting zou zijn, maar het is niets van dien aard. Materie is geen verdichtingsproduct, maar juist het product van de afwezigheid van verdichting.

Normaliter wordt ervan uitgegaan dat de aggregatietoestanden van materie elkaar opvolgen, van vast (aarde), naar vloeibaar (water), gas (lucht) en via vuur (plasma) naar de ether (het vijfde element). Volgens mij klopt dit niet, of anders gezegd, kan dit niet kloppen. Ervan uitgaande dat het leven een

pulsatie betreft, een ademhaling van en naar een bepaalde staat die daarin als 'nulpunt' fungeert, kan de ether niet bestaan op het uiteinde van de voorgenoemde opsomming.

Dat de ether zou volgen op plasma is daarmee volgens mij onjuist. De plaats van de ether is mijns inziens een sub-stantie van de vloeibare toestand. Oftewel, de overgang van materieel naar immaterieel en van immaterieel terug naar materieel, doorloopt via de toestand die wordt aangeduid als vloeistof. Daarom wordt de ether – net zoals dit geldt voor water - ookwel een 'substantie' genoemd, en geen gas of stof. Laten we eens zien wat Viktor Schauberger zegt over een substantie:

> "Vanuit een natuurwetenschappelijk gezichtspunt moet de term 'substantie' worden gezien als een min of meer hoogontwikkeld energie-concentraat; een raster van atomen, of u mag zeggen een gevangenis waarin ook de primair vormende substantie van de natuur verblijft in een allotropische (van nature gestolde of gecondenseerde) staat.
>
> Deze substantie wacht alleen nog op de natuurlijke drijfveer om te worden verheven tot een 'vrij bewegende' atomaire staat, wat des te sneller gebeurt naarmate dit energie-concentraat in een latente overgangstoestand in kronkelende spiraalbochten om zijn eigen as wordt gedraaid door middel van een zogenaamde binnenwindende beweging.
>
> Onmiddellijk daarna wordt wat op deze manier is ontstaan verder bewogen in zogenaamde horizontaal-langs-de-lengte-as-verspreidende beweging om wat 'vrij gevormd' is door middel van een natuurgetrouwe ritmische beweging door het omringende lichaam te verspreiden om het tot leven te brengen."

Het vrij-maken van de substantie betreft hierbij het innemen van de 'ruimte' om de substantie 'tot leven te brengen door het omringende lichaam te verspreiden'. Dit omringende lichaam is de ether, waarin de ruimte vrijgemaakt moet worden voor de substantie om fysiek tot leven te kunnen komen. Ik kan hieruit slechts concluderen dat de overgangstoestand van fysiek naar etherisch gemaakt wordt via de vloeibare toestand, wat volledig in lijn ligt met de idee van Viktor dat de "fysiek eerstgeborene" de waterachtige substantie is – en dat de vloeiende beweging van water de mysteries van het leven omvat.

De bewegingen van en naar de vloeibare toestand, zoals die bekend zijn in de fysieke wereld, zijn slechts extreme richtingen waarin de materiële structuren zich maximaal kunnen bewegen, voordat zij vanaf bepaalde temperaturen bevriezen (en gevaar lopen om te breken en scheuren) of verbranden (en gevaar lopen om te desintegreren). De pulsatie van het leven op Aarde en de ritmische afwisseling tussen het geziene en ongeziene, vindt plaats via de ether die zich op Aarde allereerst manifesteert als water.

De controversiële conclusie die hieruit voortvloeit luidt dat 'materie het niets is, het is de ruimte die verkregen wordt door een oneindig dichte substantie terug te drukken'. Op het eerste gezicht lijkt het er daarom op dat materie in feite een product is van 'een ruimte' die is gecreëerd in dit 'vacuüm'. Oftewel, in deze veronderstelde leegte. Dit betekent dat de geboorte van het atoom een ruimtelijkheid in de dichtheid van de ether, in het biologisch vacuüm zelf, betreft en opeist, alszijnde ruimte om in te bestaan.

De structuur van het atoom bestaat daarbij altijd uit een spiraalvormige – slangachtige – vorm, die in feite een soort "buis" vormt waarin de ether voortvloeit. Viktor zei hierover dat 'er in de Natuur alleen structuren en openingen zijn en hieruit alle vormen van en naar de materiële staat ontstaan', denk hierbij aan de functie van een bloedvat of boomstam, waardoor bloed en sappen stromen. Op het allerkleinste fysieke niveau is dat de functie van het atoom, in de ether. Dit brengt ons op het volgende hoofdstuk, waarin de functie van **vorm** wordt besproken.

Vorm

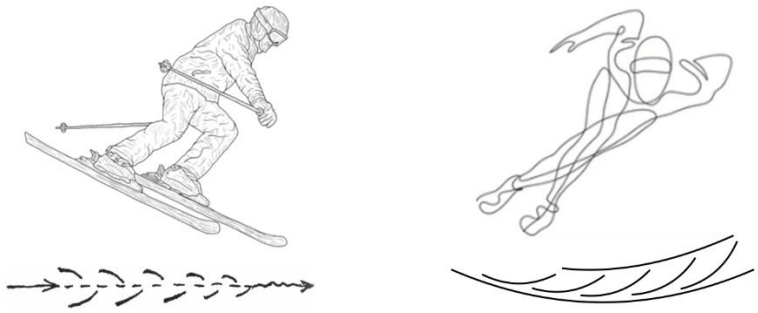
3.1 Vorm als weerstand

Het op de juiste manier bewegen van energieën had volgens Viktor onder andere te maken met de **vorm** waarin de energieën zich voortplanten. Als iemand Viktor vroeg wat vorm is, hield hij zich als antwoord op deze vraag voor dat 'vorm de weerstand is die een energie nodig heeft om zich tegen af te zetten om te kunnen bewegen'. Dit impliceert in de eerste plaats dat vorm fysiek is, oftewel van materiele aard. Ten tweede betekent dit dat de juiste fysieke vorm als ideale weerstand dient voor de beweging van energie.

Hoewel energie in zekere zin dezelfde betekenis kan hebben als beweging, waarbij de intensiteit van de beweging bepalend is voor de hoeveelheid energie, ligt in dit geval de nadruk op de beweging van de niet-ruimtelijke energieën die Viktor beschrijft (als kwaligen, fructigen en dynagen). In andere woorden, fysieke vorm is volgens Viktor van doorslaggevende invloed op de kwaliteit van de inherente energieën die worden gecreëerd, of geconserveerd, in iedere waterdruppel.

Weerstand moet in deze zin daarom niet puur opgevat worden als rem, maar eerder als remprincipe dat voorafgaat aan een versnelling. Als voorbeeld noemde Viktor regelmatig de skiër die zijn lichaamsgewicht tijdens de afdaling ritmisch van de ene voet naar de andere verplaatst, waardoor de afdaalsnelheid toeneemt, en zo de weerstand via de steelbochten omzet in extra snelheid.

Een vergelijkbaar principe kan teruggevonden worden bij een kortebaan schaatser, die, door het zwaartepunt van zijn of haar lichaam in de bocht te hangen zijn buitenbeen over het binnenste been kan verplaatsen om daarmee niet alleen zijn of haar pad door de bocht te verkorten, maar eveneens de weerstand van het ijs tegen de schaats om te zetten en de schaatser als het ware versnelt door van buiten naar binnen te drukken (figuur 3.1).

Figuur 3.1: de bocht van de skiër en schaatser.

Kortom: door de weerstand die optreedt in uitwaartse richting, neemt de versnelling inwaarts toe. Zoals in de gevallen van de skiër en schaatser duidelijk wordt, is dat geen van beide in een staat van evenwicht of balans verkeert. Hen middelpunt van zwaarte, het zogenaamde zwaartepunt, ligt uit het midden. Alleen door dit onevenwicht of deze onbalans is een tegenreactie mogelijk. Volgens Viktor Schauberger was deze staat van 'evenwichtige onbalans' of 'onevenwichtige balans' de natuurlijke staat.

In de natuur is niets gelijk, niets is in evenwicht of perfecte balans. Het zwaartepunt van de Aarde ligt bijvoorbeeld, net als de skiër of schaatser, aan één zijde, waardoor er iedere dag een variatie is in daglengte (duratie van zonlicht), de hoek waarop de zon op de aarde schijnt en daarmee constante veranderende veranderingen en verschillende verschillen. Vorm en beweging zijn al even onafscheidelijk met elkaar verbonden als geest en materie en als wij, in overeenstemming met de natuur, daarom op zoek gaan naar de ideale vorm als weerstand, moeten wij als eerste voorwaarde in gedachten houden dat niets van nature in evenwicht is.

3.2 Geometrie

Om vooruitgang te boeken, is het even belangrijk om te weten wat die vooruitgang in gang brengt als wat dat tegenhoudt. Dit brengt ons bij het geometrische systeem dat ons zo toevertrouwd is geworden. Dit betreft de geometrie van de wiskundige 'vader van de meetkunde' genaamd Euclides van Alexandrië. Zijn meetkundige systeem bestaat in essentie uit de rechte lijn, rechte hoek, cirkel en punt. Dit zijn allemaal vormen die perfect zijn en daarom onveranderlijk.

Deze perfectie heeft geen verdere inbreng van externe factoren nodig, noch kan er productief mee worden gecommuniceerd en daarom zijn deze elementen steriele 'gesloten' systemen. In termen van hun fysieke verschijning zijn dit de cilinders, bollen, wielen, rechte assen, pijpen, platte oppervlakken en anderen gesloten vormen die vandaag de dag veel gebruikt worden (met name in de techniek). Als 'perfecte' vormen dragen deze niet bij aan de schepping-van-beweging en betekent dit indirect dat het dit streven naar perfectie is die de schepping tegenwerkt.

Door de toepassing en het gebruik van Euclidische vormen zoekt de mens als het ware naar perfectie via perfectie. Door echter iets te zoeken in zichzelf, zal het zichzelf nooit vinden. Precies zoals het mes andere dingen doorsnijdt, maar niet zichzelf, zo gebruikt ons verstand gereedschap dat kan definiëren, maar niet gedefinieerd kan worden. Dit leidt ertoe dat men gebruik is gaan maken van rationeel perfecte vormen om daarmee een zekere perfectie te bereiken of in elk geval na te streven, om die vervolgens nooit te vinden. Bijgevolg is het gebruik van Euclidische vormen in de constructie en werking van hedendaagse machines en de energieën die ze produceren in strijd met de wetten van de natuur.

Kortom: de perfect symmetrische Euclidische vormen komt men in zijn natuurlijke omgeving niet tegen en daarmee zijn deze geometrische elementen fysiek 'onwerkelijk' en in hun toepassing op de fysieke wereld daarom 'onnatuurlijk'. In de plaats van dat de vorm de weerstand wordt waartegenover de beweging zichzelf afzet en versnelt, wordt de Euclidische vorm als de weerstand waardoor de beweging vertraagt en zonder aanvoer van mechanische energieën stopt.

Een technisch voorbeeld hiervan is de brandstofmotor. In een brandstofmotor worden koolstoffen (aardoliën) onder buitensporige temperaturen verbrandt, dat wil zeggen geconsumeerd door de vrije en zeer agressieve zuurstoffen. Dit verteringsproces treedt op in de cilindrische zuiger van de motor, waarin deze temperaturen worden gecreëerd door buitengewoon hoge drukbelastingen. In een dergelijk systeem, is de uitoefening van druk de ongewenste kracht door een systeem op een ander systeem dat deze kracht niet wil ontvangen.

Als onmiddellijke reactie zal het getroffen systeem zich afsluiten en weerstand bieden. In plaats van een reactieve zuigkracht, ontstaat aldus een **reactieve drukkracht**. Dit betekent dat het systeem dat aan druk wordt blootgesteld noch de informatie, noch de aard, noch de impuls van het systeem dat druk uitoefent tot zich zal nemen, alle mogelijke toegangswegen blokkeert. Alleen onder buitensporige dwang

onderwerpt het tweede systeem zich aan de wil van het eerste. Hoe hoger de snelheid wordt waarmee dit binnendringen van de ene kant plaatsvindt, hoe krachtiger de weerstand aan de andere kant.

Opwarming door wrijving is het onvermijdelijke gevolg en dit leidt in het uiterste geval tot een verbrandingsproces, waarin beide systemen worden afgebroken. Als zwakke punten of barsten in zo'n systeem onder druk worden gezet, dan kan het onder bepaalde omstandigheden uit elkaar worden gespleten of desintegreren, wat eveneens leidt tot de totale vernietiging ervan. De reactieve drukkracht van de Euclidisch perfecte systemen leidt volgens Viktor bij een toenemende snelheid tot een kwadratische (dus fysieke en energetische) toename in weerstand.

Dit alles leidt tot een systeem waarin energieën worden afgebroken, in plaats van opgebouwd en in dit geval is sprake van **explosie**. Het resultaat van een dergelijk explosieproces is een product dat van lagere waarde is dan de waarde waarmee dit het systeem inging. Het gebruik van reactieve drukkrachten in verbrandings- en explosie apparatuur is daarom 180° tegengesteld aan de natuurlijke manier van functioneren die gebasseerd is op Implosie. Explosie leidt niet alleen tot een uitputting van grondstoffen, die onterecht als brandstoffen worden gebruikt, maar ook tot een algehele degradatie van kwaligenen stoffen, die niet slechts de fysieke kwaliteit van leven degraderen, maar ook de energetische.

> "Verbranding, geluiddemping, luchtweerstand... het zijn allemaal signalen voor de mens, dat hij op de verkeerde weg is. Creëer een gezamenlijke ontwikkelingsrichting tussen de afzonderlijke bewegingsenergieën van de deeltjes en laat de vloeistof of het gas in een baan lopen waarin de moleculen de mogelijkheid hebben zich te bewegen in een spiraalbeweging die voor hen natuurlijk is. Gebruik vormen die dit bewegingsprincipe niet belemmeren, maar juist ondersteunen. Op die manier houdt de oorlog 'ieder tegen ieder' op."

Daar waar de reactieve drukkracht, die ontstaat door een overheersende druk in de wederkerigheid tussen druk- en zuigkrachten, resulteert in een kwadratische toename in weerstand met een toenemende snelheid, beweerde Viktor dat het omgekeerde waar is voor reactieve zuigkrachten. Indien men leert werken met de opbouwende temperatuurgradiënt, waarin zuigkracht overheerst op druk en als reactie de reactieve opwaartse zuigkracht ontstaat, neemt de weerstand kwadratisch af met een toenemende snelheid. Een overheersende zuigkracht betekent een gelijktijdige ruimtelijke-reductie en daarmee een gelijktijdige verlenging, of intensivering, van de bio-magnetische as in de lengte.

In de longitudinale voortplantings-richting treedt een stroomversnelling op door afnemende wrijvingsweerstanden, omdat de beweging overwegend van buiten naar binnen is gericht. Een dergelijke bewegingsrichting gaat altijd gepaard met een afname in weerstand en daarmee een toename in de voortplantingssnelheid. Een toenemende voortplantingssnelheid impliceert indirect opnieuw een verlengde en intensievere bio-magnetische kern die vrije zuurstoffen aanzuigt en onder de opbouwende temperatuurgradiënt bindt in de actieve koolstoffen om op deze manier voortdurend tot een hogere waarde te komen. En dat is volgens Viktor, zoals Goethe zei, hoe de 'natuur in het scheppen leeft'.

Van de Euclidische vormen kan worden gesteld dat er krachten in verscholen liggen welke hen 'rust in perfectie' slechts kunnen overstijgen door 'levende evoluerende vormen'. De evoluerende vorm moet daarom de inherente kwaliteitseigenschap dragen om via haar eigen beweging zichzelf in dat proces van de juiste bewegingsimpuls te voorzien, opdat een eeuwigdurend proces wordt geïnitieerd dat wij kennen als leven, met daarin de terugkerende fasen van geboorte, dood en wedergeboorte.

Wanneer dit eeuwigdurende transformatieproces onder natuurlijke omstandigheden plaatsvindt en wordt geïnitieerd door fysische aantrekking, dan moet weerstand, gezien als een noodzakelijke tegenkracht niet worden geïnterpreteerd als een obstakel voor vooruitgang, maar eerder als een katalysator die de richting en kwaliteit van de beweging matigt en verandert, waardoor het leven op een nieuwe manier wordt opgebouwd. Deze zogenaamde tegenkracht is de reactieve zuigkracht van het biologisch vacuüm.

Een zuigend systeem is in de eerste plaats een open systeem. Het opent zichzelf om te ontvangen. Het trekt een tweede systeem, een druksysteem dat naar binnen getrokken wilt worden, naar zich toe. In afwezigheid van toenemende wrijving of weerstand, en onder invloed van de wens van twee aantrekkende krachten om samen te komen, ontstaat wat bekend staat als het tegenovergestelde van een verbrandingsproces, namelijk het bevruchtingsproces.

In plaats van vernietigend vuur, is het resultaat levendragend water. In plaats van een eindproduct van lagere waarde, ontstaat een eindproduct dat in waarde vermenigvuldigt is. Het is op deze manier dat de natuur werkt, want alle natuurlijke organismen moeten open systemen zijn om voort te kunnen bestaan en te kunnen interageren met de rest van het leven.

> "Daarom is er overal waar we kijken leven, voortdurende vorming en transformatie. Kijken we in schijnbare leegte, dan keert een zee van spiritueel leven, voorbije en toekomstige generaties, onze blik terug. Vooruitgaan betekent grip krijgen op tijdelijke processen. Wat we ook tegenkomen, we moeten het als het ware consumeren.
>
> We moeten het verteren in ons innerlijk. Het product van dit proces van organische transformatie is mentale helderheid, de zuivere intuïtieve waarneming van de ware werkelijkheid. Wat we formuleren met onze gedachten alleen verteert en vernietigt. Om die reden heeft de zuiver rationele technologie van vandaag een consumptief effect.
>
> De machines van de toekomst zullen hun brandstof niet vernietigen, maar de energie naar binnen richten. Op deze manier manifesteert zich uiterlijk een harmonieuze beweging die het gebruikte materiaal organisch transmuteert, het verheft en het een octaaf hoger brengt. Het overblijvende materiaal wordt zo begiftigd met de noodzakelijke potentie van en voorzien van de mogelijkheid om te herrijzen in de volgende aardse levensvorm."

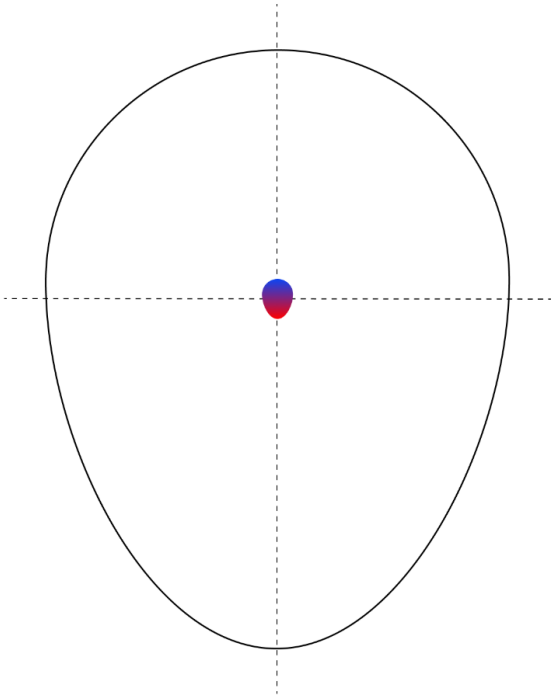
3.3 Vruchtbarende vorm

Ieder aarde en lucht, water en licht element in deze aaneenschakeling van subtiele natuurprocessen zijn in feite als organismen die door de meest uiteenlopende organen interacties ondergaan en in een constante staat van gereedheid zijn om te veranderen. Viktor vertelt ons dat als we deze organen harmonieus samenbrengen, dat wil zeggen als we ieder innerlijk potentieel tegenover zijn uiterlijke harmonische vorm plaatsen, het "schepsel" dan in en om zichzelf begint te draaien en te evolueren.

Deze evolutie vindt plaats omdat in de ritmische opeenvolging elke impuls (inademing) wordt tegengegaan door een expuls (uitademing), waardoor de harmonische wederkerigheid (pulsatie) plaats maakt voor de instromende en in de lengte verspreidende tegenbeweging. Het verband tussen vorm en beweging is van levensbelang en als het aankomt op de keuze voor de meest natuurjuiste vorm dienen wij simpelweg te kijken naar de vorm waar het leven uit voortkomt. Dat brengt ons tot de assymetrische vorm van het ei.

De eivorm was van centraal belang voor Viktor Schauberger in zijn onderzoek naar de processen in de natuur en benadrukte dat de natuur eivormen op veel verschillende manieren gebruikt om levende dingen te laten ontstaan. Het kuiken komt uit het kippenei, de korenaar ontstaat uit het zaad, de bloem ontspringt uit de knop enzovoort. De eivorm bestaat gelijktijdig uit een sterke, maar fijnmazige structuur. Zo gevormd om de ademhaling tussen de inhoud en de omgeving te waarborgen en zo de voedende substanties in een stevig en beschermend geheel te laten groeien.

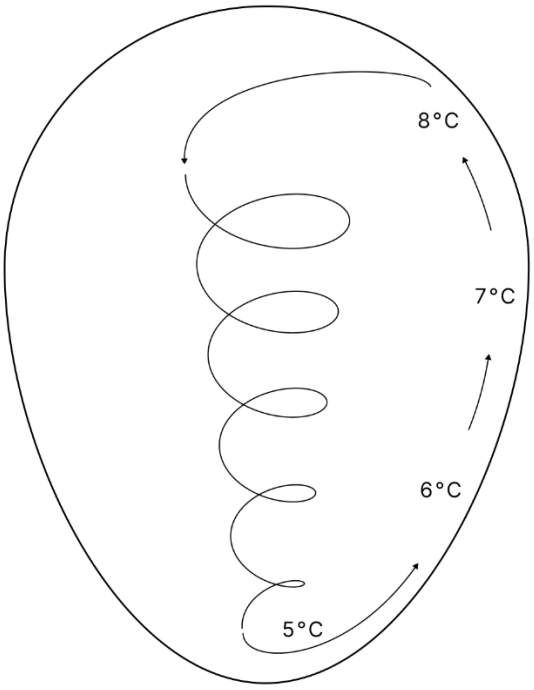
Eieren zijn noch cirkelvormig, noch elliptisch en eerder ovaal van vorm. Wat volgens Viktor voornamelijk van belang was, was de afwezigheid van rechte hoeken en het feit dat de boven en onderkant van het ei niet symmetrisch zijn. Dit betekent dat het zwaartepunt van het ei uit het midden ligt en lichtelijk is verschoven naar het stompe uiteinde (figuur 3.2). In tegenstelling tot een ronde bol, waar het zwaartepunt exact in het midden ligt, betekent dit dat het ei als vanzelf op zoek zal gaan naar een evenwichtstoestand, die het, vanwege z'n vorm, niet zal vinden en dienovereenkomstig in theorie een eeuwigdurende 'zoektocht', dat wil zeggen beweging in en om zichzelf, oproept.

Figuur 3.2: assymetrische eivorm.

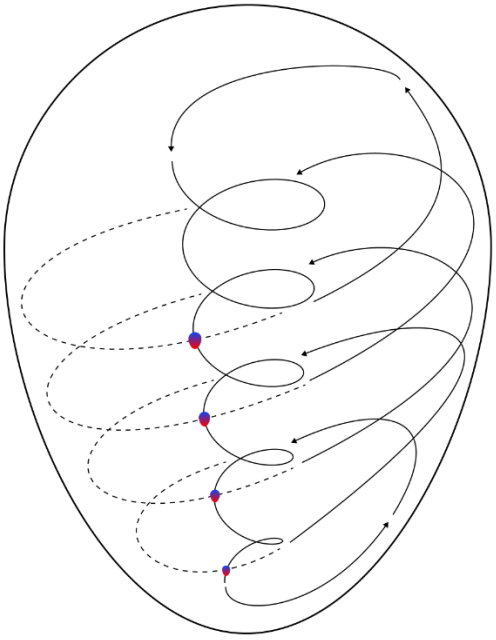
Met betrekking tot het onevenwichtige massamiddelpunt, in combinatie met de assymetrische ronding, van de eivorm, wees Viktor in het bijzonder op de nauwe relatie tussen de eivorm en de wervelbeweging. Enerzijds produceert de wervelbeweging de eivorm, anderzijds kan de wervel zich ongehinderd in het ei ontwikkelen. Dit heeft ermee te maken dat er in het ei twee verschillende metabolische processen optreden, afhankelijk van de richting waarin de substantie zich beweegt.

In de richting van het afgeronde, stompe uiteinde, vindt een vertraging van de beweging plaats die in de eerste plaats kan worden toegeschreven aan de verbreding van de vorm. Bij nadere beschouwing echter, heeft dit te maken met een afnemende dichtheid van de substantie en een daarmee gepaarde opwarming. Aan het bredere zijde is het ei dan ook 'warmer' als aan het puntige zijde. Deze warmte wordt aangezogen tot de 'koelte' die heerst aan de andere zijde, wat er aan het brede uiteinde van het ei voor zorgt dat er een soort trechtervormige draaikolk ontstaat, waarin de warmte wordt geabsorbeerd (figuur 3.3).

Figuur 3.3: ontwikkeling van temperatuur in eivorm.

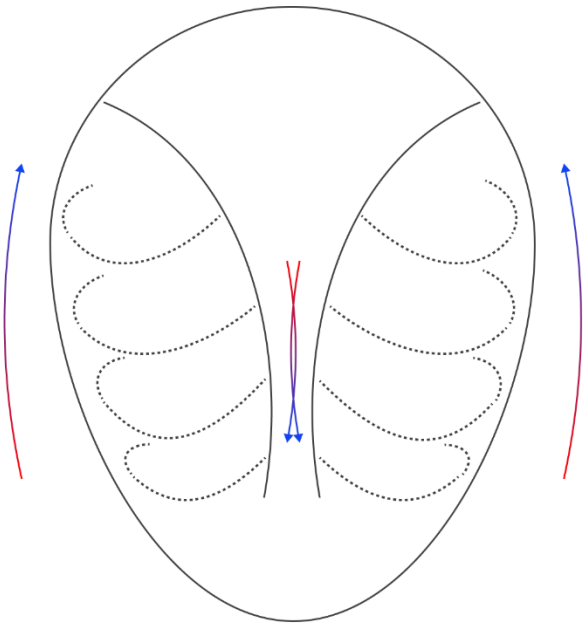
Omdat de eivorm richting de puntige zijde smaller wordt, comprimeren de warmte-stoffen die in die richting bewegen, koelen daarbij af en versnellen langs de lengte-as. In dit proces worden, net als in de langgerekte kolk waarin koolstoffen de zuurstoffen omcirkelen, hogere energievormen geproduceerd die aan de onderzijde van het ei afbuigen naar de warmere lagen en zich langs en via de eivormige wand omhoog drukken, opnieuw opwarmen en vertragen, om vervolgens weer in de trechtervormige draaikolk terug te vallen (figuur 3.4).

Figuur 3.4: interactie van stoffelijke reactie op centrifugale en centripetale bewegingen.

Een bijkomstige factor in dit proces is de half-doorlaatbare schil van het ei, waar de warmte zich van binnen-naar-buiten uitstraalt en daarmee de drukbelasting op de schil van het ei minimaliseert en tegelijkertijd bevruchtende stoffen van buiten-naar-binnen aantrekt. Langzaam maar zeker wordt de inhoud van het ei op deze manier van een steeds hogere fructigene en kwaligene waarde, waardoor, bijvoorbeeld in het geval van de broedende kip, op den duur de warmte van buitenaf aanleiding geeft tot het stollingsproces dat leidt tot het kuiken.

Viktor Schauberger benadrukt echter dat de toepassingen van de eivorm, met betrekking tot het genereren van fructigene en kwaligene energieën, ook kan worden toegepast voor het veredelen (verhogen van de kwaliteit) van bijvoorbeeld oververzuurd water of ten behoeve van de productie van een hoogwaardige meststof, die een sterke bijdrage zal leveren aan de bodemvruchtbaarheid. Hoewel deze aspecten verderop beide nog uitgebreid ter sprake komen, is het voor nu van belang om het verband tussen de vorm (van het ei) in relatie tot de beweging (van wervelingen) te zien.

Net als in een rivier, buigen de koude lagen af naar de warme omringende lagen, waardoor er in het ei wervelingen ontstaan. Deze wervelingen ontstaan in stroomopwaartse richting en worden weer terug naar het centrum gezogen. Zo wordt voortdurend vernieuwde zuurstof aangebracht en nieuwe reacties uitgelokt. Dit is het actie gedeelte, die aanleiding geeft tot de zichtbaar draaiende ‘koele’ kolk beweging.

3.4 Eigenaardige beweging

Als we spreken over de onlosmakelijke relatie tussen vorm en beweging, spreken wij tegelijkertijd over de beweging en vorm van de Aarde zelf. In dit kader houden wij ons hier vooral bezig met de vraag waarom de aarde om haar eigen as draait, en dit doet zonder accu, brandstof of pomp. De term ‘eigen’ was hier echter niet helemaal correct volgens Viktor en kan beter vervangen worden door ‘eigenaardig’, om de bijzondere as te benadrukken waarom de Aarde draait.

Ditzelfde geldt voor het woord ‘draaien’, vanwege het feit dat alles wat in cirkels draait nergens heen gaat en niet vooruit komt. Er is geen verandering van positie, wat in het geval van de beweging van de Aarde onmogelijk is. Het is juist dit vooruitkomen dat het doel is van deze eigenaardig bewegende

Aarde. Toen Galileo Galilei ontdekte dat de aarde draaide, ging er een schok door de wetenschappelijke wereld, wat resulteerde in zijn gedwongen herroeping van deze bewering. Het is echter bekend dat Galileo voor zijn dood zijn herroeping introk en zei: ‘En toch draait het nog steeds!’.

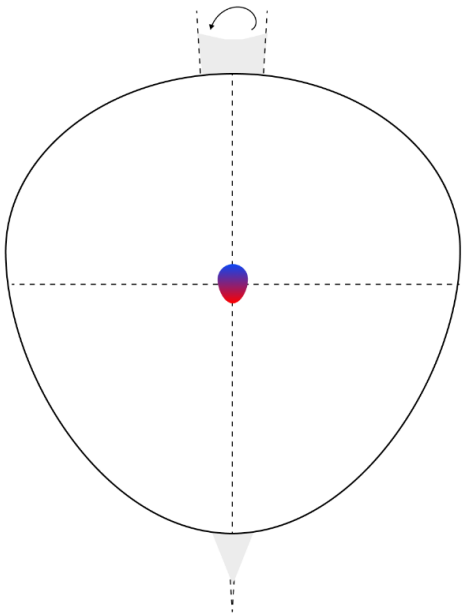
Helaas kon Galilei niet uitleggen waarom de aarde eigenlijk draait en wat er eigenlijk moet worden verstaan onder de term 'eigen' of beter gezegd 'eigenaardige' as. Vreemd genoeg heeft niemand, geen enkel wetenschappelijk geschoold individu, sinds Galilei zich bekommert over de oorzaken van de mysterieuze beweging van de Aarde, en het doel van haar uitzonderlijke vorm van beweging. Deze desinteresse was volgens Viktor echter slechts schijn.

> “In werkelijkheid was men sinds Galilei's ontdekking zeer op zijn hoede om de onmetelijke repercussies af te wenden die het gevolg waren van de onthulling van: 'waarom' draait de aarde onophoudelijk om haar eigen merkwaardige assenstelsel in een onstabiele evenwichtstoestand in de zogenaamde vrije ruimte in zeer bijzondere lusbewegingen in weerwil van de wetten van de zwaartekracht? Dit 'waarom' is mij bekend geworden door verschillende natuurverschijnselen.
>
> Onder andere de stilstaande forel die roerloos staat in stortbeken in de Alpen en als de bliksem stroomopwaarts vlucht als er gevaar dreigt. Of paaiende forellen, die, naar boven drijvend, vrij over metershoge watervallen heen kunnen komen, als bijzonder uitgeholde stroombegeleidende stenen ervoor zorgen dat het vallende water in 'cycloïde-spiraal-ruimte-curves' stroomt.
>
> Dit is de manier waarop de waterkronkelende zuigkrachten zich ontwikkelen en de reactiekrachten die in tegengestelde richting werken ontstaan in de as van de zuigende-werveling. Het zijn deze laatste krachten waar het hier om gaat. De wetenschap van vandaag, die alles precies meet en weegt, heeft ze over het hoofd gezien over het hoofd gezien, omdat de 'producent van maat en gewicht' niet gemeten kan worden.”

Ondanks de gebrekkige kennis over het ‘waarom’, is het voor iedereen wel enigszins duidelijk geworden dat de aarde verticaal om haar eigen lengte-as draait, als een tol die een beetje schuin staat. Deze beweging wordt de precessie genoemd en zorgt ervoor dat de aarde als het ware wiebelt als een rechtopstaande tol. Deze wiebeling is het natuurlijke gevolg van een onevenwichtig zwaartepunt, want, net als in een ei, is ook het gewicht in het lichaam van Moeder Aarde ongelijkmatig verdeeld.

In tegenstelling tot wat vaak wordt gedacht, is de aarde geen echte bol, maar ze enigszins is afgeplat. Dat wil zeggen dat er een lichte afplatting is aan de polen. Volgens de beste metingen is de diameter van de aardkern tot de polen 12.713 kilometer en van de aardkern tot het uiterste langs de evenaar 12.756 kilometer, waarbij de laatste circa 43 kilometer groter is. Deze afmetingen zullen op den duur afwijken, aangezien de omvang van de Aarde, op basis van alle interne processen, zelf groeit.

Door het effect van centrifugale krachten op de grotere landmassa's van het noordelijk halfrond, bolt het iets meer op boven de evenaar, waardoor de wereld op het noordelijk halfrond boller is dan het zuidelijk halfrond die daarmee puntiger wordt. In feite een milde vorm van ei, die voldoende is om te fungeren als een assymetrische vorm. Deze vorm heeft tot gevolg dat het zwaartepunt van de aarde marginaal ten noorden van het ware centrum ligt, waardoor de beweging van de aarde om haar eigen as dus daadwerkelijk ietwat verwant is aan het wiebelen van een tol (figuur 3.5).

Figuur 3.5: draaien van de aarde om haar eigenaardige as.

In deze wiebeling kantelt de aarde voortdurend van de ene naar de andere kant en dit heeft een grote invloed op de metabole processen die plaatsvinden in de aarde. Omdat de hoek van de precessie zich gedurende een jaar verandert, betekent ook dat dit van invloed is op het verschijnen en verdwijnen, dat wil de overloop, van de seizoenen.

Wanneer het aardse lichaam beweegt richting het middelpunt van de precessie, dus als de aarde theoretisch gezien vanuit een vooraanzicht recht staat, neemt de rotatiesnelheid van stoffen in haar lichaam toe, net als een rechtopstaande tol sneller draait als een gekantelde. In dit geval wordt de concentratie van zuurstof, die zich ophoopt in de lengte, langer (langgerekter) en het biologisch vacuüm intensiever.

Een verhoogde rotatiesnelheid gaat echter gepaard met een toename in centrifugale druk, richting de periferie. In dit geval worden de koolstoffen, die reageren op centrifugatie, tegen de wanden gedrukt. Net als in het ei, gaat dit gepaard met een uitstraling van warmte en het aantrekken van bevruchtingsstoffen, die op hun beurt aanleiding geven tot een vernieuwde intensivering van het biologisch vacuüm.

Het enerzijds uitdrukken en anderzijds aantrekken zorgt tegelijkertijd voor een interactie van de negatief-geladen geosfeer (waarin zich een negatieve potentie ontwikkelt) met de positief-geladen atmosfeer (waarin zich juist een positieve potentie ontwikkelt), die verantwoordelijk is voor de eigenlijke draaiing van de aarde om de eigenaardige as zelf.

Het is namelijk zo dat de uitstromende stoffen, op zichzelf niet warm zijn maar in feite bestaan uit de niet-ruimtelijke energieën, die, wanneer deze eenmaal uit de geosfeer in de atmosfeer terechtkomen, hun ruimtelijkheid (en daarmee stoffelijkheid) opnieuw innemen (bijvoorbeeld in de vorm van fysieke groei), wat een proces omvat waarbij warmte wordt gegenereerd door een volume-expansie. Deze hogere soort van expansie creëert als het ware een afzetkracht van de geosfeer tegen de atmosfeer, waardoor de aarde als geheel in de rondte wordt gedraaid.

De niet-ruimtelijke (onstoffelijke) naar ruimtelijke (stoffelijke) overgang vindt plaats als polarisatieproces, waarbij de niet-ruimtelijke energieën degraderen tot hun stoffelijke vorm en de rijpe stoffen opnieuw door de aarde worden geabsorbeerd en opgewaardeerd tot hun niet-ruimtelijke tegenhanger van hogere

waarde. In andere woorden, de opstijgende niet-ruimtelijke stoffen worden door de neerdalende ruimtelijke stoffen afgeremd en materialiseren zich gedeeltelijk tot vernieuwde vorm.

De afzetkracht van de geosfeer tegen de atmosfeer zit hem hierbij in het feit dat de volume-expansie die gepaard gaat met de uitstromende niet-ruimtelijke levitatieve-energieën resulteren in een bepaalde gravitatie-massa, die op het aardoppervlak drukt en dat overwegend doet in de richting van expansie. Dat wil zeggen, linksom tegen de klok in.

Over het algemeen wordt daarom aangenomen dat de draairichting van de aarde linksom is. De fijnere, hoogpotente uitstroom van energieën beweegt zich volgens Viktor echter in omgekeerde richting en zijn dus rechtsom, met de klok mee gericht. De beweging met de klok mee, kan hierbij worden gezien als opwaarts. De beweging tegen de klok in, is daarmee per definitie neerwaarts. De aarde 'valt' dus als het ware neerwaarts, maar wordt opwaarts meegezogen in het kielzog van het biologisch vacuüm dat zij (als reactie op iedere actie) zelf creëert. In feite is hier dus sprake van een soort **hogere val**.

3.5 Toontoren

Deze hogere val noemde Viktor ook met regelmaat een octaaf hoger en om te ontdekken wat hiermee wordt bedoelt zal het werk van Viktor zijn zoon, genaamd Walter, erbij gehaald worden. Op 26 juli 1914 kreeg Viktor samen met zijn vrouw Maria Gruber (1892-1978) in Steyrling hun eerste zoon genaamd Walter, die later gevolgd zou worden door twee dochters, Margarete en Huberta. Walter, waarvan zijn naam naar alle waarschijnlijkheid een afgeleidde was van het begrip 'water', was een ingenieur die probeerde de empirische inzichten van zijn vader in een wiskundige theorie samen te brengen.

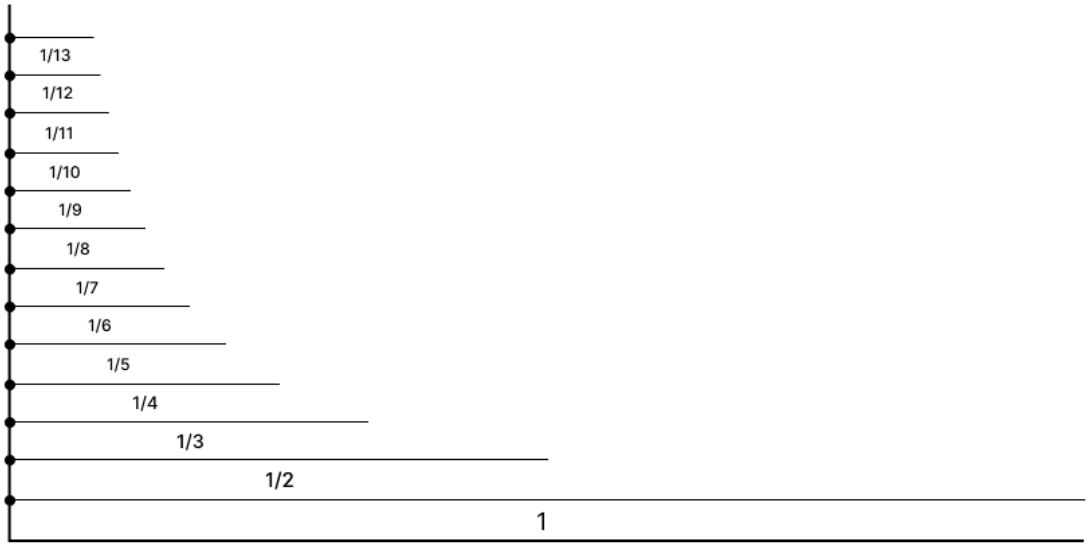
Hoewel Viktor niets van wiskunde moest weten, wat hij duidelijk maakte via zijn uitspraak dat 'we geen wetenschap van formules nodig hebben, maar een wetenschap van vormen', dacht zijn nageslacht daar iets anders over. Aangenomen dat Walter zich terdege bewust was van het feit dat de natuur nooit en te nimmer in een wiskundige formule gevat kan, en mag proberen geplaatst te, worden, kan het volgende, vanuit dat uitgangspunt, helpen bij het begrip over de diepgaande en ongrijpbare wereld die zijn vader beschreef.

Met in gedachten het werk van z'n vader te willen inbedden met een wetenschappelijke basis, ging Walter op zoek naar een wiskundige beschrijving van de natuurlijke beweging die z'n vader beschreef. Aanvankelijk gaf hij de voorkeur aan de logaritmische spiraal, die is gebasseerd op de Gulden Snede verhouding, waarbij iedere spiraal binnen de spiraal 0.618 keer kleiner is dan de oorspronkelijke spiraal, en of andersom. In dit geval blijft de groei uitwaarts of inwaarts gelijkwaardig oplopen.

Een muziekleraar genaamd Alexander Bruslit (1889-1971) wees Walter op het werk van Pythagoras (ca. 582 - 497 v.Chr.) en het monochord, een snaarinstrument dat Pythagoras bespeelde om de 'harmonie van het universum' hoorbaar te maken. Het verhaal gaat dat Pythagoras op een dag langs een smederij zou zijn gelopen en hebben opgemerkt dat de verschillende hamerslagen verschillende toonhoogtes hadden, maar dat ze bij nader inzien in harmonieuze verhouding tot elkaar stonden. Hij onderzocht dit aan de hand van de gewichten van de hamers en realiseerde zich dat deze in een verhouding van gehele getallen tot elkaar stonden. De ene hamer was bijvoorbeeld twee maal zo zwaar als de ander.

Pythagoras plaatste deze bevindingen voort op zijn monochord, een houten doos met een rond gat waarover een snaar is gespannen met daaronder een beweegbare brug. Elke snaar heeft daarin een bepaalde golflengte en toonhoogte waarlangs het geluid pulseert. De eerste snaar op het monochord

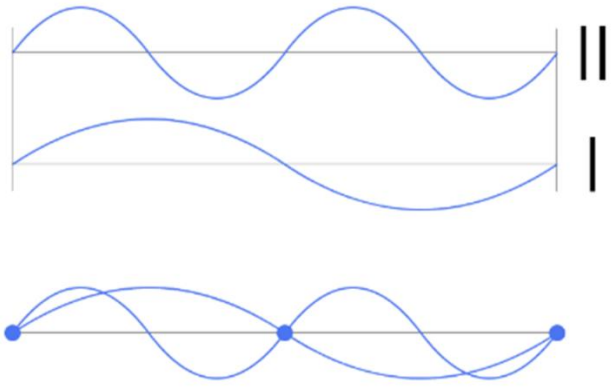
werd gehalveerd tot de helft, een derde, een vierde en zo voort. De snelheid waarop de golf zich verplaatst, noemen we de golflengte en staat bekend als de frequentie. De toonhoogte is bepalend voor de hoeveelheid energie die wordt verplaatst, en wordt de amplitude genoemd. Hoe korter de golflengte werd, hoe hoger de frequentie per golfslag (tussen piek en dal) en hoe sneller de energie zich verplaatst.

Figuur 3.6: snaarverdeling op het monochord van Pythagoras.

Wat Pythagoras ontdekte via zijn monochord is dat wanneer u bijvoorbeeld een snaar van een willekeurige lengte en zijn exact gehalveerde snaar aanslaat, u een harmonische verhouding hoort van één staat tot twee. Net zoals hij had gezien dat het gewicht van de hamer bepalend was voor de toonhoogte, zo kwam bekend te staan wanneer u nu een snaar doormidden snijdt, de golflengte halveert en de toonhoogte verdubbelt. In andere woorden, de frequentie verdubbelt omdat de lengte twee keer wordt overschreden in dezelfde tijd als de oorspronkelijke toon of hele snaar (figuur 3.6).

Omdat iedere snaar anders is afgesteld, betekent dit dat de ene minder snel voortplant als de andere. Als we nu een derde van de snaar nemen, klinkt die nu drie keer zo hoog. En zo verder. Zo verkrijgen we de getallenreeks die in de wiskunde bekend staat als de: harmonische reeks. Langzaam maar zeker werd de snaarlengte en toonhoogte bekend, waarmee de harmonische intervallen in de muziek kunnen worden verkregen. Indien er tussen beide een relatie van 1 tot 2 is, betekent dit dat eerste golf zich 2 keer zo langzaam voortplant als de golf die daarop volgt. Dit is wat in de muzikale wereld bekend staat als een octaaf, daarbij raken de golven elkaar op 3 knooppunten (figuur 3.7).

Figuur 3.7: golfbeweging van één staat tot twee genaamd het octaaf.

Deze harmonische relaties moet u echter in het verband zien zoals Viktor deze zag en dat is het 'natuurlijke verband'. De twee golfbewegingen van bijvoorbeeld een octaaf bewegen zich niet in één enkele richting, maar in twee richtingen. Eén voorwaarts en de ander achterwaarts. Hoe zou het anders mogelijk zijn om zelfs maar u zelf te horen spreken als geluidsgolven slechts in één richting zouden bewegen? Slechts door de vorming van tegengesteld gerichte wervelingen in de lucht bent u in staat uw eigen geluid te horen als weerkaatsing. Ditzelfde geldt voor licht. Zou licht zich in één richting voortplanten, zou u niets zien omdat het aan u voorbij raast. In andere woorden, voor alles wat ontstaat, geldt dat dit bestaat de vorming van wervelingen, die ontstaan vanuit het ur-verlangen van het leven om van en naar zichzelf toe te bewegen.

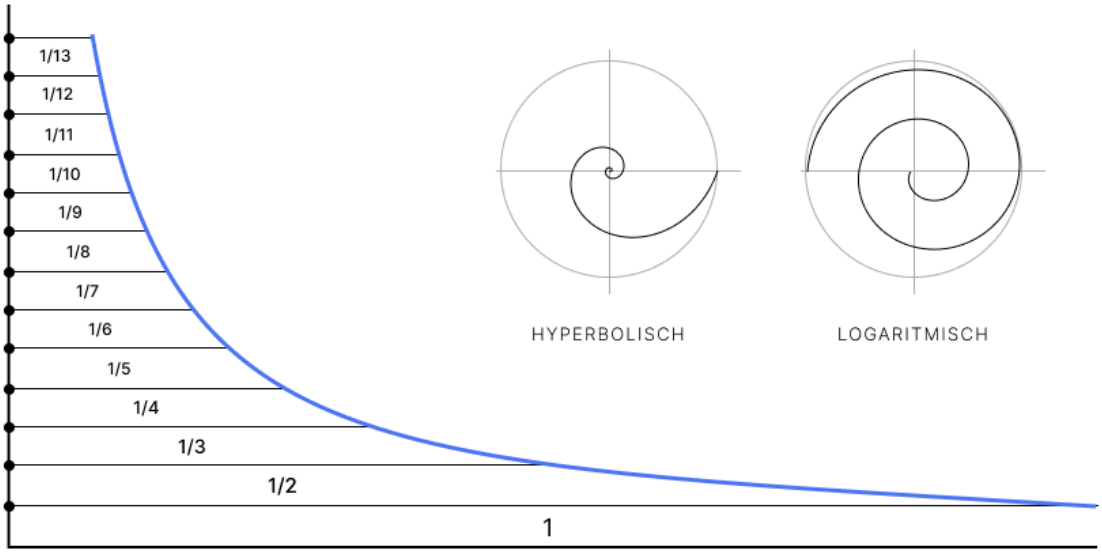
In relatie tot muzikale klanken en harmonische relaties zou ik dit verlangen, deze wederkerigheid door wervelingen, willen toeschrijven aan wat wordt genoemd **resonantie**. Echter van een totaal andere betekenis dan de conventionele. De conventionele gedachte achter resonantie is 'het gelijke trekt het gelijke aan'. Maar iedereen die weleens een pluspool tegen een andere pluspool heeft aangehouden, weet dat daarop als reactie kortsluiting optreedt. Evenzo geldt dat twee minpolen alleen onder brute kracht naar elkaar toe gebracht kunnen worden, omdat deze zogenaamde 'gelijken' elkaar afstoten.

Wat wij zien is dus dat het gelijke het gelijke niet aantrekt, maar juist afstoot. Houdt u daarentegen de minpool van de magneet in de buurt van de pluspool, ontstaat een aantrekkingskracht. De natuurjuiste definitie van resonantie is daarom dat 'tegengestelden elkaar aantrekken'. Slechts onder die omstandigheden is het mogelijk dat ongelijken of tegengestelden elkaar ontmoeten langs een gemeenschappelijke as waar ze in elkaar gevlochten worden tot één harmonieus geheel en kan er volgens Viktor sprake zijn van een vruchtbare interactie die aanleiding geeft tot een akkoord op een octaaf hoger, dat wil zeggen een harmonische verbinding verder.

Wat kunnen wij verstaan onder een verbinding? Een onderlinge aantrekkingskracht die leidt tot een samenstelling, of eenwording van tegengestelden in iets nieuws. Het is een kracht die een aantrekkingskracht uitoefent, als een magneet. De samenstellende basisbestanddelen, of u mag ook zeggen beïnvloedende krachten, in iedere werveling bepalen op basis van hen onderlinge verhouding de weerstand en afgaande van de weerstand ontstaat er een frequentie waarop eerst geluid en later licht weerklinkt en weerkaatst. Ieder muziekinstrument waarmee hoorbare klanken of frequenties worden geproduceerd kunnen u dit feit aantonen. Blaast u niet op de fluit, drukt u niet op de pianotoets of strijkt u niet over de snaar ontstaat er geen interactie tussen de verschillende klanken en hoort u geen geluid.

Waar de producten van deze wervelingen 'verschijnen', ontstaan interferentiepatronen, waarvan wij de echo waarnemen als de fysieke natuur om ons heen. Zo ziet u, de naturalist ziet in alle manifestaties de treden, de diepten en dimensies, van een ladder. U kunt zeggen een toonladder en dit brengt ons terug bij Walter. Er wordt wel gezegd dat het in de wetenschap, waar Walter zich in begaf, niet draait om het vinden van nieuwe feiten, maar eerder het ontdekken van nieuwe manieren om met feiten om te gaan.

En zo kwam het dat Walter uit de studie van Pythagoras in combinatie met de ervaringen van zijn vader, zijn eigen model voor het geluid van het heelal afleidde. Op basis van de verhoudingen van het monochord werd Walter langzaam maar zeker bekend met een curve die niet logaritmisch is, maar hyperbolisch. De hyperbolische spiraal is een type spiraal waarvan de steekhoek met de afstand tot het middelpunt toeneemt, in tegenstelling tot de constante hoeken van logaritmische spiralen (figuur 3.8).

Figuur 3.8: de hyperbolische curve.

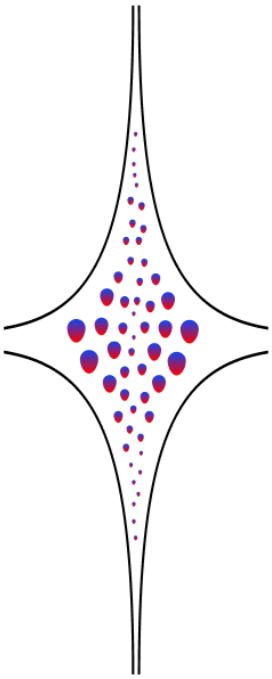
Hoewel fysieke manifestaties voorkomen als afgeleidde vormen van de logaritmische spiraal, en de fysische interactie van stoffelijke polariteiten op basis van deze Phi-verhouding plaatsvinden, spelen de energetische processen zich af op basis van hyperbolische spiraalpaden. Een exponentieel groeiende gekromde curve die uit het oneindige komt (1, 2, 4, 8, 16 en zo voort) en weer in het oneindige overgaat (1/2, 1/3, 1/4 en zo voort).

In tegenstelling tot een gelijkmatig op- of aflopend snelheidsprofiel, ontstaat via de hyperbolische curve een snelheidsprofiel dat zich exponentieel ontwikkelt en dat in overeenstemming is en hoort bij het kwadratische verband (de vermenigvuldiging van energie) waar de vader van Walter jaren eerder al over sprak. En wat de juistheid van zijn uitspraak weerspiegelt, namelijk dat men vormen in plaats van formules moet bestuderen!

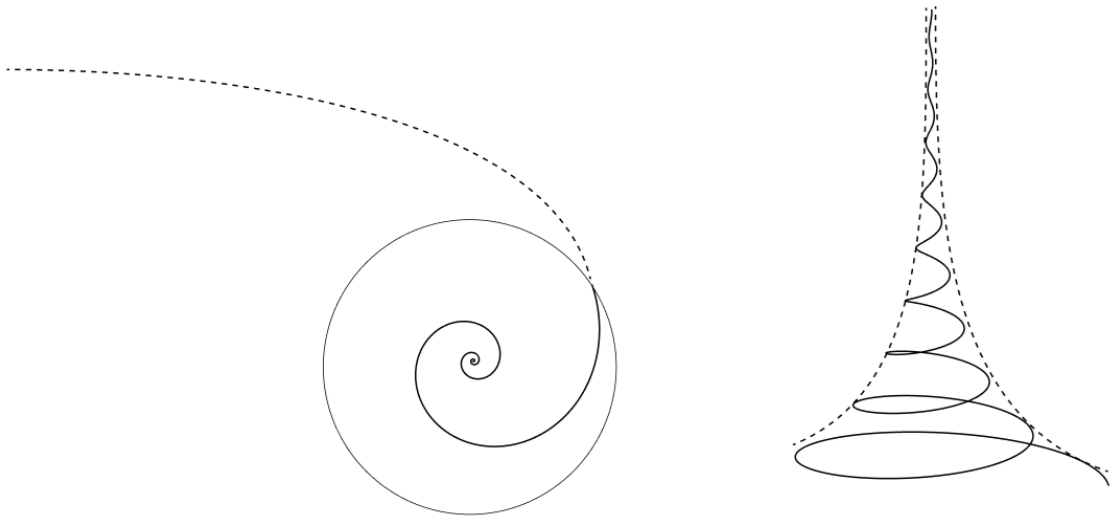
Als wij vervolgens de verkregen curve om de lengte-as draaien, krijgen wij daarmee wat Walter noemt de 'hyperbolische kegel'. Een soort draaikolk met de vernauwing in opwaartse richting. Als we die kegel op zijn kop zetten, krijgen wij de 'hyperbolische trechter', waarbij wij de typische draaikolk krijgen met de vernauwing in neerwaartse richting.

De combinatie van zowel de kegel als de trechter noemt Walter de 'toontoren' en hij benadrukt daarbij het feit dat op ieder niveau in deze toren een andere toon, klank en dus vibratie, weerklinkt (figuur 3.9). Op iedere niveau in de toren bestaat namelijk een verschillende hellingshoek en diameter, die verantwoordelijk is voor zijn eigen unieke 'toon' in deze ladder.

Vanuit een bovenaanzicht van de hyperbolische kegel krijgen wij een zich neerwaarts ontwikkelende en opwaarts inwikkelende spiraal te zien, wat in feite een ruimtelijk bewegende spiraalvorm is. Naarmate de spiraal taps toeloopt naar de top en de kromming toeneemt, neemt ook de hoek toe. De aanvankelijke beweging in de breedte verandert in een steeds steilere verticale beweging in de lengte (figuur 3.11). Dit is in feite hoe u zich de reactieve zuigkracht van het opwaarts stijgende biomagnetisme kunt voorstellen!

Figuur 3.9: de toontoren.

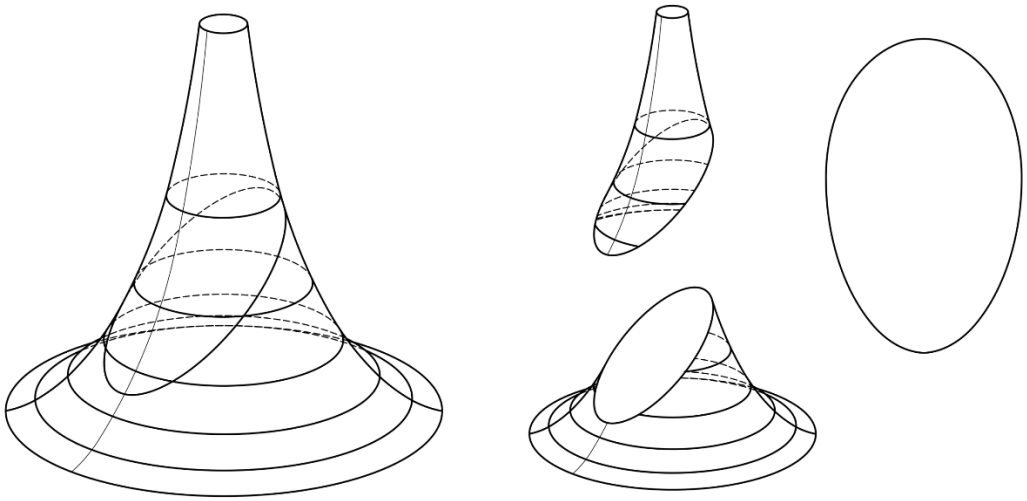
Figuur 3.10: toenemende snelheidscurve in opwaartse richting.

Terwijl de cirkel een constante herhaling van dezelfde is en de logaritmische spiraal altijd zijn gelijke verandering in kromming behoudt, is de hyperbolische spiraal in een constante staat van verandering. De hyperbolische spiraal is daarmee, in tegenstelling tot de op zichzelf staande cirkel, een systeem dat aan beide zijden open en verbindend is. Daarmee is het gericht op een doel en bewijst daarmee zijn relevantie voor de natuur. Wat de hyperbolische kegel en trechter ons laat zien, en wat u in de natuur om u heen eveneens terugvindt, is dat we via een open systeem nooit een terugkeer naar dezelfde staat zien.

> "Wat is het doel van het bestaan?
>
> Alleen via de beweging van de Aarde zelf, alsmede alle aardse processen, kan men het antwoord vinden op deze dringende vraag. Elke beweging heeft een begin en een doel. Het doel is op zijn beurt het begin van een einde zonder einde. Een beweging zonder doel is zinloos. Als er echter geen nieuw begin zou zijn als dit doel eenmaal is bereikt, dan zou dit leiden tot dood en verharding, zoals geldt voor het vierkant of de cirkel."

De natuur functioneert volgens het principe van transformatie (verandering in vorm), waarbij elk nieuw gecreëerd ding uniek is en waarin alle delen van deze hiërarchische structuur elkaar ondersteunen en bepalen en als geheel meer zijn dan de som der delen. Ze worden gekenmerkt door een structuur van opklimmende betekenis, die tot in de eeuwigheid voortduurt. Deze oneindigheid gaat bijna voorbij aan ons voorstellingsvermogen, maar niet geheel – anders zou die niet bestaan.

Waar Walter in zijn onderzoek met de toontoren verder op wees, was dat wanneer de hyperbolische kegel langs de diagonaal wordt doorgesneden, er een doorsnedevlak verschijnt dat overeenkomt met een natuurlijke eivorm. De doorsnede resulteert niet in een ellips, zoals bij de conventionele lineaire kegel op basis van de logaritmische spiraal, maar in een eivormige kromme vanwege de hyperbolische hoek van de toren (figuur 3.12).

Figuur 3.12: eivorm in hyperbolische kegel.

Omdat dit op verschillende hoogtes en met verschillende snijhoeken kan gebeuren, kunnen we een groot aantal verschillende ei-krommen verwachten. In elk geval een even groot aantal als het aantal spiraalkrommen, of aantal denkbare graden in de hyperbolische spiraal. De vorm en grootte van de eikromme, ofwel de eicurve en daarmee de grootte en inhoud, wordt in de eerste plaats bepaald door de snijhoek. Hoe steiler de hoek, hoe langwerpiger en smaller de vorm. Hoe minder steil de hoek, hoe ronder de vorm. Bovendien is het duidelijk dat de eikrommen kleiner worden naarmate de snede in de kegel hoger worden gemaakt.

Even vanzelfsprekend is het feit dat het volume van het ei afneemt naarmate de snijhoogte in de kegel toeneemt, omdat de diameter van alle assen korter worden naar de top toe. Van spiraal- en eikrommen kunnen wij dus zeggen dat zij altijd op dezelfde plaats voorkomen en zodoende synoniem aan elkaar zijn. Op de open banen van de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve treedt zo bezien onder vele verschillende omstandigheden de eivorm op als ideale weerstand voor de voortbrenging en voortplanting van het leven zelf. Bewegingen in de natuur vinden daarom plaats op open eibanen, die zich vormen langs de spiralende wervels van de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve.

Hoewel Johannes Kepler (1571-1630) het niet als dusdanig omschreef, schreef hij hierover in het jaar 1609 en zei dat ‘de baan van een planeet geen cirkel is, maar de vorm heeft van een ei’. De gedachten van Viktor hierover stemmen daarmee overeen, want ook hij zei dat ‘de planeetbanen geen ellipsen, maar open banen zijn’. Alleen in die open banen is er de mogelijkheid voor een langzamere beweging om zich te mengen met een snellere beweging, dat is te zeggen om de tegengestelde bewegingen die voortkomen uit pulsaties elkaar te laten ontmoeten op de knooppunten die in harmonische verbindingen de punten zijn waar de ene golfbeweging (zoals die vanuit de aarde) de anders gepotentieerde (van de zon) ontmoet. Dit is het punt van de vereniging van beide krachten en daar ligt de kiem, het zaad van het vernieuwde leven.

Het voortbrengen van zaad houdt de inkapseling in van de genetische basis (ook bekend als DNA) voor het structureren van de nieuwe manifestatie. Deze manifestatie plant zich voort langs een voortdurende vernieuwing van harmonische verbindingen, onder steeds verschillende omstandigheden. In dit opzicht moet het opwaarts stromende biomagnetisme, als energetische reactie van deze voortplanting, worden begrepen en ook de ‘hogere val’ van de aarde die plaatsvindt in het biologisch vacuüm dat ontstaat in het verlengde van deze biomagnetische concentratie.

Dit alles leidt tot de conclusie dat het aardse leven zich door de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve voortdurend in waarde vermenigvuldigt, het materiaal organisch transmuteert, het verheft en het op een octaaf hoger laat 'verschijnen'. Het afstervende, of verdwijnende materiaal wordt onder deze omstandigheden begiftigd met de noodzakelijke potentie van en voorzien van de mogelijkheid om opnieuw te herrijzen in de volgende aardse levensvorm, op een octaaf hoger.

Volgens Viktor zou de mens, en met name de wetenschap in zijn geheel, zich moeten inzetten om juist dit generatieve proces te leren begrijpen en dienovereenkomstig toe te passen. De nadruk moet niet liggen op groei en expansie, maar op de accumulatie van energie richting het neutrale centrum van het anomaliepunt, waarop de expansieve groei van hoge kwaliteit als vanzelf volgt!

Dit betekent dat de mens zich het fundamentele idee moet aanleren dat het 'alleen op indirecte manier kan verkrijgen waar die direct naar streeft'. De mens zal moeten leren begrijpen wat de Taoïsten bedoelden met: doen, door niet te doen. "Niets doet hij, en toch wordt alles gedaan", zei Lao Tze. In plaats van de energiereserves van de natuur te plunderen, is het onze taak om te helpen bijdragen die reserves op te laden. Op die manier zal de Aarde al haar levende wezens belonen met een onvoorstelbare overvloed aan 'groei', op iedere denkbaar niveau wenselijk.

> "De meerderheid denkt dat alles wat moeilijk te begrijpen is wel heel diepzinnig moet zijn. Dit is onjuist. Wat moeilijk te begrijpen is, is wat onvolwassen, onduidelijk en vaak onwaar is. De hoogste wijsheid is eenvoudig en gaat via de hersenen rechtstreeks naar het hart. We hebben geen wetenschap van formules nodig, maar een wetenschap van vormen!
>
> De vorm van beweging die creëert, ontwikkelt, verfijnt en opbouwt is de cycloïdaal-spiralende-ruimtecurvebeweging, een spiraalvormige beweging van buiten naar binnen naar een centrum van beweging. We vinden het overal in de natuur waar constructieve krachten aan het werk zijn: in de spiraalnevels in de ruimte, in de beweging van ons planetenstelsel, in de beweging van natuurlijk water, bloed en sappen."

Sciëntisme

4.1 Wereldbeeld

Het hiervoor besproken wereldbeeld van Viktor Schauberger leidt van nature tot de Hemel op Aarde. Niet vanuit een religieus of wetenschappelijk oogpunt, maar puur vanuit de natuur. Langzaam maar zeker heeft het menselijk intellect zich echter voor het intuïtie gedrongen en is het wereldbeeld van menig mens van aards paradijs vervangen voor een op maat gemaakte kijkdoos, waardoor men kijkt naar de wereld door de op school aangemeten oogkleppen en wetenschappelijke standpunten.

Wat de mens vervolgens waarneemt als fundament van de fysieke werkelijkheid, is geen dynamisch samenspel maar een statisch strijdveld. Het één wordt niet gezien als aanvullend voor de ander, maar als bedreigend. Open interactie is vervangen door denken in gesloten systemen en daar is de basis van de moderne natuurkunde op gefundeerd geraakt. Tot op heden is de natuurkunde dienstbaar geweest aan de ideeën die zijn geformuleerd door Isaac Newton (1643-1727).

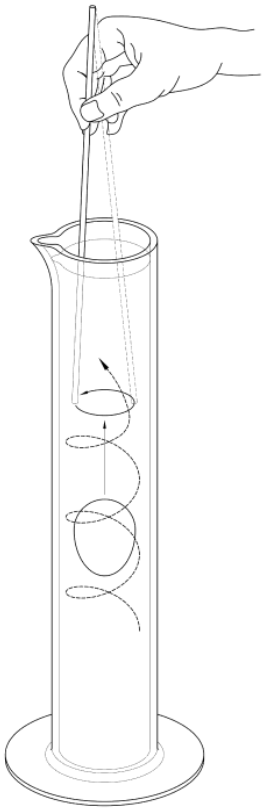
Aan de basis van Newton's ideeën staat een kracht die massieve voorwerpen op elkaar uitoefenen, hij noemde dit de zwaartekracht. Newton ging er daarbij vanuit dat een zwaardere massa een aantrekkingskracht uitoefent op een lichtere massa. Dit betekent bijvoorbeeld dat wanneer u op het aardoppervlak staat, u naar beneden wordt getrokken door de zwaartekracht van de aarde die op u werkt. Dit roept bij mij echter onmiddellijk de vraag op: hoe het mogelijk is dat autonome beweging op aarde mogelijk is, als er een dusdanig krachtige zwaartekracht werkt op een relatief licht object?

Als de theorie van Newton juist zou zijn, zou het simpelweg onmogelijk zijn u van het aardoppervlak te verwijderen, u zou geplet worden door de immense aantrekkingskracht. Bovendien wordt er rondom dit idee van zwaartekracht niet gesproken over een tegengesteld gerichte levitatiekracht, omdat zowel afstoting als aantrekking worden toegeschreven aan gravitatie. Dit alles leidde bij Viktor tot de conclusie dat de wetenschap, en in het bijzonder de natuurkunde, al eeuwenlang op het verkeerde spoor zit.

4.2 Wet van Levity

In relatie tot de fenomenen van gravitatie en levitatie vertelt Viktor dat het niet zozeer op het betreffende object zelf (of de massa van dat object), waar een kracht op wordt uitgeoefend, draait, maar om het object in relatie tot zijn of haar omgeving die de wendbaarheid, en daarmee 'zwaartekracht' ervan, bepaald. Zwaartekracht kan alleen effectief zijn als het omhulsel rond het object lichter of dunner is dan de materie zelf. Elk voorwerp zal gaan zweven als u zijn omhulsel samenperst, dat wil zeggen condenseert. Dit is waar de wet van Archimedes om de hoek komt kijken, die stelt 'dat objecten zwaarder als de vloeistof of gas daar niet op kunnen drijven'.

Als we nu een ei in een glas water leggen, zinkt het naar de bodem. Voegt u nu zout toe aan het water, zal het ei naar boven komen drijven als het water wordt geroerd en het zout in het water oplost (figuur 4.1). Waar zit het zwaartekrachteffect en wat is er gebeurt met de wet van Archimedes? Het water rondom het ei is in dichtheid toegenomen door de zoutoplossing en is daarmee in staat een object te dragen dat zogenaamd 'zwaarder is dan de vloeistof'. Dit betekent dat de omgevingsdichtheid bepalend is voor de zwaartekracht van een object, of in andere woorden dat de een verhoogde dichtheid een verhoogd levitatiekracht opwekt.

Figuur 4.1: zwevende ei experiment.

In plaats van de wet van de zwaartekracht, postuleerde Viktor daarom de “wet van Levity”. Een natuurwet die ‘alle opwaartse bewegingen van energie, opstijging, opwaartse groei, de rechtopstaande status van mensen, dieren en andere organismen regelt en er verantwoordelijk voor is’. Hoewel deze wetmatigheid nog niet als dusdanig was omschreven voor de tijd dat Viktor deze in het leven heeft geroepen, was deze wetmatigheid al sinds het begin der tijden werkzaam. Tot deze ontdekking kwam onder meer de Zweedse onderzoeker genaamd Jarl (...?).

Jarl reisde in 1939 namens de Engelse wetenschappelijke vereniging van Egypte naar Tibet om Tibetaanse monniken te bestuderen die gebruik maakten van wat zij noemde ‘akoestische levitatie’ om enorme stenen op te tillen en te laten zweven met behulp van trillingen. Jarl was in zijn studieperiode in contact geraakt met een jonge Tibetaanse student, die dit kenbaar had gemaakt aan het monnikenklooster welke Jarl zou bezoeken, waardoor hij na aankomst in Tibet werd beschouwd als boodschapper van zijn Tibetaanse vriend.

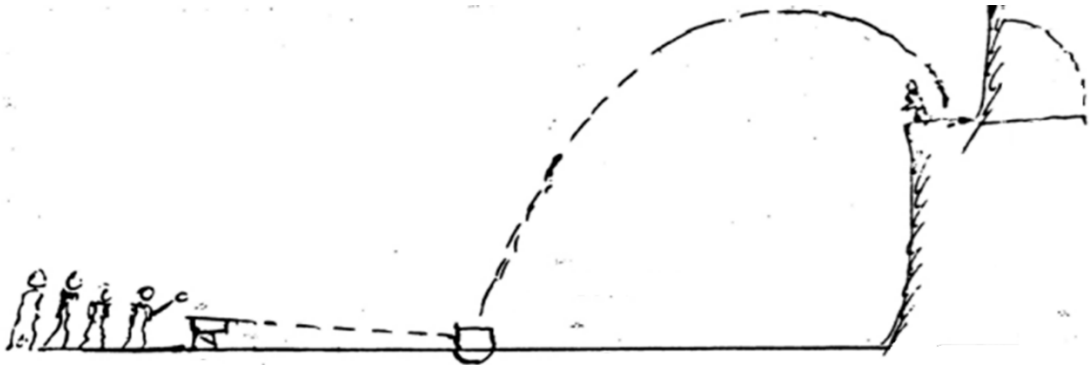
Jarl verbleef daar enige tijd en door zijn vriendschap met de Tibetanen leerde hij dingen die andere buitenlanders niet te horen of te zien kregen. Op een dag nam zijn vriend hem mee naar een plek in de buurt van het klooster en liet hem een glooiende weide zien die in het noordwesten omgeven was door hoge kliffen. In een van de rotswanden, op een hoogte van ongeveer 250 meter, was een groot gat dat leek op de ingang van een grot. Voor dit gat lag een platform waarop de monniken een rotswand aan het bouwen waren. De enige toegang tot dit platform was vanaf de top van de klif en de monniken lieten zich met behulp van touwen naar beneden zakken.

In het midden van de weide, ongeveer 250 meter van de klif, lag een gepolijste rots met een komvormige holte in het midden. De kom had een diameter van een meter en een diepte van 15 centimeter. Een blok steen werd in deze holte gemanoeuvreerd en was een meter breed en anderhalve meter lang. Vervolgens werden 19 muziekinstrumenten in een boog van 90 graden op een, nauwkeurig uitgemeten, afstand van 63 meter van de stenen plaat geplaatst. De muziekinstrumenten bestonden uit 13 trommels en 6 trompetten (zogenaamde 'radongs').

Acht trommels hadden een doorsnede van één meter en een lengte van anderhalve meter. Vier trommels waren middelgroot met een doorsnede van 0,7 meter en een lengte van één meter. De enige kleine trommel had een doorsnede van 0,2 meter en een lengte van 0,3 meter. Alle trompetten - die in feite hyperbolische curve beschreven, vanwege de langwerpige conische vorm - waren even groot. Ze hadden een lengte van 3,12 meter en een opening van 0,3 meter. De grote trommels en alle trompetten waren bevestigd op steunen die in de richting van de steenplaat konden worden versteld. De grote trommels waren gemaakt van 1 millimeter dik plaatijzer en wogen maarliefst 150 kilogram.

Alle trommels waren aan één kant open, terwijl de andere kant een bodem van metaal had, waarop de monniken sloegen. Achter elk instrument stond een rij monniken. Als de steen op zijn plaats lag, gaf de monnik achter de kleine trom een signaal om het concert te beginnen. De kleine trom had een heel scherp geluid en was zelfs te horen met de andere instrumenten die een immense hoeveelheid geluid veroorzaakten. Alle monniken zongen herhaaldelijk op een afwisselend ritme een bepaald gebed, waarbij hun verschillende klanken zich vermengden met de instrumentele tonen. Op deze manier verhoogden zij het tempo van de geluidsgolven.

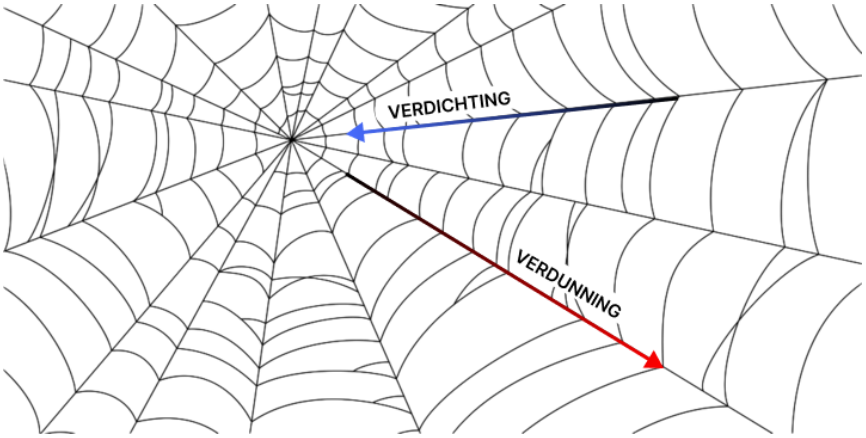
Gedurende de eerste paar minuten gebeurde er niets, maar toen de snelheid van het trommelen en het gezang toenam, begon het grote stenen blok los van de grond te schommelen en te wiegen. Vervolgens steeg het met toenemende snelheid de lucht in, in de richting van de geluidsgolven die gericht waren naar het platform voor het gat van de grot op 250 meter hoogte. Na enkele minuten stijgen landde het blok op het platform. Voortdurend brachten de monniken nieuwe blokken naar de weide, en gebruikten deze methode om 5 tot 6 blokken per uur te vervoeren op een parabolische vliegbaan van ongeveer 500 meter lang en 250 meter hoog (figuur 4.2).

Figuur 4.2: visuele interpretatie van de gebeurtenis.

Van tijd tot tijd brak er een steen – op dezelfde manier als een wijnglas barst – door een te intense trilling van klanken die niet in harmonie waren. De gespleten stenen werden vervolgens verwijderd en vervangen, waarna het proces zich herhaalde. Op de vraag hoe dit mogelijk was, kreeg de ontdekkingsreiziger het cryptische antwoord ‘door die krachten in de natuur waardoor ijzer kan zwemmen, boomstammen drijven en vogels zweven’.

Wat gebeurde er nu werkelijk waardoor de stenen in staat waren op een dun, maar dicht laagje lucht te zweven in de richting van de geluidsgolven? Wat er gebeurde is dat de instrumentele vibraties zich dusdanig ordenen dat de luchtlagen zich dicht bij elkaar concentreren en als een dragend net fungeren voor het te dragen object. Op dezelfde manier als een concentratie aan waterlagen in staat was het ei opwaarts te dragen, zo was dit in het extreme geval met de diverse instrumenten en de zware steen niet anders met betrekking tot de lagen lucht. Net als in een spinnenweb, geldt dat de draagkracht hoger is in de buurt van het centrum en afneemt richting de buitenrand van het web (figuur 4.2).

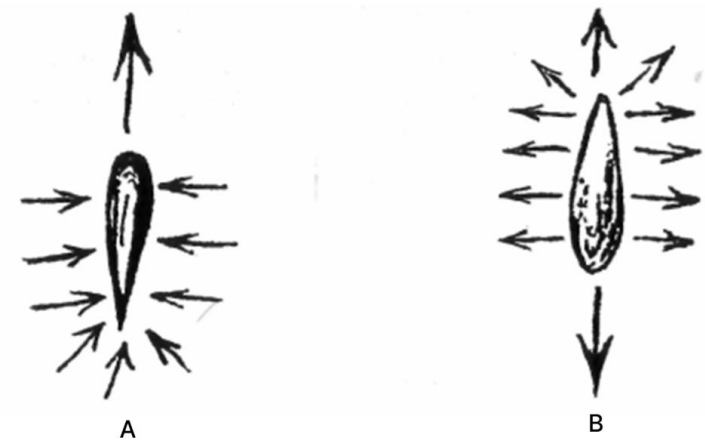
Figuur 4.2: spinnenweb structuur.

Nu is het zo dat de zogenaamde G-kracht, dat is de intensiteit van zwaartekracht, ver van het centrum vandaan krachtiger is als daar dichterbij. Zo zult u bijvoorbeeld meer G-krachten ervaren als u centrifugaal wordt rondgeslingerd rond een centraal punt op een afstand van enkele meters, dan dat u die ervaart op het punt middelpunt. Dit betekent dat de zwaartekracht intenser is of wordt naarmate de beweging bij het neutrale middelpunt vandaan beweegt. In analogie met het web van de spin, kan worden gezegd dat de draagkracht afneemt met een toename in zwaartekracht.

Hoe verder de spin zich namelijk van het middelpunt van een spinnenweb vandaan beweegt, hoe zwakker het web wordt en hoe meer het gewicht van de spin daar een prominente rol krijgt en invloed uitoefent op het web. In omgekeerde richting, precies zoals Viktor zei, betekent dit dat de zwaartekracht afneemt richting het middelpunt. Deze omgekeerde kracht noemde Viktor de levitatiekracht. Walter Schauberger zei hierover: ‘als de omgeving dezelfde dichtheid heeft als de omringde, dan is er noch zwaartekracht noch levitatie. Als de omgeving dichter is dan de omringde, dan stijgt de omringde.'

Zeg nu eens zelf, voelt u zich in het water ook niet zo licht als een veertje? Door de wet van Archimedes om te keren ontstaat de tot nu toe onopgemerkte mogelijkheid dat een lichaam gewicht verliest naarmate de stoffelijke elementen van de omgeving ruimtelijk worden gereduceerd. Op deze manier wordt het gewicht van het lichaam oninteressant.

Wanneer nu een traan- of eivormig lichaam wordt blootgesteld aan die omstandigheden waarin de ruimtelijke elementen eromheen reduceren (A: specifiek-verdichten), neemt de levitatieve waarde toe en de zwaartekracht af, wat er toe leidt dat het voorwerp als vanzelf opstijgt. Tegengesteld hieraan geldt dat wanneer de mediale structuren van lucht of water op een druk-, hitte- en wrijvingsverhogende manier worden bewogen (B: specifiek-verdunnen), dat de ruimtelijke structuur excessief uitzet en zwaartekracht in de hand werkt. In dat geval stijgt het voorwerp niet op, maar valt neer (figuur 4.3).

Figuur 4.3: opstijgen door specifieke verdichting (A), neerdalen door specifieke verdunning (B).

Het was deze wet van Levity die in Tibet van toepassing was. De massa van de rots werd niet gemoduleerd, slechts de draagkracht van de luchtlagen werd akoestisch geïntensiveerd. Het zogenaamde brandpunt, waar de akoestische trillingen samenkomen, werd gericht op de rots, die eenmaal onder invloed van het opbouwende ritme opsteeg in hoogte en de richting van de geluidsgolven volgde tot de opening van de grot, op de bergwand. Wat uit dit alles blijkt is dat de zwaartekracht geen statische primaire kracht is, maar optreedt als een effect die regelbaar is en onderdeel uitmaakt van een dynamisch-onevenwichtige wederkerigheid.

Het zoeken naar het ideale evenwicht in deze lichamelijke interactie met de omgeving, is duidelijk zichtbaar tijdens de vlucht van vogels. Als de atmosfeer ruimtelijk verzadigd (verdund) is, vliegt de trekvogel op grotere hoogte. Alleen daar vindt het de omstandigheden om 'gedragen' te kunnen worden op de luchtlagen. Tijdens zijn of haar vlucht migreert de vogel dan ook voortdurend tussen verschillende luchtlagen, met diverse temperaturen, om de ideale omstandigheden te reguleren. Een interessante kijk hierop volgde uit een gesprek dat Callum Coats voerde met een ervaren zweefvlieger.

Algemeen wordt aangenomen dat een zweefvliegtuig zweeft op warme lucht en het ligt daarom voor de hand om te stellen dat zweefvliegen beter afgaat boven de stad, met haar technische uitzettende warmte die opstijgt van fabrieksschoorstenen, uitlaatgassen van auto's, betonnen oppervlakken, metalen daken, en zo voorts. Omdat hoogtewinst echter de meest cruciale factor is bij het zweefvliegen, vroeg Coats waar de stijgende luchtstromen het beste te vinden waren. Naar verwachting boven de voor de hand liggende warmtebronnen, zoals de steden, maar hij was verbaasd te horen dat het de grote stukken natuurlijk bos waren die deze stijgende luchtstromen produceerden.

In plaats van een verdunde luchtstroom, bestaande uit expanderende gassen (en uitzettende warmtevormen), stroomt uit een verkoelend bosgebied een draagkrachtige verdichtende luchtstroom, waarop de vogel, alsmede de zweefvlieger, wordt gedragen. De dichtheid van de luchtlagen, dragen het gewicht van de vogel die zich oriënteert op de windstroom. Die krachten worden zowel vanuit het object als de omgeving gereguleerd door temperatuur (de energetische bewegingen van en naar het anomaliepunt), die het volume en de dichtheid van beide bepalen.

Volgens de gravitatietheorie van Newton is de zwaartekracht tussen twee lichamen evenredig met het product van hun massa en omgekeerd evenredig met het kwadraat van de afstand tussen hen. Dat de zwaartekracht tussen twee of meer lichamen afhankelijk is van hun massa, is dus maar de helft van het verhaal, omdat die massa niet losstaat van de invloed die er vanuit de omgeving op inwerkt. In andere woorden, de massa van de steen die door akoestische levitatie werd verplaatst, was niet constant maar onderhevig aan invloeden die er van buitenaf op inwerken.

4.3 Gravitatie

Erkenning van de wetenschappelijke misvatting als het aankomt op de zwaartekracht theorie bleef echter achterwege. Sterker nog, zoals vaak het geval, betrad de volgende het podium op om de gevestigde theorieën te proberen te bevestigen. Dit was niemand minder dan Albert Einstein (1879-1955) en kwam aanzetten met de relativiteitstheorie. In deze theorie stelt hij dat er geen verschil bestaat tussen een constante versnelling (bekend als traagheid) en een constante zwaartekracht (gewicht). Het cumulatieve effect van beide noemt de wetenschap massa en ook Einstein beweerd hiermee dat zwaartekracht de enige werkzame kracht is en dat de werking ervan constant en niet variabel is.

Als dit zo zou zijn, hoe is het dan mogelijk dat de steen van de monniken het ene moment stil bleef liggen en het volgende moment rond zweeft? De wetenschap zweeg en probeert al eeuwenlang dergelijke fenomenen te onderdrukken, omdat de mysterieuze vlucht van de steen alleen te verklaren is door toe te geven dat de eigenschappen van massa niet constant zijn, maar in overeenstemming met de ruimtelijke omgeving worden bepaald. Omdat de omgeving volgens Newton en Einstein van ondergeschikt belang werd geacht, werd het de wetenschappelijke norm dat alle voorwerpen, ongeacht hun massa, met dezelfde snelheid vallen omdat hun traagheid (de neiging om in rust te blijven als ze in rust zijn en de neiging om in beweging te blijven als ze in beweging zijn) constant is.

Een eenvoudig experiment, uitgevoerd door Bruce Eldridge DePalma (1935-1997), was echter voldoende om dit traagheidsbegrip, en daarmee de gravitatietheorie, onjuist te verklaren. DePalma zijn experiment nam hetzelfde uitgangspunt als het grote experiment van Galilei in 1590 toen hij aantoonde dat voorwerpen van verschillend gewicht met dezelfde snelheid vielen toen hij ze van de top van de scheve toren van Pisa liet vallen. Het was dit experiment van Galilei dat door latere denkers (als Newton) geformuleerd is tot gelijkwaardigheidsbeginsel.

Als er een situatie zou ontstaan waarin de snelheid van de door de zwaartekracht veroorzaakte versnelling zou kunnen worden gevarieerd, zouden constructies en theorieën die gebaseerd zijn op het oorspronkelijke Galileïsche experiment natuurlijk waardeloos worden en het gelijkwaardigheidsbeginsel elimineren. Tijdens het herhalen van het experiment nam DePalma niet zomaar vallende objecten, maar zowel roterende als niet-roterende. Uit het eerste experiment bleek dat een stalen kogel, die met ~27.000 omwentelingen per minuut roteerde, hoger vloog en sneller viel dan de metgezel die niet roteerde.

Verder bleek dat wanneer een roterend voorwerp in aanraking kwam met een identiek niet-roterend voorwerp, het niet-roterende voorwerp een grotere afstand terug aflegt dan het zou hebben afgelegd als het tegen hetzelfde identieke niet-roterende voorwerp was gestoten. Daarentegen bleek dat wanneer een roterend voorwerp werd getroffen door een identiek niet-roterend voorwerp, deze minder ver terugkaatst dan het zou hebben gedaan wanneer het niet-roterend was geweest.

DePalma concludeerde hieruit dat er van deze rotatie een kracht uitkwam die de objecten in de voortplantingsrichting versnelt en eerder naar deze toestand terugkeert dan het metgezel dat niet-roteert, wanneer het van die richting afwijkt door botsing met andere objecten. Vanwege de rotatie van het object, speelt er een voortdurend effect mee dat ontbreekt bij het niet-roterende object. Dat effect is de interactie met de omringende media, in geval van de val van de toren van Pisa bijvoorbeeld de wervelende luchtlagen. Deze interactie heeft invloed op de weerstand van de beweging en daarmee de omgevingsdichtheid waardoor het object zich beweegt, valt of klimt.

Een lijnrechte val wekt meer weerstand op met de omringende luchtlagen, dan een val via rotatie, om dezelfde reden dat de skiër die slalomt sneller afdaalt dan de skiër die rechtdoor gaat. In het geval van de niet-roterende objecten wordt er op een bepaald punt een maximale weerstand tegen beweging bereikt, waardoor het vallende object niet langer versnelt ten opzichte van de omgeving. Een vallend object dat niet roteert zal daarom op een bepaald punt niet verder versnellen en altijd dezelfde uitkomst bieden, zoals het experiment van Galilei.

Bij de roterende-objecten is het relatieve evenwicht tussen levitatieve en gravitationele krachten aan verandering onderhevig, wat leidt tot een variërende valsnelheid. Wanneer de ene bal nu roteert en zich enigszins meebeweegt langs de wervelende luchtlagen, versnelt deze in zijn val en is de resulterende kracht groter en daarmee ook het effect van de terugwerkende kracht. Hieruit blijkt dat de eigenschappen, zowel de massa als de traagheid, van een object verandert en afhankelijk zijn van de manier waarop het object wordt 'voortbewogen in de omgeving'.

Voordat Galilei met zijn ontdekkingen op het toneel kwam, golden de theorieën van Aristoteles en geloofde men dat zwaardere lichamen sneller vielen dan lichtere, op voorwaarde dat er geen storende invloeden waren. Dat dit verband hield met de verschillende valsnelheden van lichamen met een specifiek of absoluut gewicht werd destijds genegeerd. Deze variëren namelijk voortdurend afhankelijk van de toestand van hun intrinsieke kwaliteiten. Als er bijvoorbeeld voldoende kwaligen in water geconcentreerd is, wordt de zwaartekracht gedeeltelijk overwonnen vanwege de overheersende levitatiekrachten die worden opgewekt door de tegenstroom in de beweging.

> "Speculatieve denkers kunnen dit echter niet begrijpen, tenzij ze de leerzame voorbeelden van de natuur nauwkeurig observeren, waarin men zal ontdekken dat het de beweging is die bepalend is voor de (rotatie)snelheid en daarmee de opgewekte krachten die de massa bepalen."

Iedere natuurkundige moet bekennen dat wanneer wij de mechanische eigenschappen, de bestaande bewegingstoestanden van een voorwerp, dat wil zeggen hun traagheid, kunnen veranderen, wij in strijd hebben gehandeld met het behoud van energie, omdat wij de eigenschappen van een voorwerp in verband hebben gebracht met de ruimte waarin het voorwerp zich bevindt en niet hebben laten beperken tot het object zelf. Over die ruimtelijke omgeving zei Newton nota bene zelf:

> "Het is ondenkbaar dat onbezielde ruwe stof, zonder bemiddeling van iets anders wat niet stoffelijk is, zonder onderling contact op andere stof zou inwerken en hierop invloed zou hebben, zoals het geval moet zijn bij zwaartekracht.
>
> Dat zwaartekracht de stof aangeboren is, inherent aan haar is en tot haar wezen behoort, zodat het ene lichaam op een afstand door een vacuüm heen op het andere lichaam kan inwerken zonder bemiddeling van iets anders waardoor de werking van het ene op het andere kan worden overgedragen, komt me als zo'n grote absurditeit voor dat ik geloof dat niemand die op filosofisch gebied voldoende ontwikkeld is, dat ooit kan aannemen."

De Newtoniaanse wetenschap heeft die alinea gemist en de diepste gedachten en denkbeelden van Newton werden verdraaid. Van zijn grote wiskundige kennis werd alleen het fysieke omhulsel gebruikt. Als Isaac Newton had voorzien voor welk doel zijn opvolgers zijn 'zwaartekracht' zouden gebruiken, dan zou die vrome man zeker rustig zijn appel hebben opgegeten, en nooit zijn begonnen over de begrippen van de mechanica die verband houden met slechts de val ervan.

4.4 Behoud van energie

Door een gebrek aan kennis met betrekking tot de fysische natuurprocessen die verantwoordelijk zijn voor de opwaarts stromende, autonome, bio-magnetische kracht, en de daaraan tegengestelde neerdalende luchtdruk, in feite een ruimtelijke-expansie, als de werkelijke gravitatie, is de moderne wetenschap gefixeerd geraakt op de val van de mensheid, net als Newton gefixeerd was op de val van de appel. 'Ik denk dat het veel beter zou zijn geweest als Newton in eerste plaats had nagedacht over hoe de appel boven in de boom terecht is gekomen', zei Viktor hieromtrent terecht.

Voortbordurend op het mechanische wereldbeeld van Newton, verscheen Julius Robert von Mayer (1814-1878) vele jaren later op het toneel met de Thermodynamica. Thermodynamica verwijst naar de thermische dynamiek, oftewel de beweging van temperatuur en staat ook bekend als de warmteleer. U zou mogen verwachten dat hierin zowel de afbrekende als opbouwende temperatuurgradiënt terugkomt, niets is minder waar. Waar Newton slechts werkte met gravitatie, geldt dat Mayer slechts werkt met de afbrekende gradiënten die resulteren in excessieve drukpotentialen.

De hoofdwet van de Thermodynamica staat bekend als de 'wet van behoud van energie'. Deze wet stelt dat er uit een systeem niet meer energie kan worden onttrokken als dat er in is gegaan. Anders gezegd, Mayer beweerd dat iedere reactie gelijk blijft aan iedere voorafgaande actie. Sterker nog, vanwege zogenaamde wrijvingsverliezen wordt zelfs gesteld dat de resulterende kracht minder is dan de veroorzakende. Oftewel, de wet van behoud van energie gaat ervan uit dat iedere reactie een vermindering is van de veroorzakende actie.

Viktor benadrukte dat deze wetmatigheid slechts van toepassing is op verbranding-systemen en explosie-apparaten en er alleen sprake is van energieverliezen in de gevallen dat er wordt gewerkt met een reactieve drukkracht. Het meest eenvoudige voorbeeld van zo'n verbrandingssysteem is de stoomlocomotief. Een stoomlocomotief is in principe niets anders dan een enorme fluitketel en bestaat uit een afgesloten drukruimte, de zogenaamde stoomketel, die wordt gevuld met water. Vervolgens wordt er door middel van hout en steenkool een vuur gestookt.

Naarmate de stoomketel opwarmt door het vuur, wordt het water aan de kook gebracht en ontstaat stoom omdat het water verdampt. Stoom, of waterdamp, heeft een vele malen groter ruimtelijk-volume dan water en omdat het aan de gesloten ruimte niet kan ontsnappen, resulteert dit in een drukkracht die voortkomt uit een ruimtelijke expansie van de energieën in water. Met deze drukkracht wordt vervolgens een mechanische beweging opgewekt.

Zoals u weet gaat een ruimtelijke expansie gepaard met een verlies van energie, wat betekent dat om dit verbrandingsproces op gang te houden er periodiek hout en steenkolen moeten worden aangevoerd. Aldus is er daadwerkelijk sprake van de wet van behoud van energie, omdat de reactie een uitgeputte versie van de actie inhoudt. De eindconclusie betreft dat de levenscalorieën, de energetische eenheden van het leven, vernietigd worden ten behoeve van een mechanische kracht.

In een dergelijk verbrandingsproces is zodoende sprake van een actieve drukkracht. Als we het hebben over een reactieve drukkracht, moeten wij ons echter richten op het principe van explosie, zoals dit bijvoorbeeld van toepassing is op brandstofmotoren. In een brandstofmotor worden aardoliederivaten (zoals benzine en diesel) gebruikt als brandstof en zuurstof als katalysator. Beide worden een cilindrische verbrandingsruimte ingezogen.

In deze verbrandingsruimte gaat een zuiger op en neer, die, na dit inzuigen, de koolstof en zuurstof samenperst. Tijdens dit samenpersen neemt de temperatuur toe, wordt koolstof passief en zuurstof zeer agressief. Dit leidt tot een ontvlambaar mengsel. Bij sommige motoren vindt na deze drukslag een spontane ontbranding plaats, bij andere is er een vonk nodig. In elk geval volgt op de ontbranding een

drukverhoging in de verbrandingsruimte die de zuiger naar beneden drukt. Deze kracht wordt overgebracht via de krukas naar de aandrijfas en resulteert in een mechanische aandrijfkracht.

Opnieuw zien wij hier, net als het geval was bij de stoomlocomotief, dat een ruimtelijke-expansie, die volgt op de afbrekende temperatuurgradiënt en de desintegratie van koolstof door zuurstof, de aanleiding geeft tot de mechanische aandrijfkracht. Het product van dit proces is vernietigend vuur en het eindproduct is de uitstoot van koolzuurgas, ook bekend als koolstofdioxide (één koolstofatoom gebonden aan twee zuurstofatomen).

Deze verbrandingsrestanten bevinden zich ver buiten de normale marge van energetisch evenwicht en zullen, alszijnde anorganische basiselementen, weer van de grond af aan opgebouwd moeten worden tot organische structuren. Al met al zet de verbranding van de koolstofhoudende vruchtzettende stoffen, die bedoelt zijn voor de opbouw van het fysieke leven, de voorafgaande opbouw van deze koolstoffen terug op een dusdanig laag niveau waar ze nooit eerder tevoren bestonden.

> "Onder invloed van een mechanische werkwijze, een centrifugale 'techno-academische' beweging en een dienovereenkomstige afbrekende temperatuurgradiënt, worden de fructigene voorraden van Moeder Aarde geconsumeerd door een agressieve ongebonden zuurstofvorm. Steenkool bevat, net als in bepaalde andere mineralen, de elementen van koolzuur die op hun beurt de allotrope (elementen die in twee of meer verschillende vormen bestaan) primaire materialen voor groei en ontwikkeling omvatten.
>
> Als reactie op bio-centrifugering komen deze basisstoffen vrij door de cycloïde-ruimte-curve-beweging van de Aarde en onder de invloed van reactieve afkoelingsstoffen, verbruiken (binden) ze de tegenwicht biedende zuurstof. Op deze manier ontstaan reactieve potentiaalverschillen die zichzelf uitdrukken als reactieve temperatuurverschillen, die op hun beurt, als alles doordringende in alle richtingen wederzijds gerichte dynamische invloeden, de fysieke (uiterlijke) vorm van beweging intensiveren.
>
> Dit leidt tot een hernieuwde intensivering van de innerlijke dynamische processen, die opnieuw extra beweging stimuleren. Het is dus absoluut geen wonder dat de goede oude Aarde eeuwig om haar eigenaardig unieke as draait! Maar, wie heeft zich ooit afgevraagd of al deze stoffen in de aarde geen belangrijke taken te vervullen hebben? Of de spanningen en potentialen die van vitaal belang zijn voor de ondersteuning van het geheel niet op onverantwoorde wijze worden losgelaten? Of er holtes ontstaan, die aardbevingen veroorzaken doordat de aarde uitholt, of waarin water zich stort, om daar ernstige verwondingen op te lopen?"

Door het axiaal -> radiaal versnellen van de basiselementen, dus niet inwaarts versnellen, waardoor zuiging overheerst – maar uitwaarts met als gevolg een overheersende druk, wordt de zuurstof unipolair en agressief, met als onvermijdelijk gevolg de consumptie en vernietiging van de koolstofmaterie. Deze activiteit was volgens Viktor zo ongeveer de meest schadelijke die de mens uit kan voeren.

> "Nicolaus Otto (1832-1891), de uitvinder van de verbrandingsmotor en Rudolf Diesel (1858-1913) de uitvinder van de dieselmotor, slaagde er beide in om de trage reactie van inferieure (onrijpe) basiselementen door opwarming te desintegreren en vanzelfsprekend oogstte beide uitvinders dan ook de bijbehorende afbraakproducten. In plaats van natuurlijke vormende en trekkende krachten treden er krachten van desintegratie en terugslag op."

Het werkelijke nettoresultaat van deze retrogressieve techniek is een verlaging van het trillingsniveau op aarde, wat er aanleiding toe geeft dat de vormende patronen, die de frequenties dragen voor het toenemend aantal soorten leven op aarde, wordt gemoduleerd naar frequenties van een lagere waarde, waardoor de leefomstandigheden van sommige soorten simpelweg onhoudbaar wordt.

Deze achteruitgang beperkt zich volgens Viktor niet tot de kwaliteit en kwantiteit van het aantal organismen op aarde, maar strekt zich zelfs uit tot in de kwaliteit van onze gedachten. Rondom deze degraderende ontwikkeling zei Viktor: 'als de opwekkende stoffen, die in de natuur bedoeld zijn voor groei en aanwas, op een verkeerde manier worden gebruikt om machines aan te drijven, dan is het geen wonder dat doodskisten gewoner worden dan wiegen!'

4.5 Inzuigen of indrukken

Iedere mogelijke vorm van achteruitgang, degeneratie of degradatie, welke in organische zin veelal worden aangeduid via het verschijnsel 'ziekte', waarvan de meest hardnekkige bekend staat als kanker, wordt volgens Viktor veroorzaakt door een overschot aan vrije zuurstof. 'Samenvattend: er zijn te zure energieconcentraten ingenomen', aldus Viktor. De Nobelprijswinnaar van het jaar 1931 was Otto Heinrich Warburg (1883-1970) die in een wetenschappelijk tijdschrift stelde dat: 'de vorming van kankercellen werd veroorzaakt door een tekort aan zuurstof, waarop een omkering in het metabole systeem ontstaat waarbij de voedingsstoffen door de cellen worden gefermenteerd tot melkzuur'.

Volgens Warburg wordt 'een gezonde cel door het bloed van zuurstof voorzien en gebruikt deze zuurstof om voedingsstoffen te verwerken en zo levensenergie te verkrijgen'. Als de cel te weinig zuurstof krijgt, zoals Warburg beweerd, wordt de stofwisseling omgekeerd en het melkzuur grondig gefermenteerd, wat erin resulteert dat de cel groeit en zich sneller deelt en in het versnelde proces verandert in een kankercel. Dit wordt verder bevestigd door professor Gerhard Johannes Paul Domagk (1895-1964), wie eveneens een Nobelprijs kreeg voor geneeskunde in 1939, voor de ontwikkeling van een vermeend medicijn dat kanker zou genezen, wat de aanleiding werd tot de latere ontwikkeling van de ontoereikende chemotherapie (chemicaliën therapie).

Beide onderzoekers maakten volgens Viktor echter een cruciale fout. Allebei waren zij niet in staat in te zien dat het een aanzienlijk verschil maakt of er een agressieve (ongemodificeerde) of bevruchtende (gemodificeerde, gebonden) vorm van zuurstof in het bloed terechtkomt. Gemodificeerde zuurstof wordt gevormd wanneer het door de longen wordt gefilterd (zoals in de natuur door de vegetatie), pas dan wordt het via de bloedbaan aangezogen en opgenomen door vruchtzettende stoffen, die op hun beurt zijn gezuiverd door de filters van de darmen.

Als dit zuiveringsproces op enigerlei wijze wordt verstoord, door bijvoorbeeld onrijp en oververzuurd voedsel in de darmen, de aanwezigheid van elektrolytische velduitstralingen of het achteruitgaan van de longfilters door de inademing van vervuilde lucht en verbrandingsrestanten, wordt er een ongemodificeerde vorm van zuurstof opgenomen in het bloed en ontstaat er een structuurverzuring die leidt tot verstikking en verrotting van de onbevrucht achtergebleven eiwitten. Begrijpt u wat hier staat?

Beide Nobelprijswinnaars beweren dat een kankercel zich ontwikkelt door een gebrek aan zuurstof, terwijl Viktor het tegenovergestelde beweerd en zegt dat 'een kankercel juist een cel is met een overschot aan ongemodificeerde zuurstof'. Alleen wanneer de diffuse filters van het lichaam de gemodificeerde zuurstofvorm doorlaten, wordt het als vanzelf aangezogen in de bloedbaan en kan het zijn bevruchtende functie uitvoeren en de gezondheid van de cellen handhaven.

Zo niet, wordt de ongemodificeerde zuurstof onder druk in de bloedbaan gebracht en zal het de haarvaten aanvreten, ontbinden en de celstructuur desintegreren en uiteen laten vallen. Deze desintegratie wordt kanker genoemd en ondanks de vermeende miljoenen, of zelfs miljarden, die worden geïnvesteerd in onderzoek naar kanker, blijft men nog altijd achter het raadsel staan waarom en onder welke omstandigheden de cel 'te weinig zuurstof krijgt'. Zo blijft kanker voor de medische wereld nog altijd een ongeneeslijke ziekte die zich desalniettemin blijft verspreiden.

Zonder zich een blad voor de mond te nemen beweerde Viktor dat 'de wetenschap tot op de dag van vandaag heeft gefaald' en 'ondanks haar bevoorrechte positie niet alleen de verspreiding van kanker in alle lagen van de maatschappij toegelaten, maar de ontwikkeling van kanker zelfs heeft uitgelokt door het gebruik van de vernietigende kracht op het gebied van de moderne natuurkunde'.

De biologische afbraak zal volgens Viktor vanzelf tot rust komen zodra de tijdige toevoer van bevruchtende zuurstof, via het bloed naar de cel met succes is bereikt. Het metabolische proces zal dan worden gewijzigd ten gunste van de opbouw van het leven zelf. Deze kracht zal dan net zo onophoudelijk werken als de vernietigende kracht in het tegenovergestelde geval. Vanwege de omkeerbaarheid van natuurlijke processen geldt dan ook dat niets ongeneeslijk is.

> "In principe heeft professor Warburg gelijk als hij stelt dat het gebrek aan zuurstof de omgekeerde metabolische interactie op gang brengt, waarvan de emulsieproducten de cellen doen barsten. Maar zelfs deze geleerde, opgeleid volgens een oude denkschool, ziet over het hoofd dat kinderen blind worden en volwassenen bezwijken aan een longontsteking als stikstofloze zuurstof onder druk in de longen wordt gebracht.
>
> Het maakt een enorm verschil of dit gasvormige afvalproduct van zonne-energie in de longen wordt gezogen of erin wordt geperst. Je zou dit bijvoorbeeld kunnen vergelijken met het verschil in toonkwaliteit tussen een harmonium dat door zuigkracht of door druk wordt aangedreven. De toon van de laatste is hard, terwijl de toon van de eerste etherisch is (van de sferen).
>
> Opgemerkt moet worden dat een (hoogwaardige) moleculaire (trillings-)interactie tussen basiselementen zowel kan worden geïnitieerd door een fysieke (aantrekking tussen stoffen) of metafysische (door verschillen in potentiaal) beweging-excitatie combinatie. Zoals sociale revoluties voortkomen uit psychologische prikkels, zo kan ook een heilzame koorts en daarmee de genezing van een zogenaamd ongeneeslijke ziekte worden uitgelokt door een sterke innerlijke prikkel, of omgekeerd, een plotselinge dood door een zogenaamde beroerte, veroorzaakt door een abrupte verandering van de innerlijke interactie tussen basisstoffen.
>
> Zo wordt het begrijpelijk dat alle beweging aanleiding geeft tot innerlijke moleculaire excitatie, en omgekeerd dat sterke excitatie een omkering in de moleculaire vibraties veroorzaakt (de innerlijke vorm van beweging). Dit verklaart bijvoorbeeld waarom mensen die tot dan toe ongeneeslijk ziek waren plotseling kunnen genezen en mensen die tot dan toe gezond waren ongeneeslijk ziek kunnen worden (bijvoorbeeld een beroerte krijgen).
>
> Het verklaart ook het tot nu toe onverklaarbare effect van het water dat bij de ouden al lang bekend stond als geneeskrachtig, of juister algeheel genezend water, dat 'specifiek' verdicht tot de hoogste graad. Dergelijk water draagt de relatief hoogwaardige syntheseproducten in zich en is daarom in staat om het moleculaire fermentatieproces te herprogrammeren en zo specifiek de ziektetoestand te genezen die wordt veroorzaakt door de tegenovergestelde primaire stofwisselingsprocessen!"

Biologisch gezien is beweging een ritmisch samenspel tussen inverse componentkrachten, namelijk zuigkracht en druk. De drukcomponent veroorzaakt reactieve verwarmingseffecten en de zuigcomponent veroorzaakt reactieve afkoelingseffecten. Dit betekent dat iedere beweging, als het ritmisch optreden van een potentiaalverschil in de inverse componentkrachten van inzuiging en uitdrukking, voortkomend uit het oorspronkelijke verlangen van bipolaire basiselementen om zich te scheiden en opnieuw samen te komen, gecreëerd kan worden aan de hand van een mechanische of fysische impuls.

Een steen kan bijvoorbeeld mechanisch bewogen worden met een duw of een schop, of die kan fysisch bewogen worden door muzikale klanken (een etherische toon door zuigkracht aangedreven). De keuze van de eerste of laatste methode is kiezen tussen afbreken of opbouwen. Het erin drukken van de zuurstof betreft de afbrekende temperatuurgradiënt, waarin sprake is van agressieve zuurstofvorm, waardoor, zoals Viktor zei, kinderen blind kunnen worden en volwassenen bezwijken aan een longontsteking. Zuurstof dat de longen in wordt gezogen, verwijst naar het fysische aspect van aantrekking, die aanleiding geeft tot de rijping van die zuurstof, zodat deze aan zijn bevruchtende functie in het lichaam kan voldoen door een passieve staat aan te nemen.

> “Tot nu toe is niemand erin geslaagd de oorsprong van de bloed- en sapcirculatie te ontdekken. De bewering dat het hart een bloedpomp is, is ontoereikend om de eenvoudige reden dat de primaire vraag nog steeds onbeantwoord is, namelijk: welke krachten houden de hartspier aan het pulseren?
>
> Voor het antwoord op de vraag, moet het biologisch Hart niet worden gezien als een pomp, want het pompt niet, maar wordt geactiveerd of 'gepompt' door het bloed. Als ziekte of bloedinfectie de labiele bloedtemperaturen verandert, veranderen de hartslag en polsslag.
>
> Als het hart slechts een bloedpomp in de conventionele zin zou zijn, dan zou het ziek bloed net zo efficiënt transporteren als gezond bloed. De vraag ‘waarom klopt het hart’ irriteert elke dokter. De vraag ‘wat is beweging eigenlijk’ brengt elke mechanicus of professor in de natuurkunde tot razernij, vooral als hem wordt gevraagd ‘wat moet worden verstaan onder mechanische of fysische beweging en welke verschillen bestaan er tussen beide’.
>
> Geen van de geleerden is in staat om mij antwoord te geven op deze eenvoudige vragen. Mijn beweringen in dit verband werden opgevat als een belediging voor de eer en het prestige van de gevestigde orde en ik werd verzocht schriftelijk bewijs te leveren van deze provocerende beweringen aan de universiteitsprofessoren die ik bij naam noemde. Dit deed ik ook en zonder uitzondering moesten ze allemaal capituleren.
>
> Ik kon ze bewijzen dat als gevolg van techno-academische bewegingssystemen een elektrolytische overdruk ontstaat in de structuur van de basiselementen, waardoor een temperatuursverhoging wordt geproduceerd. Daarentegen wordt een magnetolytische lage of negatieve druk opgewekt door een vorm van planetaire massabeweging waarin centripetentie overheerst. Dit geeft aanleiding tot een concentratieve, negatieve druk, die functioneert als een biologisch vacuüm.
>
> Het werd al in 1908 ontdekt door professor Ernst Ferdinand Sauerbruch, die inzag dat noch ademhaling noch expansie van de longen mogelijk zou zijn als het biologisch vacuüm niet zou bestaan. Hij werd echter voor gek verklaard en zonder kennisgeving ontslagen toen hij zijn superieur, professor Mikolitsch, het volgende vertelde:

> ‘Als er geen vacuüm zou bestaan tussen het oppervlak van de longen en het borstvlies, zou er geen ademhaling mogelijk zijn, noch een weerstandloze expansie van de longen. Alles zou stikken als deze biologische leegte gevuld zou worden met normale atmosferische druk door welke vorm van perforatie dan ook.’

Professor Sauerbruch wist niet dat dit vacuüm ontstaat door de planetaire beweging van het bloed. Als hij dat had geweten, zou de geneeskunde een heel andere weg zijn ingeslagen. Ik was verder in staat om te bewijzen dat, omdat hedendaagse machines centrifugeren, er weerstanden tegen beweging met een reactieve functie worden opgewekt, die toenemen met het kwadraat van de rotatiesnelheid. In zekere zin kan dit worden geïnterpreteerd als het aanleggen van een rem door een geschonden Natuur.”

4.6 Tandwieltijdperk

Helaas, en dit is waar Viktor Schauberger zijn leven lang voor waarschuwde, blijft de moderne natuurkunde nog altijd volharden aan de ideeën die al in de 17e eeuw zijn uitgedacht en opgeschreven. Het betreft de theorieën dat alle bestanddelen van het universum worden voorgesteld als geïsoleerd van elkaar, zodat ze op zichzelf zouden bestaan en als los van elkaar kunnen worden beschouwd, benoemd en geïdentificeerd. Dergelijke ideeën hebben niet slechts een wereldbeeld op basis van afzondering gecreëerd, maar ook de grondbeginselen voor een techniek zonder ethiek.

Voordat Newton zijn bewegingswetten formuleerde, had ook René Descartes al een destijds revolutionair idee geïntroduceerd, die inhield dat de mens vertegenwoordigt door het denken los zou staan van de, volgens Descartes, levenloze materie van het lichaam, dat wederom eenvoudigweg als een geoliede machine werd beschouwd, in isolatie van zijn of haar omgeving. De newtoniaanse, op zichzelf bestaande en geïsoleerde, wereld mocht dan gehoorzamen aan mechanische wetten, maar was in laatste plaats een eenzaam en troosteloos oord.

De wereld draaide door als een immense tandwielkast, ongeacht of wij daar bij waren of niet. Met een paar behendige bewegingen hadden Newton en Descartes het dynamische leven weggeplukt uit de materie en ons bewustzijn uit het centrum van de wereld, het universum achterlatend zonder hart en ziel, maar gevuld met in elkaar grijpende mechanische delen. Onder invloed van Charles Darwin kreeg ons zelfbeeld nog een trap na. Darwin zijn evolutietheorie roept een beeld op van het leven als een toevallig, roofzuchtig, zinloos en op zichzelf staand verschijnsel, waarin ‘alleen de besten overleven’. Kort gezegd zijn wij volgens Darwin niets meer dan een evolutionaire toevalligheid, die geïsoleerd van zijn of haar vermeende dode omgeving bestaat.

Heel het complexe weefsel van het biologisch erfgoed van ons en onze voorouders is gereduceerd tot één centraal thema: eten of gegeten worden. Al deze paradigma’s, de wereld als een gigantische machine en de mens als overlevingsmechanisme, leidden tot een technocratische wetenschap zonder ziel. Dergelijke theorieën hebben uiteindelijk geleid tot de vorming van de meest vernielzuchtige, wrede maar wanhopige soort.

Wij zijn beslist geen toevallige natuurverschijnselen en toch worden dergelijke inzichten nog te vaak als hoogverraad gezien door de moderne wetenschap. Verbindende theorieën passen niet in het thans geldende wetenschappelijke wereldbeeld. Erkenning van, zowel oude als nieuwe, inzichten in natuurprocessen vereisten dat de moderne wetenschap veel van waarin zij gelooft overboord zet en

helemaal opnieuw begint. De oude garde moest, en moet, er echter niets van hebben. Het past niet in hen wereldbeeld, die al even statisch is als zijn wetten, dus kon het alleen maar fout zijn.

Ook al lijkt een onderzoeksgebied de experimentele vrijheid aan te moedigen, is de hele structuur van de wetenschap – incluis financiering, concurrentie en status – grotendeels afhankelijk van individuen die zich conformeren. Dit systeem is geneigd nu juist diegene aan te moedigen die experimenten doen welke primair tot doel hebben de bestaande kijk op dingen te bevestigen. Misschien kunnen onderzoekers tot in de kleinste details de schroeven, boutjes, smeermiddelen en tandwielen hebben begrepen, maar zij schijnen niets te weten over de kracht die deze zogenaamde 'machine' laat functioneren.

De overheersende nadruk in het onderwijs is dat de natuur competitief is, wat ons blind maakt voor haar andere realiteiten. Bij mensen heeft de noodzaak om te concurreren vaak geleid tot diepgewortelde gevoelens van ontoereikendheid en minderwaardigheid, wat ertoe leidt dat men nog maar al te vaak op zoek gaat naar compensatie in materiële verwerving. Ons wordt geleerd dat we in een harde, kille en competitieve wereld leven, een wereld die grotendeels zo is geworden omdat wij hem zo hebben gemaakt, en dat terwijl dit 'stervende concept' nadrukkelijk niet de natuurlijk 'levende realiteit' vertegenwoordigt waarin we werkelijk leven en waaruit we zijn geboren.

Voor onze eigen overleving moet het hele concept van competitie worden losgelaten en naar een manier van leven worden gezocht waarbij kwantiteit wordt beperkt ten gunste van kwaliteit, en in het bijzonder de kwaliteit van het geven. Als de evolutie haar voorwaartse ontvouwing wil voortzetten, moet het geven zowel in omvang als in kwaliteit groter zijn dan het nemen, om een overschot aan creatieve potentiële energie te garanderen, zonder welke geen hoogwaardige vernieuwingsprocessen kunnen plaatsvinden. Er moet en zal van nature een overrendement aan de basis van creatie moeten liggen.

Dit overrendement ligt volgens Viktor in het feit dat ten tijde van een natuurlijk voortplantingsproces de reactie een meervoud is van iedere actie en onder deze omstandigheden geen enkele reden bestaat waarom de kwantiteit (de hoeveelheid) niet zou toenemen in gelijke tred met de kwaliteit (de waarde ervan). Hoewel 1 + 1 in het wiskundige en onveranderlijke systeem leidt tot de uitkomst 2, geldt dat de uitkomst in de natuur altijd variabel en onvoorspelbaar is, omdat geen twee natuurlijke systemen volledig identiek zijn. Identieke processen en herhaling zou de herhaling betekenen van een energetisch of ervaringsproces dat al heeft plaatsgevonden, waarbij geen nieuwe ontwikkeling, geen vooruitgang, hoe klein ook, mogelijk is.

Identieke herhaling is daarom verspilling en in evolutionaire zin is er duidelijk niets te winnen bij een dergelijk proces. Er kan alleen iets worden gewonnen en vooruitgang worden geboekt in de ontwikkeling van een nieuw proces of systeem, zelfs al is het maar marginaal anders, wat de ideale omstandigheden creëert voor het voortbestaan van de 'soort' door 'unieke' leden. Hoewel zelfgelijkende patronen (zogenaamde fractals) overal in de natuur voorkomen, en natuurlijk zijn gebaseerd op de energetische processen van oplading en ontlading, die elkaar ritmisch opvolgen en afwisselen, verschillen de patronen die voortkomen uit deze processen altijd fractioneel van elkaar.

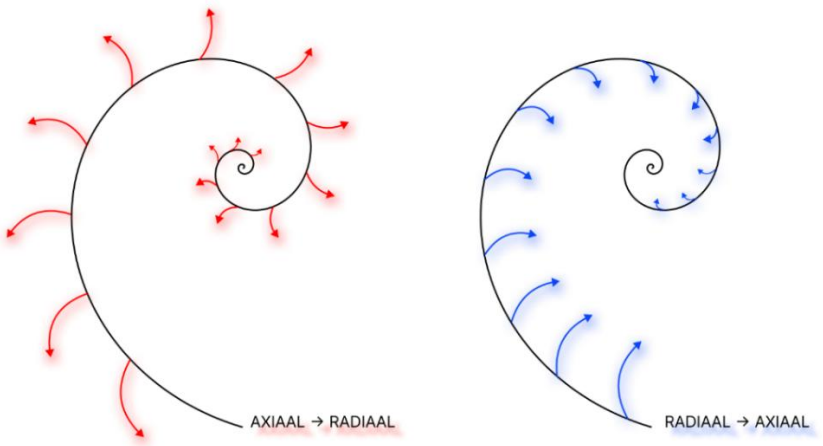
De voortdurende verandering en transformatie, die kenmerkend is voor natuurlijke processen en wordt samengevat met de term **evolutie**, stelt daarom dat herhaling van het identieke verboden is. In plaats van een eenvoudige kwestie van optellen en aftrekken, is, zoals al eerder benoemd, van nature daarom sprake van een vermenigvuldiging die werkt in het kwadraat. In dat geval wordt gesteld dat de uitkomst van 1 x 1 altijd tot een grotere waarde dan 1 leidt. Dit uitgangspunt is waar de uitdrukking dat 'het geheel meer is dan de som der delen' haar oorsprong in vindt. Iedereen kent de uitkomst van de som, maar wát maakt het geheel nu groter dan de som der delen?

4.7 Magnetolyse versus elektrolyse

In de fysieke wereld bestaat elk component uit een tegengesteld krachtenpaar (dus + en -). Viktor beweerde in de fysieke wereld elk component van een krachtenpaar slechts 96% van zijn grens- of uiterste voorwaarde kan bereiken. Omdat beide krachten in dit samenspel dus nooit een totalitaire staat kunnen bereiken, geldt dat welke kracht ook ondergeschikt is, tot een minimum van 4% zal gaan en in die toestand de weerstand levert die nodig is voor het soort beweging dat de drijfkrachtimpuls initieerde.

Zodra het uiterste punt van de ene is bereikt, begint de tegenovergestelde kracht geleidelijk aan in kracht te winnen. Het grote verschil waarin de aanpak van Viktor Schauberger anders was van die van de conventionele natuurkunde, daarmee doelend op Mayer, Otto, Diesel en aanhang, is de initiële drijfveer. Het oude gezegde, waarin wordt gesteld dat 'de verkeerde drijfveer de hele wereld op zijn kop kan zetten' moet nu voor eens en altijd worden begrepen in z'n ware aard.

Er zijn slechts twee manieren om een beweging, alszijnde drijfveer, te starten: inwaarts of uitwaarts. Technischer uitgedrukt: centrifugaal, door een axiaal -> radiale expuls of centripetaal, door een radiaal -> axiale impuls. Indien de keuze uitgaat naar een centrifugale drijfveer, betekent dit een mechanische drijfveer en is het resultaat een reactieve drukkracht. Andersom geldt dat wanneer een beweging centripetaal wordt gestart vanuit een fysisch verlangen, dit resulteert in de reactieve zuigkracht.

Figuur 4.4: expuls versus impuls.

Alleen via de radiaal -> axiale invalsbeweging (of impuls) krijgt het dynagen, dat voortdurend op het randje schommelt als soort drempelelement, net dat zetje waardoor het uit evenwicht raakt en, net als een skiër of schaatser z'n zwaartepunt naar binnen verplaatst en inwaarts versnelt. Zoals eerder besproken is dynagen de voedingsbron voor kwaligen en kwaligen de voorwaarde voor de afzetting van kwaliteitsmaterie in de fysieke wereld.

Krijgt dynagen nu niet de centripetale impuls, maar de centrifugale expuls, helt het over naar de andere zijde en wordt het geen bron van voeding voor kwaligen, maar een consument ervan. In dat geval wordt er geen energie geproduceerd (komt er geen energie vrij), maar geconsumeerd (maar wordt er beschikbare energie behouden). Dat is precies de reden waarom centrifugerende technieken, die werken met de reactieve drukkrachten van explosie, werken volgens de wet van behoud van energie.

Een behoud van energie impliceert tegelijkertijd een onttrekking van kwaligen en dienovereenkomstig aan kwalitatieve afbraak van fructigen. Simpeler gezegd, het fysieke leven wordt afgebroken – op dezelfde manier als dit in rap tempo gebeurt in verbrandingsmotoren. Deze desintegrerende afbraakkracht noemde Viktor **elektrolyse**. In deze term zijn de woorden 'analyse' en 'elektriciteit'

samengevoegd. Daarbij verwijst analyse naar desintegratie en elektriciteit naar de afstotende kracht die voorkomt dat het ontbonden materiaal zich opnieuw verbindt. Elektrolyse is een elektromagnetische uitstralingskracht, die zich lateraal verspreidt.

Hoewel het analyseren of desintegreren van stoffen tijdens Implosie ook optreedt, geldt dat dit daarbij vrijwel onmiddellijk opgevolgd wordt door een synthese of vernieuwde integratie op een niveau hoger, vanwege de overwegende radiale -> axiale zuigkracht. In dat geval is daarom niet per definitie sprake van een centrifugale kracht, maar eerder van wat Viktor noemde een bio-centrifugale kracht.

Bio-centrifugaal verwijst hierbij een ritmische afwisseling van centripetale en centrifugale krachten, waarbij het laagwaardige van het hoogwaardige wordt onderscheiden en op die manier 'een hogere synthese' optreedt. In dit proces is er geen sprake van elektrolyse, maar **magnetolyse**. Magnetolyse betreft een analyse (actie) die wordt bijgestaan door een magnetische synthese (reactie) die optreedt langs de lengte-as. Je mag dit daarom ook de tangentiële inzuiging van bevruchtende stoffen noemen, die zich concentreert over de lengte-as en waarvan het dragende, levenskrachtige weefsel biomagnetisme wordt genoemd. In dit geval is de reactie, dat wil zeggen de synthese, van hogere waarde, omdat deze in het meervoud optreedt van de daaraan voorafgaande analyse.

Het is op deze manier dat de natuur, door zichzelf op de lagere niveau's af te breken, in staat is om zichzelf te reïncarneren op hoger niveau's. Dit betekent automatisch dat de axiaal -> radiale beweging ook van nature voorkomt, als de beweging-van-schepping. Onder natuurlijke omstandigheden staat deze echter voortdurend in pulsatie met de radiaal -> axiale schepping-van-beweging.

Deze afwisseling resulteert in de fysieke wereld in het ontstaan van zowel ferromagnetische en diamagnetische **grondstoffen**, die tegengesteld aan elkaar geladen zijn. Deze grondstoffen bestaan uit metaalhoudende ertsen, die dienovereenkomstig twee karakters vertonen, omdat, metaal, volgens Viktor, een fysieke wierspiegeling is van de bewegingsrichting van het niet-fysieke dynagen. De impuls of expuls bepaald daarbij het geslacht van het materiaal. Onderscheid kan gemaakt worden tussen ferro-metalen en dia-metalen.

Onder een ferromagnetisch materiaal valt bijvoorbeeld ijzer, of staal (dat bestaat uit ijzererts). Dit zijn materialen met een lagere elektrische geleidbaarheid. Dit heeft ermee te maken dat de structuur ervan is samengesteld door een radiaal -> axiale expulsbeweging van dynagen. De stolling van dergelijke materialen heeft plaatsgevonden onder invloed van warme oxidatie en het materiaal heeft dienovereenkomstig een relatief lage calorische waarde.

Ferromagnetisch materiaal hebben om die reden een positieve lading met een potentiële 'zure' waarde. In deze categorie vinden wij onder meer: ijzer, nikkel, kobalt, mangaan, chroom, cerium, titanium, palladium, platina, osmium en bijna alle ijzerlegeringen. Deze materialen worden in bio-apparatuur of implosie-apparaten zoveel mogelijk vermeden. Bismut, antimoon, kalium, kalksteen, silicium, zink, kaliloog, tin, lood en natrium maar ook brons, koper, zilver en goud kunnen daarentegen in de categorie diamagnetische metalen worden geplaatst.

Diamagnetische metalen zijn uitstekende geleiders en zijn de dynagene weerspiegelingen in de fysieke wereld waaraan een radiaal -> axiale bewegingsimpuls aan vooraf is gegaan. Diamagnetisch materiaal heeft een hoogwaardig stollingsproces doorlopen, ook bekend als koude oxidatie, en bestaat in de fysieke wereld met een negatieve waarde, relatief hoge calorische waarde en potentieel 'zoet' karakter.

De waardevermeerdering van 'zoete' materialen ten opzichte van 'zure' materialen heeft dus alles te maken met de inleidende drijfveer: de expuls óf impuls. Wanneer men zich bekend maakt met deze wetmatigheid, kan men zich ook bekend maken met de kernprincipe werking van de Natuur die leidt tot de situatie waarin de reactie een meervoud van de actie kán inhouden. Met inbegrip van deze kennis

postuleerde Viktor de **natuurwet** van “anti-behoud van energie”. Oftewel, een wetmatigheid die het dynamische samenspel van fysieke invloeden op energetische transformatieprocessen erkent (zoals die onder meer te herkennen zijn in de kwaliteitseigenschappen van metalen).

4.8 Natuurwet van anti-behoud van energie

De theorieën van Mayer dat ‘ergens nooit meer energie uit gehaald kan worden dan er is ingestopt’, zijn volgens Viktor al even onbeduidend als de gedateerde wetten van Newton die er vanuit gaan dat ‘iedere reactie op een actie gelijk blijft’. Hoewel de wetmatigheden van Mayer en Newton gelden onder bepaalde omstandigheden, zijn deze ongeldig onder andere omstandigheden. Er is in die gevallen daarom geen sprake van een natuurwet, maar van mechanische wetten die halve waarheden verkondigen.

Zowel Newton als Mayer gingen slechts uit van een principe waarbij de weerstand tegen beweging kwadratisch toeneemt met een verhoging van de snelheid, zonder zich te realiseren dat er ook een bewegingsvorm bestaat waarbij het omgekeerde resultaat wordt verkregen en de weerstand tegen beweging juist afneemt en op een bepaald punt dusdanig te versnellen dat er als reactie meer energie vrijkomt dan er via de voorafgaande actie in is gestopt.

‘Dit geeft de evolutionair oudere, of de numeriek grotere opkomende generatie, de mogelijkheid van een constante capaciteit om te evolueren’, aldus Viktor. Dit is de achterliggende gedachte van het principe dat Viktor omschreef als Implosie en dát is wat het geheel groter maakt dan de som der delen. Vanuit dit opzicht moet de hele verklaring achter de evolutie beschouwd worden, die, gedurende miljoenen jaren in staat is geweest om eenvoudige levensvormen te transformeren tot de zeer complexe ecosystemen die op iedere uithoek van Moeder Aarde te vinden zijn.

Analoog aan de natuurwetenschap zoals Viktor deze omschrijft, staat één van de oudste vormen van wetenschap die bekendstaat als Alchemie. Een Alchemist wordt van geacht dat deze in staat is ‘lood in goud’ te veranderen. Net als zovele oude geschriften en overleveringen niet té letterlijk genomen moeten worden, geldt dat ook voor deze uitspraak. Het betreft hier namelijk geen puur fysieke transformatie, maar een energetisch opwaarderingsproces van het laagwaardige lood (met een lage trilling) tot het hoogwaardige edelmetaal goud (met een hoge trilling). Dit opwaarderingsproces, deze transformatie naar ‘evolutionair oudere of numeriek grotere’ staten van zijn, is de werkelijke definitie van Alchemie en het doel van iedere Alchemist.

De Alchemist werkt met fysieke impulsen die leiden tot meta-fysieke reacties. Als de intensiteit van deze harmonische interacties, die de basis vormen voor meer geëvolueerde manifestaties van leven, om wat voor reden dan ook kunstmatig wordt verstoord en de vooruitgang stil komt te staan, betekent dit in extreme gevallen dat bepaalde soorten met uitsterven zullen worden bedreigd. Dit komt doordat het algemene trillingsniveau, dat de vormende patronen bevat die expliciet zijn voor het wezen of de levensvorm in kwestie, is gedemoduleerd naar frequenties die te laag zijn om deze voorheen zeer complexe structuren te ondersteunen.

De natuur werkt daarentegen juist andersom, wat betekent dat het bereik aan frequenties groeit en daarmee de dragerstructuren voor levensvormen complexer en van hogere waarde maakt. De ontelbare vormen van manifestatie in de Natuur en de evolutie zouden daarom kunnen worden opgevat als de materiële voortbrengselen van open, energetische, spirituele syntheses van 'geven en nemen'. Dit geven en nemen vraagt om een open systeem waarin zowel de gever als ontvanger er beter van wordt.

Een van de natuur vervreemd geraakte mensheid, die in een voorts evoluerende realiteit slechts achteruitgang boekt, kan alleen zichzelf als schuldige aanwijzen en is ook zelf verantwoordelijk om zijn of haar eigen zienswijze terug te polariseren in harmonie met de almachtige wetten van de natuur. Het erkennen (en in de natuur leren herkennen) van de wet van anti-behoud van energie (waarvan Viktor vele voorbeelden uit de natuur gaf die in de volgende boekdelen voorbij zullen komen), die op indirecte manier voorziet in wat de mens momenteel direct probeert te verkrijgen, zal onherroepelijk een ommekeer inhouden, die zich in de natuur zal openbaren via een ongekende overvloed. 'Het is deze natuurlijke overvloed die de mensheid zal bevrijden van haar leven in slavernij, van haar leven in georganiseerde schaarste', aldus Viktor.

4.9 Implosie is de Weg

Als gevolg van de 'elektrolytische dominantie' in de wetenschap, wordt de levensbevestigende functie van de essentiële vormende en verheffende magnetolytische tegenkracht gedegradeerd tot de ondergeschikte rol van het leveren van de weerstand die nodig is voor deze 'techno-academische' beweging. Zoals Viktor ons bij vele gelegenheden duidelijk wilde maken, werkt de natuur op precies de tegenovergestelde manier en kan de vermeende stille magnetische weerstand ook getransformeerd worden tot 'stromende magnetolytische drijfkracht', waarbij de elektrolytische ontbindingskracht de rol krijgt van de voorgenoemde ondersteunende kracht als weerstand.

> "Het is bekend dat fysisch waarneembare beweging kan worden geïnitieerd door verschillen in potentiaal. Tot nu toe was het echter onbekend dat beweging ook kan worden gebruikt om potentiaalverschillen te creëren."

In het eerste geval, waarbij beweging kan worden geïniteerd door verschillen in potentiaal, wordt de fysische aantrekkingskracht door tegengestelde ladingen bedoelt. Het tweede geval betreft het mechanische effect van de fysische aantrekking, die de polariteiten omkeert. Viktor wijst er in dit verband op dat wanneer dit proces gereguleerd kan worden, op basis van de frequentie en doorvoersnelheid van het bewogen medium, ook de resulterende mechanische kracht (uitstraling) gereguleerd en opgevoerd kan worden tot de gewenste intensiteit.

> "Praktisch gezien moeten de dynagene drempelelementen in lucht en water radiaal -> axiaal worden versneld tot een snelheid die groter is dan die van geluid. Onder de gelijktijdige opbouwende temperatuurgradiënt die zo ontstaat, worden de basiselementen tot boven hun grenssnelheden versneld langs de lengteas.
>
> De doorslaggevende factor hierbij is dat de resulterende evenwichtsbeweging niet alleen kan worden gecontroleerd, maar ook naar believen kan worden geïntensiveerd. Het kan dus mechanisch zo worden geregeld dat er een opwaartse zuigkracht ontstaat die alles in zijn kielzog meesleept en zo de zwaartekracht tenietdoet. Een onoverwinnelijke zwaartekracht bestaat dus niet en vaste, vloeibare en gasvormige massa's kunnen in feite bijna gewichtloos worden als ze op een natuurlijke manier worden voortbewogen.
>
> In dit geval komt een geheimzinnige en nauwkeurig meetbare negatieve druk tot stand, die zogenaamde atmosferische zuurstof met onvoorstelbare kracht aantrekt, het in voedend materiaal verwerkt, en op deze manier in kwaligen evolueert.

Om maar meteen met de deur in huis te vallen: het gaat hier om iets volkomen nieuws, en daarom zou een goede beoordeling door wetenschappers onmogelijk zijn."

Onder invloed van de juiste impuls, zullen de drempelelementen, of u mag zeggen de geestelijke embryo's, welke verkeren in een delicaat evenwichtstoestand in de media van lucht en water, als verfijnde subtiele materie omvormen tot vormende, vermenigvuldigende en veredelende fysieke substanties. Dit zal het einde betekenen van de tekorten aan voedingsstoffen, grondstoffen en kiemstoffen en in plaats van kapitalisme en bolsjewisme zal een waar socialisme ontstaan.

"Met de juiste keuze, zal de noodzaak om te werken geleidelijk afnemen en voedsel en andere levensbehoeften kwantitatief en kwalitatief toenemen naarmate de vormende en levitatieve kracht sterker wordt. Hetzelfde geldt voor alle natuurlijke middelen om licht en mechanische drijfkracht te produceren. Fantastische oogsten zullen de bij zinnen gekomen mens voorzien van voedsel van de hoogste kwaliteit en tegelijkertijd zullen ze genieten van de bijna absolute bewegingsvrijheid op het land, in het water en in de lucht, als erkenning voor de diensten die ze de Schepping en daarmee God hebben bewezen.

De openbaring van het geheim van water zal een einde maken aan alle vormen van speculatie of opportunisme en hun uitwassen, waartoe oorlog, haat, ongeduld en onenigheid van elke soort behoren. De grondige studie van water betekent daarom het einde van monopolies, het einde van alle overheersing in de waarste zin van het woord en het begin van een socialisme. Met dit, zal alle strijd voor sociale gelijkheid en voor het bestaan zelf, ja zelfs alle oorlogen om voedsel en grondstoffen, automatisch tot een einde komen.

Door de juiste impuls te activeren, zal vrede over de hele wereld verzekerd zijn, omdat niemand brood van een ander hoeft af te pakken. Wie een ander helpt, is nooit zijn vijand. De volgende generatie zal al met afschuw kunnen terugkijken op de tijd waarin de evolutioneel jongere generatie (hun ouders en grootouders) gebruik maakte van mechanische gedrochten die de hele wereld overspoelden in onrust, bezorgdheid, problemen en zorgen. Zelfs de medische professie zal fundamenteel veranderen. Wat Paracelsus voorzag, dat 'op een dag de kiem van ziekte al bij het begin zal worden weggenomen', zal werkelijkheid worden.

De mensheid zal geen ziekte meer kennen en zal daarom vol van levensvreugde en vrede zijn. Water en land zullen in voldoende mate beschikbaar zijn voor hen die alleen al door hun bestaan de opbouw van grondstoffen door de hele evolutionaire keten mogelijk zullen maken. De woestijn, als gevaarlijkste erfenis van het menselijk streven, zal weer tot bloei komen en ik verzeker u dat dit niet slechts een utopische gedachte is!

Als we willen blijven bestaan, zullen we moeten wennen aan wezenlijk andere manieren van werken en ons moeten aanpassen aan natuurlijke bewegingsvormen, waarvan we de patronen in de natuur kunnen vinden. Alleen dan zal alles wat we om ons heen zien of waar we ons op een andere manier bewust van zijn, in overbodigheid worden voorzien. Degenen die naïef denken, blijven echter op een dwaalspoor de processen en procedures uitvoeren die vanuit leerstoelen en preekstoelen worden uitgelegd. Zij zijn het slachtoffer geworden van een oververmoeide geest en alleen na de moeilijkste ervaringen zullen ze in staat zijn om hun aangeboren intuïtie opnieuw te verwerven en berouwvol terug te keren naar de Natuur."

De filosoof en cultuurcriticus Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900) sloeg de spijker op z'n kop toen hij zei 'en zij die dansen, worden voor gek verklaard door hen die de muziek niet horen'. Als uw denken zich een octaaf te laag bevindt, zult u voortdurend achter de onberekenbare feiten aanlopen en inderdaad nooit kunnen begrijpen waarover Viktor sprak en hem maar al te makkelijk voor gek kunnen verklaren. Zij die het echter wel begrijpen, zullen worden vervuld met een innig verlangen tot creatie en leren dansen en meebewegen op de eeuwige muziek der sferen.

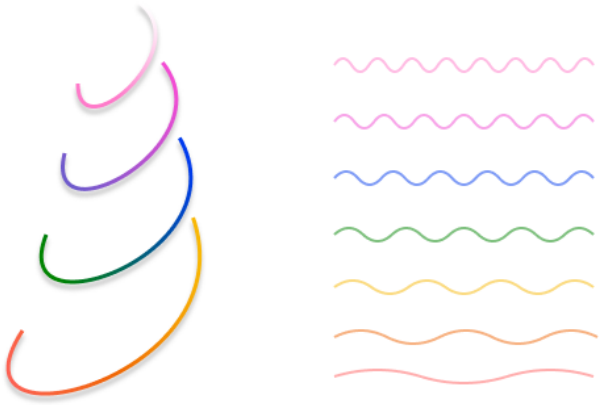
Implosie is de Weg en wanneer de ecotechnoloog deze weg zal bewandelen, zal die een ecologisch en economische groei initiëren, en dat vrijwel zonder grootschalig kapitaalaanvoer, waarop dankzij zijn of haar activiteiten bijna onmiddellijk een einde zal komen aan alle tekorten in de levensbehoeften en aan alle menselijke sleur. Iedereen zal vrij en onafhankelijk zijn en de tijd hebben om zich uitsluitend te wijden aan de milieu-activiteit die overeenkomt met zijn of haar natuurlijke capaciteiten en bijzondere belangstelling. Op deze manier zal ieder min of meer getalenteerd persoon een kunstenaar worden op zijn of haar eigen gebied van inspanning en door de algemene verbetering van alles wat wordt geproduceerd stijgt de algehele levensstandaard aanzienlijk.

4.10 De keuze: vereniging of vernietiging

Op dit punt is het aan u wel duidelijk dat er hoofdzakelijk twee manieren zijn waarop de mens zijn benadering richting de natuur kan maken: door zich met haar te verenigen of haar te vernietigen. Hoewel de keuze voor een vereniging voor de hand ligt, lijkt de mensheid in zijn handelingen echter de andere keuze te hebben gemaakt. Dit heeft hoofdzakelijk te maken met de richting waarin Einstein de wetenschap heeft aangespoord via zijn speciale relativiteitstheorie. In deze theorie stelt Einstein dat ruimte en tijd geen vaststaande, maar relatieve dingen zijn.

U staat bijvoorbeeld op het perron en laat een steen op de grond vallen, de steen valt recht voor uw voeten omdat u stil staat. Stapt u vervolgens in de trein, die zich op hoge snelheid verplaatst, en laat u de steen opnieuw vallen, valt deze nog steeds voor uw voeten, ondanks de snelheid waarmee u verplaatst, omdat u voor uw gevoel nog steeds stilstaat in de wagon. Einstein concludeerde hieruit dat lichtsnelheid altijd hetzelfde is, of u die nu meet vanuit een rijdende trein of op het perron.

In dit kader maakte Walter Schauberger bezwaar door te stellen dat de absolute lichtsnelheid niet constant is, maar afhankelijk van de frequentiegerelateerde straal van zijn spiraalvormige pad. 'Hoe kleiner de straal van de rotatie, hoe groter de snelheid en de intrinsieke energie van de straling, alszijnde licht, en omgekeerd', aldus Walter. Alleen op basis van deze variatie in snelheid, die afhankelijk is van de plaats in de spiraal waar het licht zich manifesteert, ontstaat dienovereenkomstig een zichtbare kleur die, in het lichtspectrum, een bepaalde frequentie reflecteert (figuur 4.6). In andere woorden: iedere kleur is een weerspiegeling van een energetische voortplantingssnelheid en vanwege het kleurenspectrum wijst dit op verschillende snelheden waarop licht 'verschijnt'.

Figuur 4.6: kleurenspectrum.

Desalniettemin kwam Einstein door zijn relativiteitstheorie tot de volgende formule: energie (E) staat gelijk aan de massa (M) maal de lichtsnelheid (C) in het kwadraat. Omdat de lichtsnelheid volgens de wetenschap circa ~300.000 kilometer per seconde bedraagt, komt weinig massa overeen met veel energie en deze conclusie heeft uiteindelijk geleid tot het idee dat uit één gram massa een enorme hoeveelheid energie gehaald kan worden door die massa te splitsen. Want, zo bedacht men, hoe kleiner de massa hoe groter de energie.

Vanuit deze gedachte is het principe van **kernenergie via atomaire splitsing** ontstaan (de aanstichter voor de wereldwijd gevreesde atoombom), waarbij onder hoge druk en temperatuur twee waterstofdeeltjes botsen en samen tot een zwaardere atoomkern worden geforceerd. In plaats van een onderling en wederzijds fysisch verlangen, wordt het proces onder druk geforceerd. De natuurkundig academicus denkt daarmee het proces na te bootsen waarmee de zon, die zij beschouwen als vurige gasbol, warmte opwekt.

De gedachte erachter gaat dat 'de hoge temperatuur ervoor zorgt dat de atomen heel snel bewegen, waardoor ze tegen elkaar botsen. Dit doen ze met zulke hoge snelheid, dat de natuurlijke afstotingskracht overwonnen wordt en de kernen van een atoom elkaar aantrekken. Zo splijt het waterstofatoom met één kern in een atoom met twee kernen'. In dit proces komt, volgens de academicus, een energie vrij die 'de zon gebruikt om te kunnen branden'. Als klap op de vuurpijl wordt ook nog eens beweerd dat deze zogenaamde 'kernfusie een eindeloze bron van schone energie kan zijn'

Op basis van deze beweringen stond het huilen bij Viktor nader dan het lachen, want een conclusie die verder afwijkt van de waarheid bestaat er niet. Als de wetenschapper eens wist dat die eindeloze bron alsmaar minder eindeloos wordt met ieder waterstofatoom die hij verbrand, zou hij zich tot in het diepst van z'n wezen moeten schamen. 'De ontbindingsenergieën die tot nu toe zijn geproduceerd in verbrandingsmotoren en explosieapparatuur zijn dezelfde als die de natuurkundige in een fractie van een seconde opwekken in kernbommen, alleen werken ze veel langzamer. Hiermee heeft de moderne technologie het toppunt van zelfvernietiging bereikt', waarschuwde Viktor.

Wat de academische technicus volgens Viktor maar niet kon begrijpen, was dat wanneer het bovenstaande proces op natuurjuiste wijze wordt uitgevoerd – dus via magnetolyse in plaats van elektrolyse – er een product ontstaat waarvan de massa kwadratisch afneemt en dienovereenkomstig de energetische waarde in het kwadraat toeneemt. Misschien begrijpt u nu wat Viktor bedoelde met zijn bewering dat iedere druppel bronwater meer energie bevat dan een krachtcentrale kan opwekken!

Dit proces kan **atoomfusie** worden genoemd en betreft een opbouwende energievorm die niet vrijkomt uit de scheiding van de ouders, maar juist door de bevruchting van het vrouwelijke door het mannelijke. Professor Felix Ehrenhaft (1879-1952), wie Viktor periodiek hielp, zou berekend hebben dat de implosiekrachten gemiddeld 127 keer krachtiger waren dan de explosiekrachten! Als wij streven naar een betere toekomst, moeten we ervoor zorgen dat onze activiteiten harmonieus zijn en in overeenstemming met de almachtige wetten van de natuur en onze arbeid vereenzelvigen met deze immense natuurkrachten.

Het pad dat leidt tot de toekomst kan niet gelegen worden met een retrogressieve techniek die het leven vernietigt, maar moet gezocht en gecreëerd worden door een progressieve, voorwaarts en opwaarts stromende techniek die in overeenstemming is met de wetten van de natuur en dienovereenkomstig een vereenzelviging in de manier van handelen tussen mens en natuur vereist. Dat is wat Viktor Schauberger voorschreef en hem aanleiding gaf tot de felle kritiek die hij leverde op de huidige stand van zaken:

> "De hedendaagse wetenschap is gebaseerd op een veel te laag kennisniveau. De stervende bossen, de verwoestende velden en weiden, de vervuilde wateren en de geest- en lichaamsverlammende industrieën zijn angstaanjagende waarschuwingssignalen van een totaal falen in het waarderen van de ware werking van de natuur.
>
> Door de absurde vorm van beweging wordt precies die temperatuurvorm geproduceerd die aanleiding geeft tot de ontwikkelings-schadelijke elektrolytische analysestroom die de wijze Natuur gebruikt om alles van het pad van de evolutie te verwijderen. En juist deze enorme bron van vernietiging is tot nu toe gebruikt voor een veronderstelde opbouw van cultuur!"
>
> De natuur is niet gediend met starre wetten, maar met ritmische, wederkerige processen. Daarin gebruikt de natuur geen van de voorwaarden van de scheikundige of natuurkundige voor de doeleinden van evolutie. De natuur sluit principieel alle vuur uit ten behoeve van groei. Daarom zijn alle hedendaagse machines onnatuurlijk en geconstructureerd volgens valse premissen.
>
> De natuur maakt gebruik van de biodynamische vorm van beweging waardoor in de biologische voorwaarde voor het ontstaan van leven wordt voorzien. Het doel ervan is om uit de oorspronkelijk inferieure grondstoffen 'hogere' omstandigheden van materie te creëren, die de evolutionair oudere, of de numeriek grotere opkomende generatie, de mogelijkheid bieden van een constante capaciteit om te evolueren, want zonder groeiende en toenemende energiereserves zou er geen evolutie of ontwikkeling zijn.
>
> Er werden starre wetten en dogma's bedacht die eenvoudigweg niet bestaan in de natuur, waar constante verandering soeverein is. De onveranderlijke wet van wederkerigheid, zonder welke er geen natuurlijke beweging kan zijn, noch iets tot leven kan worden gewekt, werd over het hoofd gezien, genegeerd of opzettelijk onderdrukt.
>
> Door valse dictaten over de natuur, lijnrechte wereldbeelden en de daaruit voortvloeiende zinloze manier van arbeiden, heeft de wetenschap onbewust of bewust de opbouw van kwaliteitsmaterie tegengehouden en zo de grootste stommiteit of de grootste misdaad begaan; de misdaad tegen de spiritueel ontkiemende kracht. Geen woorden volstaan om te hekelen wat natuurvervreemde analisten en religieuze demagogen hun nietsvermoedende medemensen hebben aangedaan door onwetendheid of hun verlangen om te regeren."
>
> Het was onmogelijk voor de natuur om die individuen te straffen die verantwoordelijk waren voor het vreselijke lot van miljoenen mensen. Ze had daarom geen ander alternatief dan de hele mensheid, de gevaarlijkste van de onruststokers van de natuur, te veroordelen tot plagen en

ziekten. De pure waanzin van het gebruik van kernenergie voor vreedzame doeleinden, zal net zo kortstondig zijn als de daaropvolgende wroeging lang zal duren. Als de mens werkelijk Gods gelijke wil worden, laat hem en haar dan water leren maken in plaats van waterstofbommen!"

'Meng de substanties van de hemelen en de aarde en je zult je hele leven lang blij, onafhankelijk en tevreden zijn', zo luidt het oudste testament van de Tabula Smaragdina, dat werd ingesneden in de hardste edelsteen, de smaragd. Niemand was in staat om de betekenis van deze raadselachtige overdracht, zo onbegrijpelijk voor de conventionele wetenschap, te interpreteren.

Was het een hogere richting van de gebeurtenissen of een opmerkelijk toeval dat leidde tot de onthulling van het diepste geheim van de evolutie, een geheim dat duizenden jaren verborgen is gebleven? Wat de reden ook was, het was een forel die onbeweeglijk ronddobberde in het woeste water van een alpine beek die het onthulde aan een jonge boswachter met een geërfde gave van een intieme band met de natuur.

Inwijden

5.1 Intellectuele verwarring

> “Ons denken strookt niet met wat we feitelijk zien. Het geziene beeld is een reactieverschijnsel. Met behulp van kunstmatige optische apparatuur, kan hetzelfde effect alleen op een omweg worden verkregen, door middel van een negatief. Het oog daarentegen toont ons onmiddellijk het diapositief, dat het ware beeld is. Dit betekent dat ons zicht een onbevooroordeeld automatisch transformatieproces inhoudt.
>
> Ons denken echter is daarentegen een puur individueel, bewust en, onder bepaalde omstandigheden dus, aan te leren proces. Als we met ons denken dezelfde perfectie willen bereiken als met ons zien, dan moeten we onze manier van denken veranderen en de werkelijkheid niet leren zien als een actie, maar als een reactie.”

We nemen dat wat we zien waar als ‘direct’ of als ‘actie’ en vergeten daarbij volgens Viktor Schauberger dat alles wat we zien eigenlijk een 'reactie' is. Maar, een reactie van wat? Dat is de vraag die de meeste mensen zich niet stellen en dat is, denk ik, de reden waarom we zo geobsedeerd zijn door resultaten in plaats van echte vooruitgang.

Als u van buitenaf naar iets kijkt, kunt u onderscheid maken tussen de vele bestanddelen die het object tot een geheel maken. Zo erkennen wij de bladeren, takken, wortels en de stam van de boom; of de handen, voeten, romp en hoofd van een mens. Liggen wij al deze organen van dit organisme uitgestald op tafel en vragen iemand daar leven in aan te brengen, lukt dat niet. Als afzonderlijke delen ‘leeft’ het geheel niet, zelfs niet na assemblage. Dit betekent dat er van binnenin een kracht aanwezig is die de onderdelen bezield, die het geheel aan organen tot ademhalend organisme maakt.

Maar, omdat u die innerlijke drijfkracht niet kunt zien of meten, bestaat het dan niet? Zou u echter het bestaan daarvan ontkennen, ontkent u daarmee tegelijkertijd uw eigen bestaan. U weet zelf namelijk heel goed wat er zal gebeuren als u uw lichaam tot haar samenstellende delen zal ontleden. Wat voor de wetenschapper verborgen is, is in de realiteit alleen maar leven op een octaaf hoger. Wat de wetenschap namelijk beschouwd als het leven is niets anders dan het materiële restant, zonder zich te realiseren dat deze afkomstig is van een energetisch proces.

Die materiële restanten worden als reactieverschijnsel waargenomen door de zintuigen, maar niet als dusdanig benadert door het verstand. Op deze manier verwart het verstand gevolg met oorzaak. Viktor zei hieromtrent daarom dat de mens moet leren ‘indirect te denken’ en dat wat wij beschouwen als de werkelijkheid ‘niet moeten zien als een actie, maar als een reactie’. Vanuit dit perspectief kan het onderscheid gemaakt worden tussen wat het **intuïtie** en intellect wordt genoemd.

Een intuïtieve ingeving is daarbij een product dat van binnen-naar-buiten ontwikkelt. Het is daarmee de ontplooiing van een opbouwende temperatuurgradiënt. Daartegenover kan worden geplaatst een externe waarneming, die zich buiten-naar-binnen ontwikkelt en aanvankelijk het product is van een afbrekende temperatuurgradiënt en intern verwerkt moet worden om de ware aard ervan te openbaren. Wanneer de externe waarneming leidt tot conclusies zonder intuïtieve basis, kan dit een intellectueel besluit genoemd worden en dit is wat leidt tot de directe, actieve en onjuiste manier van handelen in een

fysieke wereld die het product (dat wil zeggen de reactie) is van een onvoorziene actie (of een ongeziene dimensie). Dat is de reden dat 'ons denken niet strookt met wat we feitelijk zien'.

Zoals ik dit al benoemde in de inleiding, hadden de Oostenrijkse bossen duidelijk iets magisch over zich en bleek een dergelijk levendige omgeving zeer geschikt om met datgene te vergroeien wat de geest van de natuur u kunt zeggen'. Dat wat de Geest van de natuur u kunt zeggen, moet u als het ware eerst inzuigen, dan transformeren en vervolgens zelf uitademen om dit te openbaren. Het inademen, transformeren en uitademen was volgens Viktor niet slechts de essentie van een levend wezen, alsmede de achterliggende gedachte van het proces dat hij Implosie noemde, maar staat ook aan de ware basis voor een intuïtieve natuurbeschouwing zoals deze bekend is van de manier waarop Viktor zijn ontdekkingen omschreef.

Het intellectuele denkproces komt daarbij als natuurlijk gevolg van een intuïtieve mentale activiteit en alleen op deze manier is de mens volgens Viktor in staat om 'de eenheid in de veelheid' te herkennen. Vanuit de intuïtieve eenheid komt de intellectuele polariteit, niet andersom. Bij Viktor treedt duidelijk het verlangen aan de dag een helder zicht ten aanzien van de natuurwetenschap te verkrijgen door intuïtief inzicht, als voorwaarde voor een hogere en diepgaandere intellectuele kennis.

Dat wat Viktor aan ons heeft doorgegeven kan daarom alleen indirect beschouwd worden als intellectueel verslag, omdat het in de eerste plaats een geestelijk testament genoemd mag worden. Een ongerept oord als de Oostenrijkse bossen, met haar wilde rivieren en watervallen, bleek, als ware producent van het allesverheffende kwaligen, de ideale voedingsbodem voor het jonge, fiere bewustzijn van de volgende boswachter in rij van de familie Schauberger.

Wanneer het in de eerste plaats aan kwaliteitsstimulerende energieën ontbreekt, zal het ook aan kwaliteit ontbreken wat er zich in ons binnenste ontwikkelt. Dit heeft niet slechts kwaliteitsarme gevolgen op fysiek niveau, ook het product van onze mentale activiteit zal van laagwaardige kwaliteit zijn. Daar waar de gezamenlijke ontwikkelingsrichting tussen de afzonderlijke bewegingsenergieën (alle levende wezens) van oorsprong van de hoogste orde is, wordt deze orde vervangen door chaos op het moment dat het intellect in de mens zichzelf boven de natuur plaatst. Het échte probleem van de algehele achteruitgang ligt daarom niet in onze acties, maar in de inferieure kwaliteit van onze reacties, die wij als onze acties beschouwen!

Wie in staat is om dit te begrijpen, begrijpt ook de werkelijke definitie van de term 'kwaliteit' en de onvoorstelbare waarde van kwaligen. Ook begrijpt diegene de ongekende puinhoop die er van de Aarde zal overblijven als de mens, in z'n wens om iets van waarde te creëeren tijdens zijn of haar bestaan, nu juist die substantie blijft vernietigen die waarde toevoegt. Eenvoudiger gezegd: zolang de mens de kwaligene substantie blijft consumeren door afbrekende temperatuurgradiënten, zal er nooit iets van enige toegevoegde waarde opgebouwd kunnen worden!

> "De spirituele vernieuwing van Geest of energie kan alleen bevrijd worden door de volledige ineenstorting van de ruimtelijke conditie, of de desintegratie van een entiteit waardoor het gevoel van individualiteit ophoudt te bestaan. Wat vanuit de kosmos terugvalt naar de aarde en de spirituele vernieuwing van de opvolgende fysieke vorm reactiveert, zijn objectief geschapen substanties, die al die dingen dienen die inherent zijn aan de Wil zelf en die de Wil in gedachten heeft om te realiseren.
>
> Een naturalistisch individu dat de Schepping begrijpt, kan deze Wil ten goede of ten kwade beïnvloeden. Daarom is een mens ook de belichaming van de Wil die hij of zij met zijn of haar

eigen handen kan overbrengen. Daarom zal de hand die alleen maar verlangt, maar niets teruggeeft, het 'verlangen' nooit begrijpen en moet zij pijnlijk boeten voor alles wat zij heeft begaan tegen de almachtige Wil van de evolutie."

5.2 Wat u toekomt

"Is dit het lot van de mens? Is hij alleen gelukkig voordat hij zijn verstand heeft verworven, of nadat hij het heeft verloren? ~ Johann Wolfgang von Goethe.

Het intellectualiseren van de maatschappij en daarmee het benevelen van de intuïtief aangeboren vermogens is er het resultaat van dat vrijwel alle structuren, van nature bedoelt om zich te verfijnen, onder invloed van elektrische afbraakvelden grover worden en daarmee het intuïtieve proces, dat van oorsprong vooraf gaat aan intellectuele conceptie, verstoord en het bewustzijn van de mens, als slachtoffer van deze achteruitgang, voortdurend terugplaatst in de tijd.

Vaak wordt ieder denkproces beschouwd als een terugkoppeling vanuit het geheugen, maar ook hier wordt puur gespeculeerd vanuit intellect. Het geheugen is gebaseerd op de verleden tijd en alle intellectuele denkprocessen behoren tot diezelfde dimensie. Een intellectueel denkproces betreft echter een beschouwing vanuit reeds bekende concepten van bestaande materiële structuren. Deze materiële structuren zijn echter voortdurend aan vernieuwing onderworpen door energetische processen. Iedere vorm en alles wat u waarneemt is dus voortdurend anders en bestaat daarom per definitie in de verleden tijd vanaf het moment van waarneming.

Vanuit de intuïtieve visie van Viktor betekent dit dat er tijdens een opbouwende temperatuurgradiënt toegewerkt wordt richting de toekomst, aangezien de dan 'actieve' vrouwelijke koolstofmaterie tot transformatie via het geestelijke wordt aangetrokken. Andersom geldt dat tijdens de afbrekende temperatuurgradiënt een retrogressieve ontwikkeling optreedt, die de koolstofstructuren afbreken tot voormalig (bekende elementaire) vormen. Dit alles betekent dat de vernieuwing van de materie in de toekomst ligt, in overeenstemming met de gedachte dat materie volgt op energiestromen.

De ontvanger van een intuïtieve ingeving krijgt zo gezien als het ware een blik op de toekomst, wat hem of haar niet alleen een inzicht geeft op de vormingsprocessen voordat deze plaatsvinden, maar op deze manier ook de handvaten aanreikt om op constructieve wijze invloed uit te oefenen op dat wat hem of haar toekomt. De uitspraak van Viktor dat het 'heden niet als een verassing komt voor iemand die 100 jaar in de toekomst leeft' wordt hierdoor minder mysterieus.

Intuïtie is geen nieuw vermogen dat door de evoluerende mens wordt ontwikkeld. Het is een kracht die nu in hem is en die alleen nog wacht op zijn kennis van het gebruik van die kracht. Wanneer de mens de laagwaardigheid van zijn objectieve intellect kan veranderen in hoogwaardige intuïtieve inzage, maakt hij of zij mentaal een stap vooruit in plaats van achteruit. De symbolische grondslagen hiervoor brengen ons opnieuw terug naar 'de driewerf grootste Thoth', ook bekend als Hermes Trismegistus, ditmaal naar de verborgen kennis waarnaar zijn staf verwijst, de zogenaamde 'Caduceus' (figuur 5.1).

Figuur 5.1: Caduceus.

De caduceus staat symbool voor een latente energie, genaamd Kundalini. Van oudsher verwijst Kundalini naar 'de opgerolde' en werd beschouwd als een opgerolde concentratie energie die te vinden is in de basis van de wervelkolom in het heiligbeen. Deze latente energieconcentratie kon naar verluid worden geactiveerd door zogenaamde inwijding, wat in de praktijk neerkomt op het stimuleren van de oorspronkelijke beweging en volgens de hermetische leer resulteert in het verkrijgen van 'Gnosis': kennis verkregen door een innerlijk weten en dus van intuïtieve oorsprong.

Dit hele idee is in overeenstemming met het concept van de chakra's, dat afkomstig is uit de Vedische geschriften. Een chakra wordt daarin beschouwd als een energetisch centrum, waarbij de term chakra letterlijk 'spiraal' betekent. In het menselijk organisme worden zeven-chakra's beschreven, als verwijzing naar de zeven tonen van de toonladder (Do, re, mi, fa, sol, la, si) en het poëtische idee van de zeven zeeën en komen in het organisch lichaam overeen met de zeven endocriene organen. Vanuit biologisch oogpunt geldt dat de endocriene organen verantwoordelijk zijn voor de signalen tussen de verschillende aangrenzende organen, via weefsels door de bloedsomloop.

In de Vedische interpretatie staat de stroming tussen de chakra's voor de doorvoer van vitale energieën, die, door de mens, in de lengte, van de zon richting de aarde en weer terug stromen. Het stimuleren van deze energetische wederkerigheid wordt in de Vedische geschriften in relatie gebracht tot bepaalde klanken, wat vaak wordt gerelateerd aan klanken van buitenaf in de vorm van muzikale tonen, maar volgens mij in de eerste plaats gaat over het vrijmaken van vibraties die inherent zijn aan dat wat wij consumeren. Viktor stelde immers dat de essentie van een levend wezen bestaat uit het inzuigen, transformeren en uitademen van zijn of haar omgeving.

Transformatie is hier het sleutelwoord, want dat is wat er aanleiding toegeeft dat de Kundalini ontwaakt en de energie langs de zeven-tonen van het octaaf helpen opstijgen naar een octaaf hoger. Anders gezegd, in dit proces wordt energie vrijgemaakt en of opgewaardeerd tot evolutionair oudere, of numeriek grotere niveau's. In Hermetische zin geeft dit aanleiding tot het verkrijgen van **Gnosis**, vanuit Vedisch oogpunt tot een **spirituele resonantie** van geest, ziel en lichaam en volgens Viktor tot de **hoogwaardige gedachten** van het intuïtie.

Wanneer dit transformatieproces op onnatuurlijke wijze plaatsvindt, vindt er geen ontwaken plaats van de Kundalini maar sterft het wezenlijke een langzame dood. De natuurkundig academicus trekt echter een scherpe lijn tussen dingen die hij op de een of andere manier kan detecteren met bewijs van zijn zintuigen en de dingen die buiten dat bereik liggen. Zonder zich af te vragen hoe dat zit met het enorme bereik waarop onze zintuigen niet reageren en wat ons intellect niet kan verwerken, betekent dit ook dat de wetenschap zich hoofdzakelijk bezighoudt met 'vervlogen tijden' en dienovereenkomstig voortdurend 'achter de feiten aanloopt' en vaak pas ingrijpt als het 'al te laat is'. Zich van geen kwaad bewust, kan het alleen maar terugkijken op wat het heeft vernietigd.

De zeldzame hoeveelheid mensen die zich het aangeboren vermogen eigen maken om te zien zoals iets is, die in staat waren bij te dragen aan de wederopbouw van de natuur en het verheffen van de cultuur, stonden simpelweg voor een onmogelijke taak. De algemeenheden en symboliek die ze hebben vastgelegd zijn verdrongen en verbannen naar poëzie, occultisme of het mystieke. Zij waren het echter die de deur naar het oneindige openden – de wetenschap moest slechts de stap naar binnen zetten. Geneigd om te denken dat onze beschaving extreem geavanceerd is en vooruitgaat, zult ook u moeten toegeven dat het omgekeerde waar is. Als drager van zware lasten, zwetend bij arbeid vanwege zijn meelijwekkende onwetendheid van fysische en mechanische krachten, zal slechts het 'begrijpen en kopiëren van de Natuur' haar vrijheid inluiden.

> "De natuur laat ons al miljoenen jaren zien hoe leven wordt opgebouwd. Het paradijs zou heel snel kunnen worden hersteld als de mensheid zich realiseert dat een primordiale, vormende beweging niet kan worden vervangen door een onnatuurlijke bewegingsvorm. Het is begrijpelijk dat onze experts niet blij zijn met de onthulling van deze betreurenswaardige stand van zaken. Dit verandert niets aan de feiten. Veelvuldige protesten dat 'hedendaagse methoden wereldwijd worden toegepast en dus niet verkeerd kunnen zijn' betekenen absoluut niets. Ze dienen hooguit om te verklaren waarom de hele wereld in zo'n verschrikkelijke staat verkeert."

De academische wetenschap, het moderne onderwijs en het zakenleven laat over het algemeen veel te wensen over en de aangeboden handreikingen van Viktor werden als met de scherpte van een zweepslag afgewend. De kloof die heerst tussen een hoogwaardig intuïtie en een laagwaardig intellect, heeft ertoe geleidt dat onze beschaving zwaar lijdt aan een myopische compartimentalisatie van de geest, die een afstandelijk overzicht, een intuïtieve synthese van wat werd waargenomen, in de weg staat en daarvoor angstvallig in de plaats analyse op basis van directe logica introduceerde.

In plaats van vooruitgang, groei en verbinding wordt fragmentatie, afzondering en ontbinding bereikt. Een bestaan in de lagere regionen, is daaraan te denken en door een verdere exploitatie van de op logica gebaseerde versplinteringsbeginselen van Einstein wordt het leven door kernsplijting afgebroken tot as. Viktor beweerd echter niet de eerste te zijn geweest die deze intuïtieve kennis openbaart. Voorgaande generaties, als de inwoners van het vroegere Atlantis, waar Viktor regelmatig naar verwees, waren duidelijk verder "vooruit" dan de huidige mens in het heden is. De vraag die rijst is, hoe kan dit?

Vanwege de kromming in de evolutionaire spiraal, is ons besef van het begrip 'tijd' relatief aan de plaats waar we ons in de evolutie bevinden. Net als voor iedere ander principe geldt zo dat tijd zich niet lineair voortplant. Voor een pad met een kromming dat van punt naar punt verandert, geldt theoretisch gesproken dat de tijd sneller reist in de richting van de kern, gezien de kromme daar meer geconcentreerd en korter is dan de kromme aan het uitspansel van de spiraal.

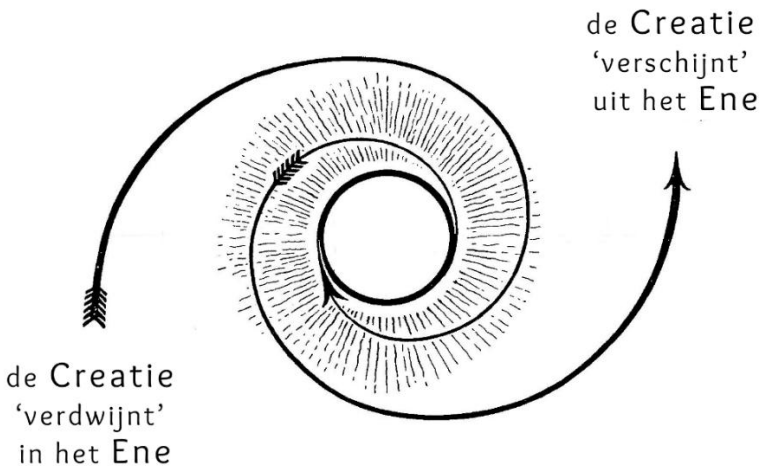
Om deze reden beweegt de schepping-van-beweging (naar het anomaliepunt) zich versnellend voort dan de daaraan tegengestelde beweging-van-schepping, die van het anomaliepunt vandaan vertraagd. In relatie tot tijd geldt dat de tijd in de ene richting versnelt, wat wijst op de toekomst: dat wat ons in het heden toekomt. In omgekeerde richting neemt de snelheid van tijd af en gaat de tijd zogezegd achteruit ten opzichte van de toekomst en dat noemen wij het verleden. Al eerder werd daarom gezegd dat een materiële waarneming of een intellectueel concept bestaat in het verleden, omdat het zich in een constant proces van vernieuwing bevindt in verhouding tot de toekomst, die het intuïtieve bevat.

Denk even na over het geconcentreerde denken van de mens bij het bedenken van een idee. Is het idee in het begin niet wazig? En als u zich concentreert op uw denken, wordt het idee dan niet steeds duidelijker van vorm en blijft die vorm niet helder en duidelijk zolang u zich concentreert op het denken van dat idee? Als uw concentratie nu verslapt, wordt het idee opnieuw steeds vager van vorm en onduidelijker,

totdat het niets meer is dan een herinnering. In andere woorden, naar het Ene toe concentreert het denken zich en worden de Geestelijke embryo's voorbereidt om na bevruchting uit te stralen als manifestatie van dit idee.

Dit hele creatieproces begint volgens Viktor bij de wil, gevolgd door de gedachte, het idee en de vorm die aanleiding geeft tot de creatie van de vrucht: de manifestatie in materiële vorm. De Wil komt voort uit een verlangen, wat er toe leidt dat verlangen dit denkproces beheerst. Dit verlangen staat daarmee aan de eigenlijke basis van het creatieproces dat leidt tot het 'bestaan' en speelt zich, zoals besproken, af door het verlangen van polariteit naar eenheid en van eenheid naar polariteit.

Omdat deze eenheid op ieder moment in de tijd onder andere omstandigheden 'polariseert', ontstaat vanuit de eenheid de verscheidenheid en veelheid die het fysieke leven kenmerkt. Het is zoals de filosoof Alan Watts (1915-1973) het leven beschrijft als 'de twee zijden die in werkelijkheid stiekem één zijn'. Een eindeloze ademhaling van en naar het zelf, zoals de welbespraakte en doordachte visionair genaamd Walter Russell (1871-1963), die deze inherente eenheid van de Natuur via het onderstaande figuur visualiseerde.

> "Daarom is er overal waar we kijken leven, voortdurende vorming en transformatie. Kijken we in schijnbare leegte, dan keert een zee van spiritueel leven, voorbije en toekomstige generaties, onze blik terug. Elke materiële vorm is altijd de weerspiegeling van een immateriële energiebaan."

Nawoord

Viktor Schauberger stond erom bekend geen blad voor zijn mond te nemen, hetgeen de autoriteiten vaak tegen de haren in strijkt. Zijn taal lijkt op een zwaard, waarmee het zinvolle gescheiden wordt van het zinloze. Hij veroordeelt een systeem dat rust op gemakzucht, onkunde en het zoeken van eigen voordeel. Viktor is geen onruststoker, maar geeft de mensen de moed om de Wilskracht te ontwikkelen naar de schoonheid van het bestaan te zoeken en deze in alledaagse verschijnselen te vinden.

In de gekunstelde wereld van bakstenen gebouwen en betonnen muren, glazen ruiten en asfalt wegen, zal enige moeite vereist zijn de schoonheid te vinden, maar u hoeft niet ver te zoeken. Iedere wilde tak, elk stukje kruid en glooiend blaadje aan de struik verschaft ons van een inzicht in de souplesse waarmee de natuur de wereld voor ons vormgeeft en dat op een manier doet dat het wezenlijke in ons, het levende, ons op alle mogelijke manieren inspireert. Zo'n geïnspireerd iemand was Viktor Schauberger.

Slechts weinigen was het gegeven te zien wie hij werkelijk was. Wanneer men de weg van Viktor Schauberger leert kennen en aflegt, dan merkt u dat Viktor, net als Paracelsus en Goethe, levendige voorstanders zijn van wat wij het andere principe kunnen noemen, het principe dat op poëtische wijze als volgt kan worden samengevat in navolging van Goethe.

> "Wie iets wat leeft wil onderzoeken en beschrijven,
> moet eerst de dood eruit verdrijven.
>
> Dan heeft hij de som der delen in zijn hand,
> en zal hem nimmer ontgaan,
> de waarheid van de dingen in het Geestelijk verband."

In alles wat Viktor dacht, deed en zei was hij op zoek naar de eenheid in de veelheid. Alleen uit die eenheid kan een hoogwaardig bi-polair leven voortkomen. Het voortschrijdende, stijgende pad is dat van de loop van de natuurlijke evolutie van eenvoudig naar steeds complexer, waarbij hogere, meer geëvolueerde systemen en soorten worden gebouwd op het fundament van eerdere. Het 100% basiskapitaal als fructigenen voorraden van Moeder Aarde, in de vorm van de grondwaterspiegel, humuslaag, steenkool, metaalerts, aardolie en aardgas, moet voor dat doel onaangetast blijven.

Om vooruitgang te garanderen, vermenigvuldigt de natuur haar eigen kapitaal in overvloed, als soort rente waar de levensvormen die zij onderhoud van kunnen leven. In het economisch duurzame systeem van de Natuur, waarin niets wordt verspild, wordt het overschot op haar eigen belang vertegenwoordigd door de verschillende vruchten, zaden, granen, noten, enzovoort, die gratis worden gegeven voor het levensonderhoud van de levensvormen die op dat moment bestaan. Dit is de manier waarop de natuur werkt en ook de manier waarop de mens als schepsel uít die natuur zijn manier van werken zou moeten inrichten in harmonie met de natuur.

Wij zouden moeten leren om te leven van het overschot op de rente van de natuur op haar eigen kapitaal, dat ruim voldoende is voor onze behoeften. Daarbij zou onze arbeid gericht moeten zijn op het bijdragen aan de creatie van een dergelijke overvloed. In zo'n harmonieus systeem zou de levensvatbaarheid toenemen, omdat dit aanleiding geeft tot een toenemende diversiteit, wat als het ware betekent meer poten om op te staan. Als er in dat geval per ongeluk één poot wordt verwijderd, stort niet onmiddellijk het hele systeem in.

Het natuurlijk harmonische systeem is aantoonbaar duurzaam en is dat altijd geweest. Het pad dat we als mensheid tot nu toe hebben gekozen is er een die niet alleen op een buitengewoon verkwistende en

niet-duurzame manier energie verbruikt, maar die ook de hele ecologie onder de harde, ongevoelige hiel van de economie heeft geplaatst. Een gesprek in de jaren zeventig tussen Walter Schauberger en Fritz Kortegast, het hoofd onderzoek en ontwikkeling van een Duitse autofabrikant, onthulde dat de grootste efficiëntie die tot dan toe was bereikt met hun meest geavanceerde motoren slechts 13% van de totale energie input bedroeg.

Met andere woorden, als er aanvankelijk 100-eenheden energie in zo'n auto worden gestopt, bedraagt de bruikbare energie die voor de voorwaartse aandrijving zorgt slechts 13%. Dit betekent dat in het academisch mechanistische systeem waar 100-eenheden energie ingestopt worden, men 13-eenheden terugkrijgt. Oftewel, op iedere investering van 100 ontvangt u er 13 terug. Geherinvesteerd in hetzelfde systeem met een efficiëntie van 13%, levert deze 13 nog slechts 1,69 op. Uitstekende manier om failliet te gaan, nietwaar?

Bekeken op een schaal van efficiëntie, is het energiesysteem dat is gebaseerd op explosie, verbranding en atoomsplijting zo mogelijk de meest inefficiënte manier van handelen die er bestaat. De wetenschap, verbouwereerd als ze in twijfel wordt getrokken en kennelijk arrogant genoeg om in de veronderstelling te zijn het hoogste niveau van leven op deze planeet te vertegenwoordigen, laat het erop lijken dat het er alles aan doet om de basis van ons bestaan te vernietigen. Is het een fundamenteel gebrek aan kennis, een chronisch onvermogen tot verandering, een inmenging van gevestigde belangen of een combinatie van alle drie?

Zegt u het maar, want het lijkt er sterk op dat hetgeen werkelijk waardevol is voor het leven in de huidige wereldmaatschappij is vervangen door een vervuilend brouwsel dat bestaat uit geld, macht en status. De beschaving is in haar eigen gemaakte valkuil gestapt en zakt al dieper weg in het moeras van ellende. De slachtoffers zijn van alle leeftijden, van de wieg tot het graf stil zwijgend wachtend om bevrijd te worden, zichzelf niet realiserend dat het diens eigen onvermogen tot kritische ondervraging is die een ieder daarvan weerhoudt.

Een terugkeer naar de natuurlijke principes doodt geen mensen en veroordeelt niets of niemand, maar brengt ze alleen in verwarring omdat het achterstevoren werkt ten opzichte van de huidige manier van handelen. Een inzicht van de werkelijkheid die het gordijn naar beneden haalt, dat is wat Viktor zijn medemens voorhield. De theoretische grondbeginselen van de natuurlijke processen die Viktor Schauberger benoemd zijn in dit boekdeel open en blootgelegd en zullen in de hieropvolgende delen in hun natuurlijke verband geplaatst worden – het verband waarin Viktor deze aanvankelijk aantrof.

Als boswachter was Viktor niet slechts een passant, maar eerder een brug, een schakel tussen twee sprekende werelden. Een stem waardoor de Natuur zich in de taal van de mens heeft kunnen uitdrukken. Het is deze stem die centraal staat in de hierop volgende boekdelen waarin de van de Natuur aan Viktor doorgegeven natuurprocessen allen aan het woord zullen komen in een poging om de kloof tussen intuïtie en intellect te verbinden. Een brug die langzaam maar zeker opgebouwd zal worden door de grondbeginselen in dit deel in haar natuurlijke verband te plaatsen en de voorgenoemde misvattingen verder te onderbouwen in aanloop tot herbezinning en herstel.

> “Ze noemden me gestoord. De hoop is dat ze gelijk hebben. Het is van geen groter of kleiner belang dat er nog een dwaas op aarde ronddwaalt. Maar als ik gelijk heb en de wetenschap niet - dan moge de Here God genade hebben met de mensheid…”

Begrippenlijst

Zuurstof: mannelijke bevruchtingsstof, die van bovenaf (uit de Hemel) neerdaalt.

Koolstof: vrouwelijke vruchtstof, die van onderaf (uit de Aarde) opstijgt.

Temperatuurgradiënt: de richting waarin de temperatuur beweegt.

Anomaliepunt: +4° Celsius, het punt van maximale energetische concentratie.

Afbrekende temperatuurgradiënt: afwijking van het anomaliepunt, door ofwel een concentrerende koudevorm (lager dan +4°C) of een uitzettende warmtevorm (hoger dan +4°C).

Warme-oxidatie: ontbindingsproces op basis van afbrekende temperatuurgradiënt.

Opbouwende temperatuurgradiënt: toenadering van anomaliepunt, door ofwel uitzettende koudevorm of concentrerende warmtevorm (beide richting +4°C).

Koude-oxidatie: ontbindings- en bindingsproces op basis van afwisselende temperatuurgradiënten.

Voortplanting: wanneer het mannelijke zuurstof het vrouwelijke koolstof bevrucht.

Fysiek Eerstgeborene: de substantie water, drager van energieën.

Materialisatie: ruimte-expansie van energieën.

De-materialisatie: ruimtelijke-reductie van stoffen.

Kwaligen: niet-ruimtelijk kwaliteits-generend principe.

Fructigen: niet-ruimtelijk vruchtzettend principe.

Dynagen: niet-ruimtelijke drager van latente energieën en het dynamische principe van energie uitwisselingen.

Centrifugaal: een axiaal-radiale bewegingsvorm die een drukkracht veroorzaakt.

Centripetaal: een radiaal-axiale bewegingsvorm die een zuigkracht veroorzaakt.

Cycloïdaal-spiralende-ruimtecurve: beweging die zich langs een gebogen pad door de ruimte voortplant en daarbij spiraalsgewijs van en naar z'n eigen as beweegt.

Longitudinaal: langs de lengte-as.

Transversaal: in de breedte.

Reactieve zuigkracht: de kracht die ontstaat als 'reactie' op een interactie tussen zuig- en drukkrachten, waarbij een opbouwende temperatuurgradiënt en daarmee een zuigkracht overheerst.

Reactieve drukkracht: de kracht die ontstaat als 'reactie' op een interactie tussen zuig- en drukkrachten, waarbij een afbrekende temperatuurgradiënt en daarmee een drukkracht overheerst.

Biologisch vacuüm: een opwaarts of voorwaarts gerichte reactieve zuigkracht.

Bio-magnetisme: een term om de kracht te omschrijven die volgt op de ruimtelijke-reductie van stoffen en de volume-expansie van energieën langs de lengte-as. Proces van de-materialisatie.

Bio-elektriciteit: een term om de kracht te omschrijven die (volgt op een bio-magnetische concentratie) en energieën transversaal (in de breedte) uitstraalt. Proces van materialisatie.

Fysieke groei: ruimtelijke-expansie van fructigen.

Schepping-van-beweging: beweging van buiten-naar-binnen, ook bekend als het fysische aspect van aantrekking tussen tegengestelden. De oorzaak. In dit geval neemt de bio-magnetische waarde toe.

Beweging-van-schepping: beweging van binnen-naar-buiten, ook bekend als het mechanische aspect. Het gevolg. In dit geval neemt de bio-magnetische waarde af ten behoeve van een bio-elektrische uitstraling.

Implosie: het wederkerige proces waarin bio-magnetische en bio-elektrische aspecten elkaar wederzijds intensiveren.

Explosie: het proces waarin elektrische krachten het bio-magnetisme elimineren.

Levity: invloed van de omgeving op de zwaarte van het object.

Elektrolyse: elektrische ontbindingskracht, of desintegrerende afbraakkracht waarin drukkrachten (en afbrekende gradiënten) overheersen.

Magnetolyse: magnetische bindingskracht, of integrerende opbouwkracht waarin zuigkrachten (en opbouwende gradiënten) overheersen.

Atoomsplijting: de vernietiging van het atoom.

Atoomfusie: de vereniging van het atoom.

Intuïtie: rijpe kennis die zich van binnen-naar-buiten ontwikkelt.

Intellect: onrijpe kennis die zich van buiten-naar-binnen inwikkelt.

Voelt u zich vrij om vragen, gedachten of opmerkingen te delen.

Misschien raakte iets u, riep het iets op, of wilt u eenvoudigweg iets kwijt.

Dan bent u van harte welkom om te schrijven naar: taamniels@gmail.com.

Niels Taam ~ Groene Front

Grondbeginselen van Implosie

Januari, 2025

Alle rechten voorbehouden

www.viktor-schauberger.nl